

РИЧАРД
КАСЪЛ

БУРЯ
НАЗРЯВА

МИСИТЕ НА АГЕНТ ДЕРИК СТОРМ

PRO
BOOK

РИЧАРД КАСЪЛ БУРЯ НАЗРЯВА

Превод: Илияна Велчева

chitanka.info

Дерик Сторм, човекът, на когото се обаждат от ЦРУ, когато искат да разследват нещо в пределите на страната, се връща от почивка в Швейцарските Алпи, когато самолетът му полита към земята с носа напред.

Сторм геройски спасява пътниците, но не успява да се притече на помощ на останалите три самолета, които падат при сходни обстоятелства и всички на борда загиват. Интересното е, че много от тях са влиятелни политици, бизнесмени и религиозни лидери. Винаги уклончивият Джедедая Джоунс, началник на безименен отдел на ЦРУ, възлага на Сторм да разследва случая.

Интуицията и куражът му го отвеждат в Монако, Панама сити и Египет, където той се среща с красиви жени, язди разгневени камили и спасява невинни жертви, докато се опитва да залови виновника.

Ричард Касъл е автор на многобройни бестселъри, включително бестселър поредицата „Жега“ за детектив Ники Хийт. Първият му роман „Сред дъжд от куршуми“, публикуван още докато Касъл е в колежа, получава престижната награда за криминалната литература „Том Строу“ на организацията Ном дьо Плум. В момента Касъл живее в Манхатън с дъщеря си и майка си, които изпълват живота му с радост и вдъхновение.

На моето завинаги. Ти превръщаш целия свят в магия.

ГЛАВА 1

Шест хиляди метра над Йорк, Пенсилвания

В мига, в който полет 937 бе взет на прицел (и в който пътниците на борда, над триста на брой, се оказаха в опасност, каквато не можеха дори да си представят), мъжът на място 2В тъкмо се канеше да поспи. Беше отпуснал облегалката си назад и вече дишаше дълбоко. Елегантен, висок, мургав и широкоплещест, с причесан на една страна перчем, точно според модата, освен физическа привлекателност той притежаваше и друго, по-неуловимо качество (чар, харизма или просто естествен магнетизъм), благодарение на което стюардесите му обръщаха малко повече от нужното внимание.

Лицето му беше по-скоро обветрено, отколкото с тен. Няколко седмици обикаля из Швейцарските Алпи съвсем сам, а накрая изкачи северния склон на Айгер за малко под четири часа. Не беше рекорд, но не беше и зле, особено за някой, който не е професионален алпинист.

Така и не беше събул туристическите си обувки, а част от екипировката му се намираще в захабен сак под седалката. Останалото пътуваше в корема на големия „Боинг“ 767–300, който послушно ореше облаците от Цюрих насам, а сега бавно се спускаше към международното летище „Дълес“, докато мъжът на място 2В очакваше с нетърпение вечерта, за да заведе баща си на мач на „Ориолс“. Не се бяха виждали от два месеца, тоест, твърде отдавна. Имаха да си наваксват.

Самолетът леко се наклони надясно, после пак се изправи. Беше внушителен, а полетът бе минал гладко, почти без турбуленция, като се изключи минаването му под облак няколко минути по-рано. Мъжът на 2В беше със затворени очи, макар че все още не спеше. Намираще се в онзи преходен период, когато съзнателната част от мозъка бавно предава юздите на безсъзнателната.

Внезапно се чу остро „тряс“ и той отвори очи. Това определено не беше от звуците, които човек се надява да чуе, докато пътува със самолет. Отляво зад гърба му се разнесоха гласове, плахи, но

паникьосани, над главата му светна лампичката за коланите. Самолетът вече не летеше нито гладко, нито направо. Вместо това кривеше леко наляво, под наклон от приблизително десет градуса.

Според физиолозите двете възможности при наличие на заплашителен стимул са да се бориш или да хукнеш, но това всъщност са просто инстинктивни реакции, заведени на хомо сапиенс от древните му предшественици. Тъй като се смята за по-еволюирал от тях, той се е научил да потиска тези животински пориви и се държи учтиво и цивилизовано, особено в присъствието на други хомо сапиенс, като понякога цени благоприличието дори повече от оцеляването си. В резултат на това при спешен случай повечето хора не предприемат нищо.

Мъжът на място 2В не беше повечето хора.

Докато останалите пътници в първа класа нервно се споглеждаха, той разкопча колана си и тръгна към централната част на самолета. Адреналинът му бушуваше, сърцето му блъскаше, зениците му бяха разширени, а окъпаните му в червени кръвни телца мускули — готови за действие, но той отдавна се беше научил да използва всичко това продуктивно.

Премина от бизнес класа във втора и стигна до двата аварийни изхода. Без да каже и дума на пътниците, които се опитваха да надникнат навън, проточили вратове, той също погледна през прозореца. Отне му около секунда и половина да прецени какво е видял и още две да реши как да постъпи. Тръгна обратно към първа класа и откри една стюардеса — хубава блондинка, на чийто ревер пишеше „Пеги“.

Мъжът проговори, без да повиши глас:

— Трябва да говоря с пилота.

— Сър, моля ви, върнете се на мястото си и затегнете колана.

— Трябва веднага да говоря с пилота.

— Съжалявам, сър, това не е...

Той я прекъсна със същия спокоен тон:

— При цялото ми уважение, Пеги, нямам време да споря с вас. Независимо дали ще го признаете, или не, самолетът влезе в траектория, която пилотите наричат „спиралата на смъртта“. В момента едва се усеща, но ще се влоши и пилотът не е в състояние да предотврати това. Освен ако ми позволите да му помогна, спиралата

ще се стеснява все повече и повече, докато накрая се забием в земята с изключително висока скорост. Уверявам ви, че това няма да приключи добре за никого тук, независимо колко грижливо си е затегнал колана.

Най-накрая привлече вниманието на Пеги и тя реши да му съдейства. Добра се със залитане до телефона, вдигна слушалката и каза нещо.

— Вървете — подкани го тя и наклони глава към вратата на пилотската кабина. — Отворено е.

Пилотът беше ветеран, с посивели коси и мрежа от бръчици край очите, но за хилядите часове служба не се бе сблъсквал с нищо подобно. Натискаше лоста с всичка сила и напрегнати докрай мускули. Самолетът реагираше, но само едва-едва.

Мъжът от място 2В не си направи труда да се представи.

— Един от елероните от лявата страна го няма, а друг виси на косъм — заяви той.

— Подадох допълнителна мощност, включих и кормилото, но не успявам да изправа самолета — отвърна пилотът.

— Няма и да успеете — каза мъжът от 2В. — Не мисля, че ще мога да поправа елерона, но смятам, че мога поне да го върна на мястото му.

— И как смятате да направите това? — попита пилотът.

Мъжът от 2В пренебрегна въпроса му и продължи:

— Имате ли алуминиева лепенка?

— Да, в отделението зад гърба ми.

— Чудесно — кимна мъжът, който вече посягаше в съответната посока.

— Не сме единствените — каза пилотът.

— Как така?

— Три самолета вече са се разбили, никой не знае какво става. В контролната кула го наричат „Новият 11-ти септември“. Самолетите просто падат от небето.

Мъжът от 2В обмисли чутото за миг и го пропъди от мислите си. Информацията не се отнасяше до настоящия момент, а той изискваше цялата му концентрация.

— На каква височина сме? — попита той.

— Пет хиляди шестстотин седемдесет и шест метра. И падаме.

— Добре. Ще ви помоля да намалите скоростта до сто и четиридесет възела, а височината — до четири хиляди и триста метра и да разгерметизирате самолета. Ще можете ли?

— Мисля, че да.

— Как се казвате, капитане?

— Естийз, Бен Естийз.

— Капитан Естийз, ще ви помогна да овладеете самолета достатъчно, за да ни приземите. Искам само през следващите няколко минути да го удържите максимално стабилен. Никакви резки движения.

— Разбрано. Как се казващ, синко?

Мъжът от 2В обаче вече беше излязъл от пилотската кабина. Той спря за миг до мястото си, отвори багажното отделение и извади сака си, отвори го и извади от него предпазен алпинистки колан „Пицл Хирундос“, няколко карабинера и седемдесет метра катераческо въже „Мамът супер сейф“. Междувременно самолетът забави ход, а наклонът вече беше около петнадесет градуса наляво. Ушите на мъжа от място 2В изпукаха.

Жената от 1В го обстрелваше с въпроси:

— Какво става? Ще се разбием ли? Какво правите?

— Опитвам се да избегна дълбоката венозна тромбоза — отвърна накрая той. — Тя убива незабелязано, нали знаете?

С тези думи той тръгна обратно към втора класа и аварийните изходи. В тази част на самолета пасажерите изглеждаха искрено ужасени — бяха видели крилото и усещаха наклона. Някои хлипаха, други се бяха вкопчили в близките си, трети се молеха.

— Ще трябва да ви помоля да се преместите — каза той на пътниците, които седяха до изходите. — Така шансът да изхвъркнете от самолета е много по-малък.

Думите „да изхвъркнете от самолета“ и картината, която обрисоваха, мигновено дадоха резултат. Докато мъжът от 2В надяваше колана и закачаше едно от въжетата си за него, общо четирите места до двата изхода се опразниха. Той хвана свободния край на въжето, омота го няколко пъти около място 20В и накрая го върза на най-здравия възел, който умееше да прави. После силно го дръпна, за да го изпита. Можеше да вдигне сто и петдесет килограма и поне два пъти по толкова от клек, но знаеше, че това е нищо в сравнение със силите,

които съвсем скоро щяха да опънат въжето. Надяваше се, че то ще издържи.

Стиснал алуминиевата лепенка със зъби, той разпечата аварийния изход, сграбчи го с две ръце и го изхвърли навън, а после се съсредоточи върху следващата си задача, пренебрегвайки виковете на пътниците.

Като малък мъжът от място 2В много обичаше да сваля прозореца в колата на баща си („Буик“, винаги „Буик“), да протегне ръка навън и да се опита да затвори пръстите си в юмрук въпреки насрещния вятър. При скорост осемдесет километра в час не беше никак лесно, а самолетът се движеше поне три пъти по-бързо — със сто и четиридесет възела, което се равняваше на двеста и шестдесет километра в час. Той обаче вече не беше дете. Прилепи се плътно към пода, пое си дълбоко дъх... и пропълзя върху крилото.

Обърна се напред, към носа на самолета, и притисна едното си стъпало към люка. Вятърът бясно го блъскаше, сякаш се опитваше да го отнесе. Можеше да издържи само ако се слее с крилото. Не беше ясно дали въжето, с което се беше вързал за самолета, ще издържи тежестта му и мъжът от място 2В никак не държеше да узнае как стоят нещата. Продължаваше да пълзи напред, а целта му беше атакуващият ръб на крилото. Придвижваше се бавно, а след няколко седмици в планината ръцете му бяха заякнали и задебели.

Когато стигна до ръба, той го сграбчи и започна малко по малко да се изтегля към върха на крилото. Преместваше едната си ръка, а после и другата, без да бърза, докато накрая се добра до място, откъдето можеше да чуе плющенето на елерона зад себе си.

Предстоеше му първата трудност: да се обърне. Той рязко се изтегли към атакуващия ръб, сякаш се набираше на лост, и го обгърна с дясната си ръка, а после и с десния си крак. Силата на вятъра го бе приковала към самолета и, докато се опитваше да не си представя точно колко ох тялото му виси на четири хиляди и двеста метра от земеделските земи на Пенсилвания, той посегна с лявата си ръка. Последва я и дясната и след малко мъжът от 2В гледаше към опашката на самолета и пълзеше към задната част на крилото.

Предстоеше му втората трудност: да сграбчи елерона. Той беше подвижна мишена, а и така или иначе нямаше как да го стигне, не и без съвсем да изпусне крилото. Вместо това посегна към тясната ивица

метал, която му бе попречила да се отдели от самолета. Щом я хвана с дясната си ръка, започна да я дърпа към себе си, дясна ръка, лява ръка, дясна ръка, лява ръка, докато я сграбчи.

Добре, че носовете на обувките му бяха гумирани — съмняваше се, че с мокасини щеше да успее да се задържи върху крилото, което продължаваше да се накланя неумолимо надолу. Спиралата на смъртта напредваше, още малко и задачата му щеше да стане непосилна.

След като най-сетне хвана елерона както трябва, той се премина към третата трудност: да го върне на мястото му. Притисна го под тялото си и откъсна дълго парче от сребрилата лепенка. Макар че приличаше на обикновена, тя беше от алуминий се използваше усилено още от войната във Виетнам, за временни кърпки на хеликоптери, пострадали след стрелба с малки оръжия. Във военновъздушните сили неофициалното ѝ име беше „лепенка за 1600 километра в час“ и докато я залепяше върху елерона, мъжът от място 2В се надяваше, че прозвището ѝ е заслужено. Откъсна още едно парче, после още едно. Ролката беше тежка, работата — също.

Когато реши, че е използвал достатъчно, той намести елерона възможно най-близо до (поне според него) първоначалното му положение. Притисна го надолу с китки, откъсна още лепенка и добави още няколко парчета, докато накрая се почувства сигурен в кърпежа си. Горедолу.

След това настъпи критичния момент, в който трябваше да отмести ръце от елерона. Ако той не останеше на мястото си, спокойно можеше да скочи от самолета — нямаше време да повтори процедурата, преди спиралата на смъртта да ги забие в земята. Това беше моментът на истината, както за него, така и за всички останали пътници, жени, мъже и деца.

Пусна елерона...

И той остана на мястото си.

Докато се спускаха към летище „Дълес“, на пистата вече чакаше армия от пожарни и линейки. След като успя да си възвърне контрола поне донякъде, капитан Естийз геройски се бори със самолета през последните сто и шестдесет километра от полета. По-късно специалистите заявиха, че само един от най-добрите пилоти в Америка

би могъл да се справи толкова добре. Списание „Тайм“ сложи снимката му на корицата си, предложиха му да напише книга и дори да участва в епизод от криминален телевизионен сериал на „АВС“.

Мъжът, благодарение на когото всичко това стана възможно, се върна на място 2В, сякаш нищо не е станало. Сякаш беше просто един от пътниците. Дори когато останалите се опитаха да му благодарят, той просто поклати глава, посочи към пилотската кабина и каза:

— Не аз приземих това чудо.

Самолетът кацна, съпроводен от бурни, щастливи овации, а когато Пеги стюардесата включи микрофона и изрече рутинното „Добре дошли на летище Дълес“, пътниците отново започнаха да ръкопляскат.

Мъжът от място 2В усети, че го тупат по гърба. Не усещаше еуфория или радост, че е жив, а нарастващ страх. Останалите не знаеха за трагедията, която се разиграваше извън самолета. Не подозираха, че макар че те самите са избегнали сигурна смърт, стотици други хора не бяха извадили същия късмет.

Пеги съобщи, че могат да включат електронните си устройства, макар че повечето вече го бяха направили и трескаво пращаха есемеси и имейли „Никога няма да повярваш какво ми се случи“ и „Спокойно, добре съм“.

Мъжът от 2В не споделяше радостта им. Лесно можеше да се досети какво го очаква, щом включи телефона си — есемес от скрит номер, който гласеше само: „В бърлогата. Веднага.“

Викаха го в бърлогата. Изводът беше един — чакаше го задача. Тази вечер нямаше да иде на мач.

За да не се бави, мъжът от 2В нито си направи труда да си вземе ръчния багаж, нито изчака вратата в средата на самолета да се отвори. Отвори я сам, преди да докарат ръкава, скочи на пистата и си присвои една от колите за багажа. Скоро напусна летището и тръгна към крайната си цел.

Преди да напуснат самолета по обичайния начин, всички пътници прегърнаха капитан Естийз със сълзи на очи. През следващите седмици той щеше да чуе много от разказите им и да си даде по-ясна сметка колко хора е спасил: жена, бременна с близнаци, седемгодишно момченце, което отиваше на гости при баба си, учен-изследовател, който търсеше лечение за рака, монахиня, посветила

живота си на бедните, баща с шест осиновени деца. Все забележителни личности. В онзи момент обаче капитанът мислеше само за един от пасажерите, а той вече си беше отишъл.

— Дори не разбрах как се казва — каза той на стюардесата, когато пътниците слязоха.

— Седеше на 2В — отговори Пеги. — Защо не проверите в списъка?

Капитанът се върна в пилотската кабина и прегледа имената на пътниците.

Мъжът от 2В се казваше Дерик Сторм.

ГЛАВА 2

На запад от Луксор, Египет

Равна, безлична, гореща и неплодна, пустинята Сахара, която се простираше на близо пет хиляди километра от реката Нил, беше чудесно скривалище. Стига да си песъчинка. Всичко останало биеше на очи, така че Кейти Комли съвсем лесно различи облака прах, вдигнал се на няколко километра в далечината. Насочи към него бинокъла си „Цайс Конкуест HD“ и различи проблясването на предни стъкла. Коли, поне четири на брой, които, се придвижваха във V-образна формация със скорост между шестдесет и осемдесет километра в час.

Определено не се опитваха да останат незабелязани, но мъжете, които я тревожеха, и без друго не биха си дали този труд. Пак бандити. Те открай време бяха проблем в пустинята, но от революцията през 2011 година и въстанието на 6 април нещата се бяха влошили. Властите криво-ляво поддържаха някакъв ред в градовете, но извън тях цареше беззаконие, достойно за последните дни на Римската империя. От началото на археологическата експедиция преди два месеца ги бяха обрели три пъти, все бандити, които взеха всичко, което можеха да носят. Египетските власти успяха да им върнат няколко неща, но всичко останало изчезна без следа, продадено на черния пазар за нищожна част от истинската си цена.

Бяха си наели охрана (ще рече, двама застаряващи местни жители с остарели оръжия, но без куража да ги използват). И трите пъти бандитите бяха много повече и по-добре въоръжени. Оттогава насам бяха удвоили охраната и Кейти се надяваше, че четирима мъже ще се окажат достатъчни.

Нагласи бинокъла, опитвайки се да види колите по-ясно. Беше двадесет и деветгодишна, след няколко месеца щеше да защити дисертацията си. От докторската ѝ степен все още се носеше аромат на новичка кола. В университета в Канзас я бяха учили да отваря тайните врати на древността, не да отблъсква въоръжени мародери.

Тя намести хиджаба на главата си. Той имаше поне две предназначения — предпазваше лицето ѝ от слънцето и освен това ѝ помагаше да не бие чак толкова на очи. В родния ѝ Канзас русата коса и сините очи бяха нещо съвсем обичайно, тя бе просто поредната местна мажоретка. Тук, сред мургавите, тъмнокоси араби, беше нещо като изрод.

Да имаше някакъв начин да скрие и пола си! Макар че Египет беше малко по-прогресивен в отношението си към жените от много други мюсюлмански страни, мъжете не спираха да я зяпат похотливо, където и да отидеше.

Кейти свали бинокъла и свъси вежди.

— Искате ли да погледнете? — обърна се тя към мъжа до нея.

Професор Станфърд Рейнс (във факултета в „Принстън“ всички го наричаха просто Стан) беше висок и строен, с остра брадичка и доста годинки на раменете. Повече, отколкото се полагаха на мъж, който точи лиги по Кейти.

— Сигурен съм, че всичко е наред — заяви той.

Кейти търпеше увлечението му отчасти защото беше толкова безобидно (никога не я докосваше, нито се държеше неприлично) и отчасти защото той можеше да срине кариерата ѝ. Беше световноизвестен египтолог с докторати по археология и геология, предизвикал същинска революция в областта си, използвайки сеизмографи, за да открие множество находки и изгубени пирамиди, за които поколения подражатели на Индиана Джоунс само бяха слушали. Освен това именно на него дължеше финансирането на първите си разкопки като професионалист в една от най-конкурентните академични области.

— Тревожа се — каза тя. — Вие не се ли тревожите?

— Това са просто група хлапета, които се състезават с коли в пустинята, сигурен съм — каза той и посочи към четиримата въоръжени пазачи.

Колите приближаваха и вече бяха на около два километра от тях. Движеха се към разкопките с решимост, която се стори враждебна на Кейти.

— Вероятно са просто наемници, ще се опитат да ни продадат нещо — предположи професорът. — Плодове, зеленчуци, дрънкулки. Както и да е, отивам в палатката да пийна вода и ти предлагам да

направиш същото. Постоянно ти повтарям, че тук като нищо може да се обезводниш.

— Добре съм — каза тя. — Просто... Не искам да загубя Кхуфу.

Професорът изчезна, а Кейти продължи да върви към облака прах и покрития с тента склад, където чакаха безценните находки, които бяха измъкнали изпод пясъка, внимателно опаковани и готови да ги извозят. Имаше сандъци с най-различни размери, някои малки, за няколко миниатюрни фигурки, други — пълни с огромни късове гранит, всеки по минимум петстотин килограма.

Между артефактите, които тя лично бе открила, имаше и бюст на Кхуфу, един от първите фараони от Четвъртата династия, мъж-бог, управлявал Египет преди близо четири хиляди и петстотин години. Смяташе се, че е построил Великата пирамида в Гиза, но извън това за него не бе известно кой знае какво. Ако се потвърдеше, че е негова, бюстът от розов гранит щеше да бъде едва втората статуя на този древен владетел... както и катапултът, изстрелял доктор Комли сред водещите млади археолози. Може би щеше да получи дори професура в някой от елитните университети... но само ако успееше да отнесе находката си в лабораторията.

Облакът вече беше висок колкото триетажна сграда, а колите (пикапи, пълни с мъже) само на няколкостотин метра от лагера, достатъчно наблизко, за да вижда пушките им и без помощта на бинокъла.

— Професоре! — извика Кейти. — Пак са те, върнали са се!

Рейнс се показа от палатката си.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Погледнете!

Той грабна бинокъла от протегнатата ѝ ръка, фокусира го и изруга.

— Добре, добре... да не се паникьосваме — каза професорът.

После, с глас, в който се долавяше именно паника, закрещя на арабски на сънените пазачи. Кейти знаеше само няколко думи, колкото да може учтиво да попита къде е тоалетната. Открай време смяташе да си подобри знанията по езика — губеше нишката още в началото на всеки разговор.

Щом професорът издаде заповедите си към охраната, един от младите престъпници вдигна своя АК-47 към небето и злорадо натисна

спусъка. Към атмосферата излетяха десет-двадесет куршума, а Кейти преброи още поне шестима въоръжени мъже сред нападателите. За нейно огромно учудване охраната не върна огъня. Вместо това и четиримата хвърлиха поглед към нашествениците, сякаш едновременно решиха, че не им плащат достатъчно, за да предприемат нещо, обърнаха се и търтиха да бягат.

Кейти усети, че от устата ѝ се изтръгва вик. Професорът също ги наруга на арабски, но упреците му отскочиха от гърбовете им, докато се отдалечаваха. Бандитите вече нахлуваха в лагера. Повечето бяха съвсем млади, на не повече от двадесет години, брадите им още бяха редки и проскубани. Водачът им (или поне мъжът, който сякаш ги предвождаше) беше по-възрастен, може би в края на тридесетте или началото на четиридесетте, е побелели кичурчета в брадата.

Те спряха до склада и изскочиха от пикапите, очевидно с намерението да си вземат, каквото им хареса. Професорът хукна към тях, храбър, глупав и невъоръжен, и не спря дори когато към него се насочиха няколко цеви. Кейти хукна след него и му кресна да спре, но той не се трогна.

Водачът го заля с водопад от думи. Кейти се опита да ги разчлени, но несвикналите ѝ с арабския уши чуха само „бадаладаладагабаха“.

Професорът отговори, докато се опитваше да изтръгне един сандък от ръцете на двама бандити, макар че изобщо нямаше силата да го направи. Фарсът приключи, когато водачът го заобиколи, заби приклада на пушката си в тила му и професорът се просна на земята.

Кейти изписка и изтича до него. Младежите се смееха.

— Страхливци! Вие сте пасмина крадливи страхливци! — изкрещя тя и те се захилиха още по-гласовито, сякаш можеха да я разберат.

Водачът се обърна и насочи оръжието си към лицето ѝ.

— Разкарайте го оттук — изръмжа той на английски със силен акцент. — Вземете лед за цинината. Искам да се оправи, за да ми изкопае още съкровища.

Водачът преведе на хората си какво ѝ е казал и те изреваха одобрително. Кейти го изгледа с презрение, докато претегляше вариантите си за действие, и трябваше да признае, че не са никак много.

— Отведете го — каза водачът, отново на английски. — Или предпочитате да вземем вас, хубавичката му приятелка, за заложница? Може да се позабавляваме, а?

Той пак повтори думите си на арабски и реакцията беше по-похотлива. Кейти усети как няколко чифта очи вече я разсъбличат.

Смазана и уплашена, тя хвана полуприпадналия професор под мишниците и го повлече към палатката му.

— Съжалявам, Кейти — измърмори той. — Опитях се. Опитях!

ГЛАВА 3

Лангли, Вирджиния

Дерик Сторм не знаеше точно къде отива, само, че много бърза да стигне там. Странно усещане, към което би привикнал само шпионин. От мига, в който изкара своя „Форд Таурус“ от частния гараж до летище „Дълес“, подметката на дясната му обувка не се отлепи от пода. Натискаше спирачката само ако това беше единственият начин да избегне сблъсък.

Докато се намираше във Вашингтон, познатите му често му се подиграваха за колата, която си е избрал. Струваше им се твърде улегнала за мъж като него, но той само се усмихваше и приемаше закачките им. Също като самия него, фордът предпочиташе да крие истинските си способности. Под капака му се криеше двигател с мощност триста шестдесет и пет конски сили и окачване от полицейска кола, което можеше да понесе екстремните условия, в които Сторм се озоваваше понякога.

Не включи радиото — информацията, която повтаряха в първите часове след всяка трагедия, обикновено не беше вярна. Бързайки първи да съобщят новините, медиите понякога предпочитаха догадките пред журналистиката и Сторм не желаше да размътва мислите си с тях. Вместо това се стараше гумите на форда да останат на асфалта, което невинаги му се отдаваше и шофьорката на един „Нисан Сентра“ положително бе благодарна за този факт.

Колкото и да бързаше, крайната му точка си оставаше мистерия. Всеки полуидиот с Гугъл ърт би могъл добре да огледа генералния щаб на Централното разузнавателно управление, както и сенчестия му зелен двор, кацнал точно до един от живописните завои на река Потомак. Някой с малко повече технически познания би могъл да разбере точно в коя сграда се помещава Националната служба за прикритие, един от по-потайните филиали на ЦРУ, но никой, колкото и добър хакер да е и каквото и да си мисли, че знае, не би успял да зърне

бърлогата, домът на елитния шпионски отряд, основан от мъж на име Джедедая Джоунс.

Дори Сторм, който му бе измислил това насмешливо прозвище, не знаеше къде точно се намира това място. Беше му известен само един начин да стигне дотам и той се съсредоточи върху него веднага щом таурусът и нагорещените му гуми спряха на паркинга за посетители в централата на ЦРУ.

Първо трябваше да се представи на един агент на главния вход, който реагира с ентузиазма на рецепционистка в зъболекарски кабинет. След това обикновено се налагаше да изчака, докато повикат втори агент от бърлогата, така че когато видя към него да крачи мускулестата фигура на мургавия Хавиер Родригес, Сторм се изненада, но не много. Родригес беше сред най-доверените подчинени на Джоунс и обикновено участваше във всичките му операции.

Докато вървеше към него, Родригес му се хилеше, но предвид сериозността на онова, което се случваше наоколо им, Сторм не беше в настроение за шеги. Въпреки това дори по време на криза (или може би особено по време на криза) си има ритуали, които трябва да се спазват. Черният хумор помагаше на мъже като Сторм и Родригес да си вършат работата, без да полудеят. Трябваше да се поперчат малко, въпреки че се преструваха.

— Виж ти, агент Родригес — каза Сторм. — Сякаш сте ме следили по пътя и сте знаели точно кога ще пристигна.

— Държиш извинение на жената с нисана, брато.

— Прати ми адреса ѝ, ще ѝ напиша бележка.

Стиснал черна качулка между палеца и показалеца си, Родригес вдигна ръка и леко я размаха.

— Сигурно и този път няма да ми позволиш да обещаая да стискам очи? — попита Сторм.

— Може, ако първо те дрогирам с фенобарбитал.

— Дай качулката тогава — каза Сторм и наведе глава. При ръст метър и осемдесет и седем беше с една глава по-висок от Родригес.

— Към бърлогата тогава — отвърна Родригес и му я сложи.

Отделът, чийто команден щаб беше бърлогата, не съществуваше или поне никой, който имаше нещо общо с него, не би го признал дори да го подложеха на извънредно жестоки, изобретателни изтезания. Това подразделение на Националната служба за прикритие нямаше

име, нито служители, нито бюджет и за да скрие разходите му, ЦРУ купуваше купища тоалетни чинии и чукове респективно по 852 и 6318 долара парчето.

Началникът му, Джедедея Джоунс, беше бюрократ-ветеран, изградил тази агенция в агенцията в агенцията (руска матрьошка, издание на ЦРУ) с помощта на забележителния си управленски талант и лукавство. Мисията и постиженията ѝ бяха не по-малко тайни от всичко останало, свързано с нея; понякога успяваше да спаси света, а понякога я обвиняваха, че се опитва да го унищожи. И в двата случая действията ѝ оставаха незабелязани.

Сторм отдавна се отказа от опитите си да познае къде точно отива, когато го водят в бърлогата. Беше решил, че е някъде под земята, макар че спокойно можеше да е под вода и дори в облаците. Докато пътуваха дотам, усещаше всякакви ускорения — нагоре, надолу, наляво и надясно.

Технически Сторм не работеше нито за Джоунс, нито за ЦРУ. Беше бивш частен детектив, станал независим изпълнител и макар че приключенията му го водеха къде ли не по целия свят, често му възлагаха да разследва и местни проблеми, което технически беше незаконно, защото юрисдикцията на ЦРУ е строго международна. По тази причина мисиите на Сторм не съществуваха, точно както бърлогата не съществуваше. Той често си казваше, че на визитката му би трябвало да пише „Дерик Сторм, правдоподобни опровержения“. Точно това осигуряваше на мъжете с власт, които го наемаха заради своеобразните му умения. Плащаха му богато и пребогато за услугите, една от които беше да приеме факта, че ако се наложи, ще го пожертват.

Разбра, че са пристигнали, когато долови потракване на клавиатури. Родригес най-сетне му свали качулката и пред очите му се разкри обичайната гледка: група мъже и жени на компютри, в чиито очи се отразява съдържанието на стената от монитори пред тях. Джоунс ги наричаше техници, а Сторм — умници, дума, пълна както с уважение, така и с любов, защото дигиталните им магии му бяха помагали безброй пъти.

На няколко от мониторите бяха заредени сателитни снимки на останки от самолети, пръснати из полетата и горите, където се бяха разбили. Един от умниците беше уголемил парче от нещо, което

доскоро сигурно е било двигател, а друг сравняваше останки от потрошен колесник със снимка от деня, когато са го монтирали.

Сторм, който още не беше гледал безкрайно повтарящите се по новините кадри, хипнотизирали цяла Америка, се закова на мястото си. Макар че и за миг не се бе усъмнил в капитан Естийз, който нарече станалото „Новият 11-и септември“, след като огледа апокалиптичните картини, изпълнили мониторите в бърлогата, бедствието изведнъж му се стори много по-истинско.

— Значи наистина е толкова зле — каза той.

— Не, брато — обади се Родригес. — По-зле е.

Заседателната зала се намираше в разклонение на главния коридор. В единия ѝ край имаше плосък екран, заел цялата стена, най-внушителна беше полираната маса в центъра, заобиколена със скъпи столове с кожена тапицерия. В един от тях се беше настанил агент Кевин Брайън, дребен мъж с външност, ирландска като името му. Той също беше от доверените хора на Джоунс и двамата с Родригес често работеха в екип. Ако Джоунс беше мустакът, Брайън и Родригес бяха мармаладът и фъстъченото масло.

— Така, дръжте се сякаш нищо не знам — започна Сторм, — защото в момента това е съвсем вярно. Мога да кажа само, че дължа живота си на качествата на алуминиевата лепенка.

— Аз не ти ли казах, че е вярно? — сопна се Родригес на Брайън. — Така е, като се съмняваш в моя човек. Давай двадесет кинта!

Брайън извади двадесетдоларова банкнота от портфейла си, подаде я на Родригес и заговори:

— Така, самолетите са общо четири. Всичките са пътували към летище „Дълес“, като неприятностите са започнали на около шест хиляди метра височина. От Националното управление по безопасност на транспорта още не са намерили черните кутии, така че нямаме подробна информация, но успяхме да, хммм, придобием първоначалната от Федералното управление по гражданска авиация.

— Давай — подкани го Сторм.

— Няма да ти разказвам за полет 937, за него знаеш от първа ръка. Ще започна с първия по ред, номер 312. Пристигал е от летище „Шипхол“ в Амстердам.

Над масата изплува холограма на самолет „Еърбъс“ А300.

— Следвал е същата траектория като 937. Всъщност и четирите самолета са заходили към „Дълес“ от североизток, към писта 1213 — продължи агент Брайън. — При полет 414 също става дума за „Еърбъс“ А300 без никакви скорошни повреди. Напълно рутинен полет. В 1:55 пилотът съобщил, че левият двигател е отказал. Пилотите с часове висят в тренажорите, за да се подготвят именно за такива ситуации, така че той задействал съответните процедури, само дето те не вършели никаква работа. Самолетът бързо губел височина и пилотът казал, че се държи сякаш е останал не просто без левия си двигател, а без цялото ляво крило. Това са последните му думи, преди да забият нос в гората край магистрала номер 83.

Брайън натисна някакво копче и холограмата се смени. Сега над масата се зарея самолет „Мақдонъл Дъглас“ MD-11.

— Следва полет 76 от летище „Арланда“ в Стокхолм. Товарен самолет, собственост на фирма на име „Карлсон лоджистикс“. Пак рутинен полет, пак перфектно функционираща машина. Три минути след като обявил тревога в 1:58, пилотът се свързал с контролната кула за последен път. После нищо, сякаш самолетът просто престанал да съществува. Открили го в нива до Глен рок, Пенсилвания, на няколко километра от останалите. Теорията е, че при удара пилотът вече е бил загубил контрол, защото са се блъснали с всичка сила. Някои хора от околността решили, че е бомба, други — земетресение.

Сторм само поклати глава. Случилото се с полет 76 явно е било твърде катастрофално, за да решат проблема с алуминиева лепенка. Благодарен беше, че не е имало пътници, но това едва ли щеше да утеши близките на членовете на екипажа.

Агент Брайън пак беше сменил холограмата, този път с триизмерно изображение на „Боинг“ 747.

— И последно, полет 494 от летище „Шарл дьо Гол“ в Париж — каза той. — И този път е нямало никакви индикации за евентуални повреди. В 2:07 следобед, девет минути по-късно, пилотът съобщил, че губи хидравлично налягане в кормилото. Както казах, пилотите се готвят за такива неща, но в контролната кула вече губели ума и дума след случилото се с първите два самолета. Били твърдо решени да приземят този и наистина вярвали, че ще успеят. Тогава капитанът пак се включил и съобщил, че положението е далеч по-катастрофално.

Нямало как да погледне зад самолета, разбира се, но доколкото можел да прецени, цялата опашка липсвала.

— Липсвала?!

— Липсвала. Остатъкът от самолета се разбил в горите край парка „Спринг вали“. Твоят полет подава сигнал за неизправност последен, около пет минути по-късно. Той е и единственият оцелял.

— Някоя терористична организация поела ли е отговорност?

— Няколко усилено се опитват, но не смятаме, че имат необходимите възможности — отговори Брайън. — Който и да е виновникът, още не се е похвалил. Не знаем какво искат, нито защо са го направили.

Преди да проговори, Сторм за миг се съсредоточи върху бюрото пред себе си.

— Значи говорим за четири различни самолета, които внезапно са претърпели различни ключови повреди горе-долу към два следобед.

— Точно така — кимна Брайън.

— И можем да бъдем сигурни, че не са били превзети в стил 11-ти септември — продължи Сторм. — На борда на моя нямаше похитители, за останалите също не е било съобщено нищо такова. Доколкото знаем, пилотите са били на уредите до последния момент.

— Точно така — повтори Брайън.

Сторм пак се втренчи в бюрото.

— Мислиш ли, че е било саботаж? — обади се Родригес.

— Опиши ми как е станало според теб.

— Някой долу е успял да заложи малки бомби на различни места из самолетите, в крилото, в опашката и така нататък — започна Родригес. — Пътниците от твоя казаха, че при повреждането на елерона са чули нещо. Може би експлозивите са били програмирани да гръмнат един след друг, с няколко минути помежду.

Сторм поклати глава.

— Не мисля. Самолетите са пристигали от четири летища в четири различни страни, които при това имат богат опит в борбата с тероризма и се отнасят много сериозно към сигурността на полетите. Не мога да си представя организация, която би могла да успее и в четирите, но и така да беше, нима би се ограничила само с един самолет във всяка? И защо ще се съсредоточи върху четири, които не

просто пътуват към едно и също летище, но и захождат по съвсем същата траектория? Такива съвпадения няма.

Родригес закима, а Сторм продължи:

— Трябва да се съсредоточим върху мястото, общият знаменател явно е географията. Брайън, можеш ли да сравниш плановете на четирите полета и да откриеш къде се припокриват в радиус от два-три километра?

Брайън заблъска бясно по клавиатурата. На плоския екран на стената плановете се наместиха един върху друг и той започна да търси пресечни точки. С приближаването на „Дълес“ те се умножаваха — и четирите самолета следваха един и същи път. По-далеч от летището бяха по-нарядко.

Първото място, където се припокриваха, беше на няколко километра южно от Йорк, Пенсилвания.

— Какво има ей там? — посочи Сторм и курсорът на Брайън последва жеста му. Щом увеличи достатъчно, на мястото изникна зелено петно с надпис „Парк Ричард Никсън“.

— Може да са били врагове на тридесет и седмия президент — обади се Родригес.

— Това няма да ни помогне особено, твърде много са — отбеляза Сторм. — Не, ето го ключа. Това място. Всички се чудят какво е станало във въздуха, но аз се обзалагам, че го е предизвикало нещо на земята.

— Какво може да е, някакъв вид ракета земя-въздух? — попита Родригес.

— Нещо такова. И някой би трябвало да я е видял, ракетите не са невидими, в крайна сметка. Светят, вдигат шум, оставят следа. Можем ли да пратим хора да разпитат, деликатно, разбира се?

— Готово — каза Брайън.

— Добре, така ще разберем какво е станало — каза Сторм. — Докъде сме с въпроса „защо“?

Брайън направи знак на Родригес, който застана пред големия плосък екран, докосна го и миш-машът от плановете изчезна.

— Докато някой, на когото сме склонни да повярваме, поеме отговорност, само ще налучкваме — започна Родригес. — В момента теорията е, че това е хаотична проява на насилие от страна на някакъв

ненормалник. Или група ненормалници. Никой няма и най-малка представа какво искат.

— Доста слаба теория — каза Сторм. — Сигурни ли сме, че между жертвите няма нищо общо? Може би са се целели по-прецизно, отколкото си даваме сметка.

— За момента не сме открили такова нещо — отвърна Родригес. — И в четирите самолета е имало големи клечки.

— Например?

— Умниците ги проучват, но засега нищо не излиза. Не съм сигурен, че имам какво да ти кажа.

— Угоди ми. Кой са най-известните пасажери от всеки полет?

Родригес повдигна рамене.

— Добре, да видим. С номер 312 е пътувал Пи.

На екрана изникна снимка на мърляв, небръснат млад мъж с туфа рошава коса на главата. Приличаше на пораснал мъпет.

— Пи е водач на Международния орден на плодоядците — продължи Родригес. — Полурелигиозна група, която се опитва да убеди хората, че плодовете са най-подходящата храна за човешкия род. Истински култ, който бавно примамва нищо неподозиращи колежани, особено млади жени, и постепенно им промива мозъците, докато започнат да продават цветя по летищата.

— Може би някой баща, загубил дъщеря си заради тази идиотщина, е решил да си отмъсти, като отстреля самолета, с който пътува хубостникът — каза Сторм. — Добър баща би направил всичко, за да защити дъщеря си от такова чудовище.

Родригес се направи, че не е чул.

— Полет 76 е товарният самолет. Освен екипажа единственият пасажер е била Бригите Билт, един от административните директори на фирмата. Имала работа в Щатите и решила да се качи на борда. Не е била генерален директор, но явно се е занимавала с всекидневните операции и е участвала в много от стратегическите решения.

Над масата се появи снимка (официална, вероятно от корпоративния сайт на компанията) на жена на средна възраст със сини очи и ситно къдрава коса, без грим. Погледът ѝ излъчваше достойнство, сякаш си бе давала сметка за контекста, в който щяха да разглеждат снимката един ден.

— Възможно ли е да са били врагове на „Карлсон лоджистикс“? — попита Сторм. — Може би са придобили някоя компания с дългове и Билт е настоявала за това?

— Проучваме всички възможности — отговори Родригес. — Нататък. Полет 949, там е имало доста баровци. Професионален спортист, няколко бизнесмена. Най-високопоставеният обаче е конгресмен Ерик Воон.

Появи се снимка на подпухнало мъжко лице с безизразни очи, увенчано от коса, която повече приличаше на каска.

— Олеле... Позволено ли е да кажа, че ми е ужасно противен? — попита Сторм.

— Не само на теб. Оглавявал е данъчната комисия и е бил луд на тема „Да ограничим максимално правомощията на държавата“. Използвал е позицията си, за да въздейства силово и дори не е допускарал пред комисията инициативи, в които не става дума за орязване на разходи. Едва ли съществува група, чието финансиране да не е спрял. Млади, стари, онкоболни, инвалиди, ремонти на пътищата, чуждестранна помощ... нямал е спиране.

— Списъкът с хора, които биха желали да загине в самолетна катастрофа, би бил прекадено дълъг — призна Сторм.

— Имало е и други знаменитости, някои по-известни, други не чак толкова, зависи какво разбираш под „известност“. В първия самолет например е била и Рейчъл Маккорд.

— Порнозвездата ли?! — възкликна Сторм.

Родригес повдигна вежда.

— Брей, Сторм, откъде пък знаеш коя е?

— Аз... аз... веднъж четох статия за нея в едно списание. Както и да е, моята работа тук каква е? Джоунс защо ме повика?

Точно тогава, сякаш в стаята имаше подслушвателни устройства, което вероятно беше точно така, през вратата влезе строен мъж на около шестдесет години, със съвсем късо подстригана стоманеносива коса и сурови сини очи.

Според официалната си титла в ЦРУ Джедедая Джоунс отговаряше за „налагането на вътрешните правила“. Това описание едва ли бе случайно, тъй като съвсем точно сумираше обичайния му

маниер. Сторм му дължеше съществуването си в повече от един смисъл на думата — макар че първа го откри Клара Страйк (тогава беше частен детектив без клиенти, който сериозно се замисляше дали да не си смени името на Дерик Арън, за да мръдне малко по-нагоре в бизнес каталога), именно Джоунс превърна заложите му в завидни умения, а самия Сторм — в рядък актив.

Отдавнашното им познанство им беше полезно и другояче. Благодарение на Джоунс Сторм стана богат, списъкът му с приятели и информатори — по-ценен дори от парите, които беше натрупал, а мисиите, които успя да изпълни, често противно на всички очаквания, влияеха изключително благотворно върху кариерата на Джоунс. Въпреки това между двамата им винаги се усещаше напрежение. Джоунс знаеше, че никога няма да може напълно да контролира Сторм, който считаше много неща (личния си морален кодекс, патриотизма си и благополучието на роднините и приятелите си) за по-важни от заповедите на началника си.

Сторм от своя страна беше пределно наясно какво е от значение за Джоунс и често обтегнатите им отношения не бяха в списъка. Въпреки всичко, което Сторм му бе помогнал да постигне и въпреки усилията, които бе полагал безброй пъти, за да го спаси, началникът му не изпитваше сантиментални чувства към него.

След пропаднала мисия в Танжер, Мароко, Джоунс инсценира смъртта му и се погрижи в продължение на четири дълги години целият свят да вярва, че е мъртъв, без да го е грижа как ще се отрази това на близките му. На това отгоре Сторм осъзнаваше, че ако в един момент се окаже по-практично да умре наистина, Джоунс няма да се поколебае. Би го оставил да кърви в река, пълна с пирани, ако това бе от полза за ЦРУ или в унисон с понякога изкривените му представи за това кое е най-добре за страната.

— В течение ли е вече? — попита Джоунс, сякаш Сторм не присъстваше в стаята.

— Толкова, колкото всеки от нас на този етап, сър — отговори Брайън.

— Отлично — каза Джоунс и най-накрая се обърна към протежето си. — С колата ли си?

— Да.

— Чудесно. Ще те помоля за момента да я зарежеш. Там, където отиваш, няма да си Дерик Сторм и не искам да се разкарваш напред-назад с батмобил, нищо, че е невзрачен на вид.

— Добре. Кой съм и къде отивам?

— Не много далеч. В Глен рок, Пенсилвания.

— Там се е разбил полет 76.

— Правилно. Там ще се проведе и разследването на Националния съвет по безопасност на транспорта. Ще се бавят до безкрай с политика и процедури, а след няколко месеца ще изготвят доклад с хипотезите си. Ние обаче не разполагаме с няколко месеца, така че искам да разбереш какво знаят, преди да са го узнали.

— Защо точно полет 76?

— Първо, защото няма значение откъде ще започнем, така че спокойно може да е оттам. Онези малоумници от ФБР допуснаха страхотен гаф на своя територия и ние ще им го наврем отзад, като разрешим случая вместо тях. И второ, защото собственицата на самолета, Ингрид Карлсон, ми е приятелка. Много пъти е помагала и на мен, и на Управлението, помоли ме за услуга и нямам намерение да я разочаровам.

Сторм потърси признаци, че Джоунс го лъже, но той беше твърде хлъзгав, за да се издава често. Въпреки това Сторм знаеше, че началникът му не прави услуги, ако не са му обещали нещо значително в замяна, и се зачуди какво ли то е този път и дали някога ще разбере това. При отговорника за налагане на вътрешните правила винаги имаше повече от един пласт.

— Добре — каза Сторм. — Допускам, че имаш някакъв план и не очакваш просто да вляза в строго охранявана зона и да ги помоля да си кажат и майчиното мляко?

— Естествено, че имам план — отговори Джоунс. — Последвай ме.

ГЛАВА 4

Средиземно море, на юг от Франция

Килимът беше османски оригинал от шестнадесети век, съвършен и почти безценен образец, възстановен до бляскаво съвършенство, неவிжданo от времето, когато Сюлейман Първи е стъпил на него за последен път. Върху килима стоеше бюро от рядък кубински махагон, добит от древна тропическа гора и изработен на ръка от майстор, посветил цяла година на дребните подробности. Кацналият върху бюрото звънящ телефон бе свързан със сателитна мрежа, която гарантираше на потребителите глобална свързаност, от върховете на Антарктика до ледените недра на Северния полюс. Слушалката вдигна Ингрид Карлсон, която може и да имаше петдесет години (само тя го знаеше със сигурност) и може би беше най-богатата жена в света. Също като възрастта си, тя никога не би потвърдила или отрекла подобни спекулации.

— Да? — каза тя и няколко минути слуша развълнуваните брътвежи от другата страна. Щом събеседникът ѝ замлъкна, Карлсон каза: — Мъртва ли е? Сигурен... сигурен ли си, че не е станала грешка?

Изчака отговора и изрече само едно „благодаря“, преди да затвори.

За миг остана съвършено неподвижна. Сиво-сините ѝ очи се взираха право напред, почти черната ѝ коса с прав бретон падаше по раменете на блестящи кичури. Родом от Швеция и жител на Монако по данъчни съображения, Ингрид Карлсон бе автор на книга, наполовина мемоар, наполовина полемика, озаглавена „Гражданка на света“. Въпреки това не беше загубила типичния за шведите стоицизъм при трагични новини.

Тя натисна някакво копче на бюрото си и каза на родния си език:

— Тилда, ела, ако обичаш.

На прага застана изящна червенокоса жена с шорти и плетено горнище по тялото.

— Да, госпожо?

— Един от самолетите ни се е разбил в Съединените щати — каза Ингрид Карлсон. — Бригите е мъртва.

— Да, госпожо.

— Трябва да заснемем видео за пресата. Ще го пуснем и в интернет.

Тилда наклони глава, сякаш се колебаеше. Макар и обичайна, тази молба в случая не ѝ се струваше много уместна.

— Да, госпожо, веднага — спаси положението тя. После изчезна.

Карлсон наведе глава и се замисли за Бригите и за всичко, което бяха постигнали заедно. Ингрид беше единствено дете и малко след като навърши двадесет, баща ѝ остави сравнително успешна куриерска компания. През следващите три десетилетия Ингрид, след поредица от амбициозни придобивания на задлъжнели компании, я превърна в най-голямата частна логистична компания в света, империя, която разполагаше с огромна флотилия от товарни кораби, самолети и влакове и поддържаше присъствие в шестдесет и две страни на четири континента.

В пресата бяха започнали да я наричат Зина, принцесата-воин, както заради агресивния ѝ стил в бизнеса, така и заради приликата ѝ с героинята от телевизионния сериал от деветдесетте.

В началото Ингрид презираше този прякор, но го прие, когато си даде сметка, че той е израз на уважение и символ на силата и успеха ѝ, който беше значителен. Богатството ѝ, което в началото беше няколко милиона, отдавна възлизаше на милиарди и тя свободно го споделяше със служителите си, както с онези, които познаваше и към които бе свирепо лоялна, така и с работещите в корпорацията, които се радваха на заплати и осигуровки, далеч по-високи от предлаганите в която и да е друга частна компания.

През последните петнадесет години Бригите беше най-довереният ѝ човек, не просто дясна ръка, а партньор, макар че Ингрид си остана единственият собственик на бизнеса. Дори се говореше (тъй като и двете не бяха омъжени), че може да са нещо повече от колеги, но това бяха просто спекулации. Със сигурност се знаеше едно — Бригите постепенно бе станала лице на компанията. Тя даваше пресконференциите, тя се изказваше пред медиите относно темите,

важни за компанията. Шефката ѝ с удоволствие ѝ беше отстъпила това задължение.

Като по-млада Бригите се беше наситила на известността си. Наслаждаваше се на нощния живот в Монако, пилотираше самолети, правеше каскади и играеше поло по-добре от повечето мъже, които участваха в благотворителните мачове заедно с нея. Папараците я обожаваха, доволни, че по всяко време могат да продадат на таблоидите нови снимки на една истинска принцеса-воин.

Освен това тя използваше положението си, за да говори за свободна търговия, международно сътрудничество и глобализъм. Даваше глас на политически групи и интелектуалци, които смятаха, че държави, които се месят на пазара или се опитват да налагат национални граници, било то насила или посредством мита, само пречат на хода на историята. Мечтаеше за световен атлас без граници и веднъж финансира географска конференция, където участниците дискутираха смъртта на националните държави.

— Един ден — каза тя по време на откриването — всички ще бъдем граждани на света.

През годините обаче се беше уморила от светлината на прожекторите, от журналистите, които предпочитаха да клюкарстват за сексуалната ѝ ориентация, вместо да пишат за важни неща, и от постоянната критика, която съпътства известността. Общественият ѝ живот стана по-затворен, тя се заобиколи най-вече с интелigentни приятели и близки сътрудници. Вече нямаше апетит за слава.

Последният жест, с който показа, че се оттегля, беше да поръча яхта и да налее в нея един милиард от състоянието си. Нарече я „Принцесата-воин“ и накара изпълнителите да подпишат строги договори за конфиденциалност. Въпреки това слуховете за величието ѝ не секваха. Говореше се, че дори руските олигарси зеленеели от завист заради техническите ѝ характеристики: комбинация от газова турбина и дизелови двигатели, които осигурявали мощност над сто хиляди конски сили, тройно брониран корпус, устойчив и на куршуми, и на бомби, кино зала, библиотека, градини, плувен басейн, дискотека, апартамент с площ четиристотин и осемдесет квадратни километра и конструкция, която можела да издържи напора на ураган пета категория. Снимките на сто и седемдесет метровия съд обикновено бяха от птичи поглед, никой не беше успял да заснеме вътрешността

му. Въпреки това Ингрид Карлсон сега щеше да позволи на света да надникне вътре.

Тилда се беше върнала с триножник и камера с висока резолюция и тъкмо ги нагласяше пред бюрото.

— Готова ли сте, госпожо? — попита тя.

Ингрид кимна, Тилда насочи камерата към лицето на шефката си и натисна копчето. Червената лампичка светна.

— Днес загубих скъп човек — започна Карлсон. — Днес е ужасен ден за мен и си давам сметка, че не съм единствената. Сърцето ми се къса след загубата на Бригите Билт, моята безценна сътрудничка и най-добра приятелка, моята Северна звезда. Къса се и заради хилядите хора, които също страдат като мен.

Тя наведе глава за миг и продължи:

— В момента можем само да спекулираме кой е отговорен за това безсмислено деяние, само да предполагаме коя идеология или религия го е принудила да убие стотици невинни и какви цели се е надявал да постигне с тази касапница. Може би скоро ще разполагаме с повече подробности, но съм сигурна, че разбитите ни сърца са наясно какво стои в основата на тази трагедия. Ние самите. Желанието ни да живеем като дребни воюващи племена, вместо като граждани на света. Склонността ни да се съсредоточаваме върху локвите от различия, вместо върху океаните от сходства помежду ни. Отровната убеденост, че една страна, бог или вяра са по-добри от други. Държавите, които се борят за късогледите си цели, вместо за мир и благоденствие за всички.

Тя повиши глас.

— Не бива да продължаваме по този начин. Горещо се надявам, че някой ден твърдоглавието ни ще удивлява учениците така, както ние се дивим на астрономите от миналото, които са били убедени, че Земята е плоска.

Тя замълча, наведе очи към бюрото и отново погледна към камерата.

— Днес не се обръщам към вас само за да ви предложа безсилни думи. Вълкът отнесе децата, майките и съпрузите ни. Време е да го намерим и да го убием. За тази цел искам да предложа петдесет милиона долара награда на онзи, който залови човека или хората, отговорни за това нападение. На извършителите ще кажа следното:

няма да избягате от справедливостта. Няма дупка, в която да се скриете или високо дърво, на което да се покачите, без богатството ми да може да ви достигне. Лично ще се погрижа да бъдете открити и ще помогна на всяка корпорация, държава, група или индивид, които имат нужда от средствата или съдействието ми, за да постигнат тази цел. Правя го за Бригите, за всички разбити сърца по света.

Тя хвърли още един суров поглед към обектива... и той се размаза пред очите ѝ. Амазонската принцеса-воин, жената, чиято твърдост и решителност бяха построили империя, склони глава и зариде.

ГЛАВА 5

Хъркюлийз, Калифорния

Сутринта носната кърпичка в ръката на Алида Макрей беше суха, чиста и съвършено изгладена, но сега повече приличаше на наквасен с пот парцал. Седнала във вече до болка познатата ѝ чакалня на полицейското управление в Хъркюлийз, тя бавно я издърпа от стиснатата си в юмрук лява ръка. После я натика в дясната и затегли крайчето ѝ с лявата. Повтаряше този нервен жест вече от няколко минути, докато чакаше четвъртата, не, петата си среща с началника на полицията.

Шестдесет и седем годишната белокоса Алида бе винаги добре облечена и перфектно фризирана. Хората казваха, че е „представителна жена“ и тя мълчаливо ненавиждаше тази фраза. Мъжете бяха представителни. Жените бяха красиви. Или не бяха, а Алида беше на възраст, на която ако вече не желяеха да я опишат с тази дума, тя можеше да го приеме. Просто не искаше да се държат с нея снизходително по отношение на външността ѝ. Или на каквото и да било друго, ако става дума, а всеки път, когато дойдеше в управлението, ставаше точно това.

Вече бяха минали двадесет дни, откакто животът ѝ се обърна с краката нагоре. Двадесет дни, през които не спираше да се тревожи и да се пита какво е станало. Двадесет дни, прекарани в страх.

Преди двадесет дни съпругът ѝ, Уилиам Макрей, накратко Бил, шестдесет и осемгодишен пенсионер, баща на трима пораснали сина и дядо на седем внучета, бе излязъл да потича, както всяка сутрин. Почти комично подвластен на навиците си, той излизаше или малко преди, или малко след седем часът сутринта и всеки ден следваше един и същ осемкилометров маршрут, който започваше от къщата им и обикновено му отнемаше между четиридесет и пет до четиридесет и седем минути, според настроението. Като се изключат неделите (понякога и празниците), той постъпваше по един и същи начин от години... освен преди двадесет дни.

Излезе в седем часа и две минути, както обикновено. Алида за пръв път забеляза отсъствието му към осем, а в осем и петнадесет реши да предприеме нещо по въпроса. От време на време, когато не беше пил достатъчно вода или беше прекалил със солта предишната вечер, прасците му се схващаха. Веднъж го намери на километър от дома им — пълзеше към къщи, твърдо решен да не приема помощ от минаващите шофьори.

Тя изкара колата и тръгна по обичайния му маршрут, сигурна, че ще го завари в подобно положение. Може би беше изкълчил глезен и куцукаше на един крак или нещо не по-малко инатливо и глупаво. Само че изобщо не го откри.

В девет часа вече се беше обадила в полицията, подлудяла от тревога. Със съпруга ѝ се беше случило нещо ужасно, ако не инфаркт или мозъчен удар, тогава друго. Група гамени го бяха пребили, някой го беше ограбил. Нещо такова. Усещаше го в мозъка на костите си.

— Откога го няма, госпожо? — попита я диспечерът.

— Трябваше да се върне преди час — чу се да отговаря тя.

Младият мъж отсреща бе достатъчно възпитан да не се изсмее, но едва се сдържа.

— Не се тревожете, госпожо, сигурен съм, че скоро ще се прибере.

Държаха се с нея като със стара квачка, която се суети около мъжа си. Дори сега, когато него го нямаше от три седмици, на Алида ѝ се струваше, че отношението им не се е променило особено. Да, бяха се постарали да го намерят, може би дори много, но въпреки това не я напускаше чувството, че още я смятат за изкукала старлица.

— Добър ден, госпожо Макрей — каза началникът на полицията, който изникна пред очите ѝ точно след като отново бе стиснала кърпичката в левия си юмрук.

— Добър ден, началник — отвърна тя.

— Елате с мен, ако обичате, може да поговорим в кабинета ми.

Алида стана и го последва, твърдо решена да не отстъпва и този път да стигне до някакъв резултат. Беше го проучила — оставаха му дванадесет месеца до пенсия вече от четири години, но жена му повтаряше, че не можели да си го позволят. Двамата се преместили в Хъркюлийз, защото е близо до провинцията, а той обичал да се разхожда там. Началникът на полицията беше „добро ченге“. Всички ѝ

го повтаряха. Просто ѝ се щеше да бе получила повече доказателства за това.

Щом влезе в кабинета му, тя седна на същия стол като предишните три пъти. Той затвори вратата, но Алида не го изчака да се настани.

— Има ли нещо ново? — попита тя. Ненавиждаше отчаянието в гласа си, но знаеше, че няма как да се отърве от него.

Началникът не отговори. Пресече стаята, заобиколи бюрото и тежко се отпусна в стола зад него. Опря лакти на плота, сплете пръсти и се втренчи спокойно в нея.

— Госпожо Макрей — каза той, — надявам се, че вече сте разбрали, че ако бях научил нещо ново за съпруга ви, щях веднага да ви се обадя.

— Така твърдите, но...

— Госпожо Макрей — повтори той. Пак звучеше снизходително. — Знаем, че смятате, че нищо не правим и че не ни е грижа. Истината обаче е, че посветихме изключителен ресурс на този случай, направихме всичко, което ни е по силите. Подадохме доклад във ФБР, претърсихме района с кучета и без кучета, свързахме се с медиите.

Тя кимна. „Претърсването“ беше започнало следобед след изчезването на Бил, след като Алида за пръв път отиде лично в полицията и успя да ги убеди колко необичайно е случилото се. Началникът изпрати четирима полицаи по маршрута на съпруга ѝ, а те почукаха на вратите на хората, показаха им снимката му и ги разпитаха дали са го виждали. Бяха, хиляди пъти. Просто не онази сутрин.

„Кучетата“ дойдоха на следващия ден. В управлението имаха две, от участъка в Ричмънд им заеха още две. Четирите немски овчарки подушиха дрехите на Бил и хукнаха по маршрута му, водени от чувствителното си обоняние. Тръгнаха с лай, преливащи от енергия, обиколиха и час и половина по-късно се върнаха с изплезени езици. Тъй като Бил бе минавал толкова пъти по този маршрут, кучетата не изгубиха следата, но и не откриха никакво отклонение. Що се отнасяше до тях, бяха свършили страхотна работа. Само на партньорите им — човеци нищо не им беше ясно.

„Медиите“ бяха последната стъпка. Началникът даде пресконференция и разпрати уголемена снимка на усмихнатия Бил Макрей, за да я излъчат по местните телевизии. Историята звучеше

добре — симпатичен дядо просто изчезва. В „Хъркюлийз експрес“ бяха излезли две статии, милиони хора в залива бяха помолени да съобщят в полицията, ако го видят. Никой не се обади.

— Знам, че вече направихме много — каза Алида. — Просто имам чувството... Трябва да има и още нещо. Чух за отвличане в Орегон, където е била обявена „тревога Амбър“. Може би...

— Г-жо Макрей, тази тревога е за изчезнали деца. Съпругът ви беше възрастен човек.

Беше. При последните й две-три посещения началникът на полицията бе започнал да говори за мъжа й в минало време.

— Вие не разбирате, Бил е...

— Знам, знам, той просто не би изчезнал — каза началникът е думите, които Алида явно бе повторила твърде много пъти. После се засуети с нещо на бюрото си, без да вдига глава. — Г-жо Макрей, трудно ми е да го кажа, но при всичко, което става днес на Източния бряг след падането на онези самолети... През следващите няколко дни ще издирваме терористи и просто няма да разполагам с ресурси...

Той не довърши, само клатеше глава. Накрая отново вдигна очи към нея.

— Г-жо Макрей, обходихме маршрута десет пъти и не открихме никакви следи, че нещо не е наред. Разпитахме повече хора, отколкото мога да си спомня. Никой не е споменал и дума за откуп, не открихме петна от кръв или други индикации за насилие. Следим всичките му карти и банкови сметки, но липсва всякаква активност. Мисля, че е време да обмислите възможността съпругът ви просто да си е тръгнал. Най-вероятно няма да го открием, преди той самият да пожелае да бъде открит.

Алида стисна здраво кърпичката. Началникът няколко пъти беше намеквал нещо подобно, но за пръв път си позволяваше да бъде толкова директен.

— Знам, знам, смятате, че това е невъзможно — продължи той. — Трудно ми е дори да го изрека, но преди няколко години същото стана във Ван Нойс. Мъжът се казваше Деймън Хак, деликатен, спокоен човек, без врагове, без дългове, наглед съвсем доволен от живота си, точно като съпруга ви. Оказа се, че от години е заделял пари, кога двадесет долара, кога четиридесет, докато събрал достатъчно, за да избяга. Няколко месеца по-късно го намериха в Лае

Вегас. Бил прахосал всичките си пари и пак нямал намерение да се върне. Никой нищо не беше в състояние да направи. Ако възрастен човек реши да заживее другояче, решението си е негово.

— Не — каза Алида. — Вие не разбирате. Бил беше най-стабилният човек, който се е раждал някога, предвидим като изгрева и залеза. За него животът беше логичен и подреден, той...

Тя се спря, осъзнала, че се повтаря. Освен това беше започнала да говори в минало време.

Твърде много бе разчитала на този човек. Полицейски началник, който очевидно се беше отказал и това не го притесняваше. Тя обаче нямаше да се откаже, не и докато нейният Бил беше в опасност един господ знае къде.

ГЛАВА 6

Глен Рок, Пенсилвания

Дерик Сторм се беше дегизирал много пъти — като гондолиер, като репортер от списание за производители и дистрибутори на соя, като лекар, като адвокат, като барист, като учител по математика, като пилот на състезателни коли, като холивудски сценарист и толкова много други неща, че спомените му се сливаха.

Всеки път, когато възприемаше нова идентичност, я проучваше възможно най-подробно, за да изиграе ролята си убедително. Понякога я изучаваше цяла седмица и отгоре, докато накрая му се струваше, че разбира човека, в който е на път да се превъплъти, не по-зле от някой, който всъщност е живял този живот.

Този път този лукс му бе отказан. От Лангли до провинциалния град в Пенсилвания, където се беше разбил полет 76, имаше само деветдесет минути с кола и Сторм ги използва, за да вземе светкавичен курс по администрация на Федералното управление по гражданска авиация, преподавател — „професор“ Кевин Брайън. Всъщност единственото, от което се нуждаеше, за да убеди света, че е Джодж Фейток от отдела по предотвратяване и разследване на инциденти, беше бяла табелка с безопасна игла на гърба. И собствената му дързост.

Джоунс му беше наредил да разбере защо е паднал самолетът, при това бързо. Сторм караше бял шевролет с емблема на ФУГА, осигурена от един от умниците, който влезе в компютъра на служител от „Връзки с обществеността“, свали я, разпечата я и направи от нея лепенка, която един от агентите на Джоунс набързо залепи от едната страна на колата. На прозореца се мъдреше друга, която съветваше останалите шофьори да позвънят на започващ с 1–800 номер^[1], ако човекът зад волана не спазва правилата за безопасност... нещо просто невъзможно, като се има предвид колко жалък беше двигателят, особено по стандартите на Сторм. Той мразеше шевролетите и неслучайно караше форд.

Когато стигна до изход 4 на междущатска магистрала номер 83, здрачът вече се превръщаше в мрак. Зави по Форест авеню, което всъщност изобщо не беше залесено^[2], мина през малко градче, после през някакви модерни предградия и накрая зави по шосе „Крац“. Там областта бързо се преобрази от градски пейзаж в земеделски земи, което беше типично за тази част на Пенсилвания. Сторм последва виещия се път през няколко разпокъсани горички и накрая стигна до полицейски пост. Знаеше, че функцията му е да отсява плевата (по-конкретно репортерите), макар че падналият товарен самолет не представляваше особен интерес за тях. Останалите места, чието колективно прозвище беше Пенсилванската тройка, вече се превръщаха в магнит за скърбящи роднини, а оттам и за камери. Тук такава истерия липсваше; това беше най-спокойната точка от Пенсилванската тройка.

Сторм свали прозореца си и показа табелката с надпис „Джордж Фейток“. Местното ченге, което бяха пратили на бариерата, дори не подозираше, че служителите на Федералното управление по гражданска авиация нямат никаква работа на мястото на катастрофа, която се разследва от Националния съвет по безопасност на транспорта. Това бяха две напълно независими федерални агенции, НСБТ дори не беше част от Министерството на транспорта.

За негов късмет младият патрул не беше наясно с тези разграничения и просто нямаше търпение да си приключи смяната. Махна му да мине и каза, че е най-добре да остави колата някъде встрани от шосе „Крац“.

Сторм последва инструкциите му и скоро се запъти към мястото на катастрофата, малък хълм точно до пътя. Вече виждаше временните светлинни заграждения, които се издигаха над полето, за да могат разследващите екипи да продължат работата си и през нощта.

Под тях се суетеше малка човешка орда, която сновеше насам-натам без лесно доловима посока или умисъл. Сторм успя да различи няколко от по-големите парчета от самолета, които се точеха в дълга колона от мястото на сблъсъка до крайната му точка. Фюзелажът се беше разпаднал на няколко части — двигател, парче от крило, къс от опашката и множество други, които не успя да разпознае. Товарът на самолета се беше пръснал навсякъде и още повече усложняваше нещата.

Ако Сторм имаше някакво предимство на влизане в мелето, то се състоеше в това, че хората бяха много, а повечето от тях не знаеха какво точно вършат останалите. Това щеше да му осигури известна анонимност, трябваше само да дава вид, че мястото му е там и има работа.

Мина край голяма тента и предположи, че сигурно е нещо като временен команден щаб. Повечето от хората, които бяха наясно, че ФУГА не играе никаква роля в ранните етапи на разследването (и които щяха да му кажат да се разкара), вероятно бяха там.

Сторм се упъти право към полето, пристъпвайки от руина към руина. Не знаеше какво точно търси, но едновременно е това не искаше да пропусне нищо. Умишлено срещна погледите на няколко от служителите на НСБТ, които сякаш изобщо не осъзнаваха, че не е един от тях. Спря да подслуша няколко разговора, без да бие на очи, и чу част от жаргона, който агент Брайън набързо му беше преподал, но нищо не се открие. По-голямата част от казаното се отнасяше за колеги, хотели, пътувания и други неща, от които Сторм не се интересуваше.

Беше запознал в дъното и се придвижваше напред, най-вече защото почти всички останали вървяха в обратна посока. Така нямаше как да се натъкне два пъти на един и същи човек. Накрая си даде сметка, че може да му се наложи да рискува и да поговори с някой от хората, които се щураха наоколо му, но засега предпочиташе да остане незабелязан.

Тъкмо се беше навел над едно особено интересно парче метал, когато някой реши да го забележи.

— Извинете, вие кой сте? — попита непознатият.

— Джордж Фейток — отговори Сторм без капка колебание. — От ФУГА.

Изправи се и тъй като отдавна беше разбрал, че нападението е най-добрата защита, веднага добави:

— Вие кой сте?

— Тим Фаръл от работната група по структурите.

Сторм кимна с разбиране. Брайън бе успял да му обясни, че изпълнителният екип на НСБТ се състои от осем групи, всяка от които разследва нещо различно, от работната група по системите, която се занимава с хидравличните и пневматичните системи и електрониката в

самолета, до работната група по човешкия ресурс, която разследва здравословното състояние на екипажа и евентуалните му злоупотреби с алкохол и наркотици.

— Страхна работа, а? — каза Сторм, но не успя да забаламоса Фаръл.

— Съжалявам, господин Фейток, но ФУГА какво търси тук?

— О — отвърна Сторм, — 8020.11 претърпя някои промени. Изненадан съм, че не сте наясно.

— Моля?

— Съжалявам, 8020.11 е номерът на устава ни по уведомления, разследвания и доклади относно самолетните катастрофи. Направили са някои промени в глава 1, подразделение 9, подточка... боже, В. ли беше, или Г.? Вече дори не си спомням. Не мога да ви го изрецитирам, но става дума за отношенията ни с НСБТ. По-конкретно, че трябва да дойда и да видя какво правите.

Фаръл пъкна ръце в джобовете си.

— Не знаех.

— Разследването си е ваше — каза Сторм и вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Това очевидно не се е променило, просто ФУГА се презастрахова. Сигурно в Охайо или бог знае къде е паднал лекотоварен самолет и с вас не сме се разбрали, така че някой писарушка е решил да докаже, че от него има полза и е затегнал разпоредбите.

Фаръл посегна към мобилния телефон, закачен на колана му.

— Трябва да се обадя на ГРИ.

Брайън му беше обяснил и това. ГРИ беше главният разследващ инспектор, най-висшестоящият служител, който координира работните групи. Ако Фаръл успееше да го замеси, Сторм можеше сам да си щракне белезниците още сега. Да се представиш за федерален чиновник, за да получиш достъп до охраняван обект, беше пряко нарушение на поне четири закона, за които се сецаше без усилие. Положително щяха да го пратят в местния кафез, а Джоунс вероятно щеше да го остави там за известно време — наказание за това, че е допуснал да го разкрият.

— Вече говорих с него — небрежно каза Сторм. — Губете му времето, щом искате, сигурен съм, че си няма друга работа.

Той отново се наведе над парчето метал, което изучаваше. Фаръл извади телефона и Сорм се приготви да хукне, но той включи уокитокит функцията и каза:

— Ало, след малко се връщам. Разглеждам нещо заедно с един от ФУГА.

— ФУГА ли? — чу се глас от другата страна.

— Да, явно са си променили политиката.

— Добре, ще се видим след малко.

Сорм усети как вътрешностите му се отпускат и се съсредоточи, този път наистина, върху отломката, която бе привлякла вниманието му преди малко.

— Странно, нали? — обади се Фаръл.

— И още как — отговори Сорм.

— Какво мислите? От предната преграда е, нали?

— Така изглежда — авторитетно кимна Сорм, сякаш беше изучавал стотици, ако не и хиляди предни прегради.

— Според вас какво е причинило това? — попита Фаръл.

Всичко наоколо беше изкривено или разкъсано от силата на удара, докато тук разрезът беше свършено чист. Дори за необученото око на Сорм бе видно, че ъгълът не е както трябва и въпреки това линията беше невероятно прецизна.

— Не знам — заяви той.

Само че знаеше. Открай време се интересуваше от високотехнологични оръжия и джаджи (наричаше ги играчки) и постоянно настояваше Джоунс да му дава от строго секретните, за които никой друг не знае. Неотдавна началникът му му уреди посещение във фирма, подписала договор е армията, тъкмо навреме за демонстрацията на нов високоенергиен лазер.

— Можете да свалите самолет с това чудо — беше казал инженерът и Сорм моментално си спомни думите му.

Оръжието, което му бяха показали, все още беше бета-версия. Трябваше да намалят размера му до нещо по-използваемо и да го направят по-здраво, като за бойното поле. Повече мощност обаче не му беше нужна. Тя вече възлизаше на сто киловата, еквивалентът на хиляда стоватови крушки, съсредоточени в един-единствен миниатюрен лъч, широк само няколкостотин нанометра. Топлината му беше невероятно силна — пред очите на Сорм лазерът разполови

дебел метален лист и разрезът изглеждаше точно като този, срязал парчето пред него.

---

[1] Един от префиксите за безплатен номер в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Forest — гора (англ.) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Панама Сити, Панама

Най-удивителното нещо в апартамента на Еузебио Ривера на седемдесетия етаж, което всички посетители разглеждаха с неподправена почуда, бе огромният соленоводен аквариум. Беше голям колкото цяла стена и отделяше кабинета от спалнята му, тоест, той го виждаше независимо дали работи, или си почива, а обитателите му искряха във всички цветове на дъгата: риби-клоун, риби-ангели, къдроперки, морски скорпиони и зракоперки, щастливо плуващи над пластмасов риф, който приличаше също на истински.

Онова, което убягваше на всички, освен ако се взираха много внимателно, беше любимата екстра на Ривера, заради която всъщност поръча аквариума. Сред ъгловатите очертания на корала, точно под нищо неподозиращите риби, се спотайваше източеното чудовищно лице на една мурена, която наблюдаваше и чакаше, и трябваше само да реши какво точно иска да вечеря, преди да удари.

Някои собственици на мурени много се стараеха да пълнят аквариума с риби, които питомците им не биха изяли, но Ривера не беше от тях. Той често отделяше своята с преграда, така че когато я пусне, да е много гладна. Обожаваше да я гледа, докато ловува.

Ривера смяташе, че е точно като мурената. Не беше красив като останалите обитатели на аквариума, а по-скоро дебел и грозноват. Определено не беше всеобщ любимец като рибата-клоун, отбягваха го, сякаш е отровен. Точно като мурената. И също като нея никога не оставаше гладен. Тя дебнеше с часове, понякога с дни, без да се движи, докато се слееше с пейзажа. Едва тогава сграбчваше каквото иска.

Търпение. Всичко опираше до това.

Да вземем например бутилката уиски „Ардбег“, което извади от шкафа за алкохол в другия край на кабинета, точно срещу аквариума. Беше шотландско, разбира се, и когато го купи, възрастта му надхвърляше двадесет години. Ривера бе останал с погрешното впечатление, че уискито продължава да старее и след като го

бутилират, така че изчака още десет, преди да го отвори. Пазеше го за по-специален повод, макар че в последно време просто нямаше много такива... до тази вечер.

Натисна едно копче на бюрото, за да се свърже с личната си секретарка, която седеше в малък салон пред кабинета му. Делеше го с Ектор и Сесар, добре въоръжените, добре платени бодигардове на Ривера, които наглеждаха охранителните камери.

— Дойде ли? — попита Ривера на хрипкав испански.

— Не, сър, но охраната току-що ми съобщи, че кадилакът му е паркирал в гаража. Очаквам го всеки момент.

— Отлично — каза Ривера.

След събитията през изминалата година беше време да празнува. Ривера бе основател и единствен собственик на „Група де 2000“, инженерно-строителна компания, която се занимаваше с драгиране, морско строителство и водолазни дейности. Беше още млад, когато я основа през 1977 година, след като Съединените щати се съгласиха да върнат канала на Панама до двехилядната година.

През седемдесетте Ривера често се шегуваше, че в цялата страна има три ръчни колички и две лопати. Преувеличаваше, но не много. През 1977 Панама бе напълно неподготвена за отговорността, която съпътства поддръжката и използването на най-важния (както икономически, така и стратегически) воден път в света. Столицата ѝ беше повод за срам и не можеше да се опише дори като третокласна.

Оттогава нещата се бяха променили много благодарение на мъже като Ривера. Той беше от новата порода — седя на коленете на американските предприемачи, докато научи достатъчно, за да стане самостоятелен. Издигането на местните компании носеше и благоденствие, и гордост на жителите на малкия провлак, а строителният бум превърна Панама сити в първокласен метрополис, чийто хоризонт спокойно можеше да съперничи на този в Маями или Бостън. Растежът продължи, когато каналът бе официално върнат на Панама на 31 декември 1999 година.

Това беше забележителен момент за страната, както еуфоричен, така и малко болезнен. Тя години наред се беше борила за правото да ръководи най-важния си ресурс и въпреки това когато най-накрая го извоюва, каналът бавно започваше да се превръща в отживелица. По-големите товарни кораби, които не можеха да се проврат през него,

пропускаха Панама и продължаваха към върха на южноамериканския континент. Наричаха ги пост-Панамакс и супер пост-Панамакс и самото им наименование подсказваше колко спешна е ситуацията в страната. Благата от най-доходоносните търговски отношения в света, тези между Китай и Съединените щати, бавно ѝ се изплъзваха.

След няколко години бе обявен проект за разширяване на Панамския канал, амбициозно начинание, което щеше да позволи на по-широки (и по-многобройни) кораби да минават през Панама, и наглед можеше напълно да разреши проблема. Ако завършекът му се окажеше успешен, бумът щеше да продължи.

Тогава започнаха закъсненията, кредитът от световните банки пресъхна и проектът колосално надхвърли бюджета си. Ауторидад дел Канал де Панама, агенцията, която отговаряше за всичко, свързано със строежа, продължи да настоява пред медиите, че всичко върви чудесно. Междувременно не спираше да отправя отчаяни молби, първо към държавата, която всеки път заявяваше, че няма пари, а после към Съединените щати, които дотогава винаги бяха отказвали.

Строежът спря, а Панама се преструваше, че всичко е наред, но Ривера, който беше задлъжнял значително заради убедеността, че проектът ще продължи, знаеше истината. Ауторидад дел Канал де Панама беше платила на фирмата му за два от последните тридесет дни работа. Хиляди работници разчитаха на него, за да се изхранват, наемите още чакаха да ги плати, а заемите му заплашваха да го изправят пред банкрут. Кризата изглеждаше неминуема, а той щеше да загуби всичко, за което бе работил през изминалите четири десетилетия.

Телефонът на бюрото на Ривера звънна два пъти.

— Сър, господин Виланте пристигна — чу се отсреща.

Ривера отиде до аквариума и вдигна преградата, която отделяше мурената от останалите риби. Хищникът се стрелна към другия му край и те веднага се пръснаха, но той не ги застрашаваше, не и в този момент. Винаги предпочиташе засадата и по-късно Ривера щеше да я наблюдава с удоволствие.

— Пратете го при мен — каза той.

Карлос Виланте беше заместник-директор на Ауторидад дел Канал де Панама, много представителен, благословен с чудесна външност и вроден стил. Тъй като ръководеше проекта и играеше

важна роля в разпределянето на договорите, той бе най-важният познат на Ривера в агенцията. Дойната крава на мурената, така да се каже.

Ривера отвори вратата на кабинета си, преди Виланте да успее да почука.

— Заповядай, Карлос — каза той.

— Радвам се да те видя, Еузебио.

Ривера стисна ръката му и посочи към шотландското уиски, което държеше.

— За тази бутилка ти разправям, пазех я за добри новини — каза Ривера. — Радвам се, че ще можеш да ѝ се насладиш заедно с мен. Ела, ела.

Виланте му позволи да го отведе до големия диван, който гледаше към канала и небостъргачите наоколо му, повечето построени с пари, спечелени от него било директно, било индиректно. Като заместник-директор на държавната агенция, която го ръководеше, Виланте беше важен и влиятелен човек. Ривера знаеше, че не само той се бори за вниманието му и въпреки това действаше предпазливо. В тази част на света подкупите бяха нещо обичайно, но Виланте ясно показва и на Ривера, и на останалите, че не би приел рушвет. Все пак обаче караше не какво да е, а кадилак, тоест, можеше да се предположи, че приема пари от някого. Ривера и другите много се стараеха да научат кой е той, но без успех. Виланте обаче положително беше купен от някого и веднъж да разбере кой е, Ривера щеше да използва информацията като разменна монета при преговорите си със заместник-директора. Междувременно щеше да използва старо уиски.

— Какво празнуваме? — попита Виланте, докато се настаняваше на един стол с кадифена тапицерия.

Ривера му подаде пълната с кехлибарена течност чаша.

— Не чу ли за самолетите, които са се разбили в Съединените щати?

Виланте остро го изгледа и остави чашата.

— Това не е повод за радост, напротив!

— По принцип съм съгласен с теб и когато отида на църква в неделя, ще запаля свещ за загиналите, а после ще се изповядам, за да ми опростят греха, че съм толкова щастлив. Сега обаче нека да пийнем. Сред загиналите е бил Ерик Воон.

— Воон? — повтори Виланте. — Не знаех. На идване слушах новините, казаха, че имената на загиналите още не са известни. Сигурен ли си?

— Нямам и капка съмнение — отвърна Ривера, без да навлиза в подробности. — Засега целият въздушен трафик над САЩ е спрял, така че няма да мога да се изплюя на гроба му веднага. Срамота!

Не беше нужно Ривера да обяснява на Виланте омразата си към конгресмен Ерик Воон. Преди време директорът на Ауторидад дел Канал де Панама, Нико Серано, замина за Щатите, за да лобира за заем от три милиарда, който да даде ново начало на проекта по разширяването. Това беше нищо за държава, чийто бюджет надхвърля пет трилиона, но въпреки това Воон си постави за цел да провали всичко. Такава инициатива лесно можеше да бъде затлачена и той се постара да стане точно така.

— Щом Воон не пречи, ще си получим парите — продължи Ривера. — Вече говорих с някои мои приятели във Вашингтон. Новият председател на данъчната комисия ще бъде Джаред Стак, който няма нищо против нас, доколкото ми е известно. Трябва да му обясним колко сериозно е положението ни, така че кажи на господин Серано да се върне в Съединените щати веднага щом самолетите тръгнат отново. Машините ми твърде отдавна стоят неизползвани.

— Явно си напълно уверен в крайния резултат.

— Нямам и капка съмнение — пак го увери Ривера, а Виланте наклони глава на една страна.

— Човек може да реши, че ти лично си саботирал самолета.

— Е, е — усмихна се Ривера. — Какво те кара да мислиш така?

Той вдигна чашата си.

— Да прием за смъртта на Ерик Воон и за вродената практичност на Джаред Стак.

В мига, в който надигнаха чашите си, мурената се стрелна от пролуката, в която се криеше, впи челюсти в една нищо неподозираща риба и се оттегли обратно в леговището си.

ГЛАВА 8

Феърфакс, Вирджиния

Споменът за срязаното с лазер парче метал преследва Сторм по целия път до Вирджиния.

Всъщност парчетата бяха две: Онова, което видя на земята в Пенсилвания и онова, което му се мерна, докато висеше от крилото на самолета. Тогава, естествено, беше твърде зает, за да го забележи, но изведнъж съвсем ясно си спомни, че в елерона също бе прогорена съвършено права линия.

Не за пръв път в живота си Дерик Сторм оставаше жив заради нечий неточен мерник. При полет 76 лазерът бе улучил долната страна на пилотската кабина и това се оказа катастрофално. При полет 312 бе отрязал цялото крило, при 494 — опашката; все части, без които самолетът не може да лети. Сторм просто беше извадил късмет.

Мисълта, че такова мощно оръжие е попаднало в ръцете на човек, готов да го използва по този начин, го тласкаше напред, при това със скорост чувствително над разрешената. Ако му треснеха глоба, Джордж Фейток щеше да се оправя с дупките в талона си.

Сторм не сподели изводите си за случилото се с полет 76 с човека от НСБТ, не беше в настроение да губи било енергия, било време за това. В НСБТ постепенно щяха да стигнат до истината. Или нямаше да стигнат до нея. Този тип разследвания бяха след дъжд качулка, а от такива Сторм не се интересуваше. Засега целият въздушен трафик беше спрял, така че лазерът не можеше да навреди на никой друг. Това беше най-важното.

Сторм не беше информирал и Джоунс, макар и по други съображения. С него винаги стоеше въпросът за какво точно ще реши да използва сведенията, които е получил, и Сторм не беше убеден, че иска шефът му да научи за лазера. Или поне предпочиташе първо добре да обмисли евентуалните последствия, ако му съобщи. Затова пътуваше към единственото място, където мисълта му винаги беше кристално ясна.

Вероятно никой не би очаквал пътешественик като него да намира утеха точно там. Сторм владееше осем езика, притежаваше тайно убежище на Сейшелите и веднъж се бе подложил на ритуал, който навеки го свърза с едно маорско племе в Австралия. Главният чиновник в Международния съд в Хага му дължеше безброй услуги, едно сиропиталище в Баку, Румъния, носеше неговото име, а в едно изолирано финско селище над Арктическият кръг все още го смятаха за герой. По света имаше десетки места, където Дерик Сторм би бил добре дошъл, сякаш беше член от семейството. Въпреки това той все още предпочиташе една невзрачна къща в окръг Феърфакс, Вирджиния, и малко след десет часът почука именно на нейната врата.

— Ехо, татко, аз съм! — подвикна той.

— Тук съм — отговори Карл Сторм от дневната.

Дерик влезе точно когато баща му се надигаше от люлеещия се стол. Макар че гъстата му коса беше съвсем бяла, веждите му упорито си оставаха черни. Челото му бе прорязано от дълбоки бръчки, но вместо да го състаряват, те му придаваха суров вид. Хората често му казваха, че прилича на актьора Джеймс Бролин. Нямаше никакво съмнение от кого Дерик е наследил привлекателната си външност.

Стаята беше тъмна, светлина струеше единствено от телевизора. Бейзболният мач, на който трябваше да отидат двамата, се играеше под полусвалени знамена, след като от лигата решиха, че няма да позволят на терористите да ги сплашат, и в момента „Ориолс“ окончателно размазваха „Янките“ с 13:1.

— Съжалявам, че не можахме да отидем — каза Дерик и наклони глава към екрана.

Карл Сторм вече беше на крака. Майката на Дерик беше починала, когато той беше малък и Карл така й не се ожени повторно. Дълго време бяха само двамата, а той — самотен баща с отговорна работа във ФБР, но бе дал всичко от себе си, за да бъде двоино подобър родител на останалия си без майка син.

— Да не мислиш, че ме е грижа за мача след онова, което си преживял? — каза Карл. — Ела насам!

Дерик го пресрещна в средата на стаята и Карл прегърна сина си. Макар че през последните години беше поомекнал, той още беше много силен. Стискаше като менгеме.

— Въпреки това ще ти се реванширам — заяви Дерик. — При първа възможност.

— Не се тревожи, разбирам. Честно казано, малко съм изненадан да те видя тук. Какво става?

— Имаш ли време да поговорим?

— Знаеш, че не е нужно дори да питаш — отговори Карл. — Една бира?

— Чудесно би било.

Карл се върна с две бутилки от единствената марка бира, която купуваше („Пабст бърбъл рибънс“), намали телевизора и се настани обратно в люлеещия се стол, а Дерик — на дивана с индийски десен. Също като останалата част на къщата дневната не се беше променила много от деня, когато съпругата му почина. Дали в нейна памет, дали заради нежеланието на Карл да се занимава с вътрешен дизайн — това Дерик така и не си беше изяснил.

Докато пресушаваха напитките си, той разказа на баща си какво е преживял на борда на полет 937, какво е видял на мястото на катастрофата и най-вече какво я е причинило. Макар и пенсионер, Карл не беше загубил уменията, благодарение на които бе станал един от най-добрите във ФБР. Изслуша го внимателно и когато Дерик приключи разказа си, поклати глава.

— Понякога се чудя кога ще си научим урока — каза Карл.

— Какво искаш да кажеш?

Баща му въздъхна.

— Разказвал ли съм ти за „Тон Сон Нут“?

Дерик поклати глава.

— „Тон Сон Нут“ беше въздушна база до Сайгон — започна Карл. — Там кацаха повечето воиници на влизане в страната. Не забравяй, че тогава във Виетнам имаше половин милион души, така че беше доста натоварено. Още не си кацнал и следващите вече те дърпат да слезеш, защото чакат самолетът да ги откара у дома. Дори крещяха „Прясно пушечно месо!“, докато слизахме.

Карл поклати глава. Беше служил във Виетнам няколко пъти и макар че със сина му си бяха много близки, рядко споменаваше този период от живота си. Казваше, че това е, защото не му се е случило нищо интересно. Настояваше, че било „просто скучно“, че на Дерик няма да му се слуша. Синът му винаги се чудеше дали зад тези думи се

крие нещо повече, но уважаваше нежеланието на баща си да говори за този отдавна отминал конфликт.

— Както и да е, аз идвах за трети път, така че вече се оправях из базата — продължи Карл. — Чаках да ме откарат в пущинака, но се забавихме няколко дни заради технически проблеми или нещо такова. Веднъж се мотаех наоколо и се натъкнах на лечебницата, където...

Карл се спря за миг и отклони поглед. Сиянието от телевизора, който продължаваше безшумно да излъчва бейзболния мач, падаше право върху лицето му.

— Току-що бяха приели цял хеликоптер ранени цивилни. Нищо необичайно, в някакво село били приютили воиници от Виетконг, така че военновъздушните сили го опекли с напалм. Беше просто... — Карл отново замлъкна, за да се успокои. — Най-лошото при напалма е, че се лепи, така е замислен. Лепи се по къщите, по дърветата, по телата на хората и е ужасно горещ. Веднъж като лумне, става осем пъти погорещ от кипяща вода. Дотогава бях виждал само воиници и не можех... Е, съжалявах ги, предполагам, но не чак толкова. Или ние, или те, в крайна сметка. Цивилните обаче бяха нещо друго. Виждаше се, че повечето няма да оцелеят. Хора с такива изгаряния живеят по няколко дни, но дробовете им постоянно се пълнят с течност. Тялото се опитва да се излекува от ужасните рани, но точно така само се удавя. Някои оцелеват, но повечето...

Карл клатеше глава. Очите му бяха широко отворени, но на Дерик му се струваше, че виждат неща, случили се много отдавна.

— Имаше едно момиченце... Разбрах, че майка ѝ загинала по време на нападението, един господ знаеше къде е баща ѝ. Сигурно се е опитвал да убие наш човек в някой тунел. Малката не беше на повече от седем или осем години, такова сладко човече. Лицето ѝ беше съвършено от едната страна, високи скули, очи като бадеми. Личеше си, че ще стане красавица, но другата половина беше просто... съсипана. Напалмът я беше ударил отляво, ръката ѝ напълно липсваше. Ребрата, кракът ѝ, всичко беше изгоряло. Толкова я болеше! Посетих я няколко пъти, носех ѝ шоколад и играчки, за да я зарадвам. Всеки път се опитваше да ми се усмихне, макар и само с половин лице. Лекарите я бяха натъпкали с морфин. Помагаше ѝ, но си личеше, че понякога действието му отминава, а тя не знае как да си поиска още. Болката сигурно е била... Не мога дори да си я представя.

Той повдигна бутилката към устните си и откри, че е празна. Дерик се опита да си представи как е изглеждал баща му тогава — с тъмна коса и гладка кожа. По-млад, отколкото сина му в момента, млад, силен и въпреки това, поне в онзи момент, напълно безпомощен.

— Както и да е, вечерта, преди да замина, пак отидох да я видя. Не спираше да плаче, бедничката. Виждаше се, че ужасно я боли. Отидох при сестрата да поискам морфин, но тя каза, че вече ѝ бият максималната доза. Така че аз се опитах... да я прегърна. Едва я докосвах, толкова крехка беше, но, мама му стара, исках да знае, че някой го е грижа, въпреки че идва от страната, която ѝ е причинила това. Прегръщах я, тя плачеше. Накрая изпадна в кома, което трябва да е било истинска благословия. Не я пуснах, докато...

Той не довърши мисълта си и гласът му заглъхна.

— Както и да е, когато всичко свърши, отидох право в Офицерския клуб, за да се натряскам, както само аз си знам. Седнах до един млад лейтенант от въоръжените сили, лейтенант Марлоу. Разказах му какво е станало и се оказа, че точно той е евакуирал цивилните от селото. Всичко беше видял. Заговорихме за войната, за ужасните неща, които си причиняват хората, за това каква ужасна ирония е, че сме достатъчно умни да създаваме такива оръжия и достатъчно глупави да ги използваме един срещу друг. Не забравяй, че тогава Студената война беше в разгара си и ядрената заплаха беше съвсем реална. Помня, че той каза: „Просто не заслужаваме доверие с някои оръжия, трябва да има граници.“ Обещахме си, че един ден, ако някой от нас заеме отговорен пост в армията, ще наложим такива граници.

Дерик кимна замислено.

— Сине, стар съм вече. Нищо не мога да направя, за да изпълня това обещание, но ти можеш — завърши Карл. — Трябва да направиш всичко по силите си да изтръгнеш това оръжие от ръцете на виновния, но и да се погрижиш да не попадне в ръцете на друг, дори да е от Съединените щати. И ние не заслужаваме доверие.

— Добре — кимна Дерик. — Да се залавяме за работа.

Десет минути по-късно Карл приготви кана горещо кафе. Двата седяха в кухнята, вероятно единствената в цял Феърфакс, която не бе ремонтирана поне от тридесет години насам. Над главите

им ярко грееше крушка, която повече прилягаше на пицария от седемдесетте.

Дерик беше поставил таблета на масата пред себе си, а Карл тъкмо отваряше лаптопа си и един чисто нов бележник.

— На този етап трябва да приемем, че са терористи, нали? — попита Дерик.

— Да.

— Какъв тип? Група „правоверни“ със склонност към насилие? Вълк единак?

— И едното, и другото. Важното е да не забравяме, че терористите са най-различни. Да, някои приличат на Осама бин Ладен, но Тед Качински също беше терорист и приличаше на половината професори по програмиране в страната. Тимъти Маквей беше терорист и приличаше на разносвач на пица. Понякога изглеждат така, както най-малко очакваш.

— Да, а в този случай не знаем нито какво ги е мотивирало, нито какво искат. Единственото, с което сме наясно, е какво оръжие са използвали.

— Онзи супер лазер.

— Точно така, високоенергиен лазер. Точно това ги отличава от Качински и Маквей, те са използвали сравнително прости оръжия. Всеки с половин работещ мозък и достъп до интернет и местната железария може да си направи такива, но високоенергийният лазер е доста по-сложен. Няма как да си купиш необходимите части от „Мосю Бриколаж“, а и дори да беше възможно, среднестатистическият откачалник няма да знае какво да ги прави. Така че въпросът вече е откъде терористите разполагат с такива познания?

— Може да е някой учен или инженер — предположи Карл.

— Може, но човек с такива възможности е ценен за обществото, уважаван и добре платен. Такива хора рядко решават да се обърнат срещу системата, която ги награждава богато и пребогато.

— Освен ако смятат, че не ги награждава достатъчно — отбеляза Карл.

— Възможно е, но според мен е по-вероятно някой да принуждава специалиста да помага на терористите насила. Мисля, че става дума за отвличане.

Карл отпи глътка от кафето си, опари се и присви очи.

— Не знам, човек, който разработва високотехнологично оръжие, ще има достъп до доста класифицирана информация. Когато работех в Бюрото, едно от задълженията на местния филиал беше да следи такива хора. Ако някой с такъв достъп изчезне, шефът му положително щеше да вдигне шум.

— Тогава може би не е отвличане — каза Дерик. — Може да е изнудване, може да са отвлекли член от семейството му и с това да го държат.

— Тази теория ми харесва повече. Как да намерим закъсалия експерт?

Дерик се втренчи в чашата си, сякаш отговорът плуваше някъде из черната течност.

— Става дума за доста специализирана сфера. В страната сигурно има няколко десетки учени с такива познания, ако не и по-малко. Обзалагам се, че започнем ли да ровим, ще се натъкваме все на едни и същи имена. Да погледнем в учебниците и академичните списания, а след това тихичко да ги проучим.

— Добре ми звучи — кимна Карл.

Тихо и прилежно двамата Сторм наведоха глави над устройствата си. Карл Сторм беше постъпил във ФБР, преди филмите и телевизионните сериали да го направят модерно, и ходеше на работа с евтин костюм и обувки с дебели подметки. Смяташе, че трябва да бъде изчерпателен в работата си, без да пести време и усилия, и беше научил Дерик да подхожда към разследванията си по същия начин.

Докато часовете се нижеха, двамата често разменяха по някоя дума.

— Би ли проверил...

— Не си губи времето с...

— Натъквал ли си се на...

— Пращам ти PDF файл от...

Нямаше нужда да довършват изреченията. Мозъците им сякаш бяха свързани, а капацитетът им бе станал не двоен, а четворен.

Работеха постоянно, без да почиват. Карл отговаряше за списъка, който водеше в тефтера си с четливи печатни букви. Имената се оказаха дори по-малко, отколкото очакваше Дерик. След като удариха двадесет, попадаха само на учени, които бяха срещали и преди.

Към 2 сутринта Дерик каза:

— Добре, мисля, че това е добро начало. Да си поделим имената, да започнем да ги проучваме и да видим какво ще изскочи.

Нямаха достъп до базите данни, в които влизаха умниците на Джедедая Джоунс, но като бивш частен детектив Дерик знаеше как да се ориентира из публичните регистри, а Карл не се беше пенсионирил чак толкова отдавна, че да не може да се оправи.

Мина още един час. Карл свари още една кана кафе, после извади няколко понички от хладилника. Дерик беше израснал с този тип ергенско меню. Въпреки че оттогава насам вкусовете му бяха станали доста изискани, той все още изпитваше носталгия по полуфабрикатите от детството си. Тази храна му носеше комфорт.

Нито един от двамата не спомена, че му се спи или дори че е уморен. Издръжливостта им беше изключителна.

Наближаваше 4 сутринта, когато Дерик заяви:

— Открих нещо. Уилиам Макрей.

— От когото е статията в „Писма от физици-практици“? — попита Карл, сякаш беше абониран за въпросното списание от години.

— Да, погледни това.

Дерик завъртя таблета към баща си и му показва заглавието на статия от седмичник от северна Калифорния на име „Хъркюлийз експрес“. „МЕСТЕН УЧЕН ИЗЧЕЗВА, ЖЕНА МУ ГО ИЗДИРВА.“

— Изчезнал е преди три седмици — каза Дерик. — Излязъл да тича и не се прибрал. Ако четеш между редовете, става ясно, че полицията само е отбила номера, защото са решили, че просто е напуснал жена си. Ето още една статия.

Дерик почука по таблета и зареди още една статия от „Хъркюлийз експрес“: „ПОМОГНЕТЕ С ИЗДИРВАНЕТО НА ИЗЧЕЗНАЛ УЧЕН.“

Докато Карл преглеждаше статията, Дерик продължи:

— Макрей пасва. Бакалавърска степен от МИТ, магистратура и докторат по физика от „Бъркли“. През седемдесетте постъпва в националната лаборатория „Лорънс Ливърмор“, която обслужва множество правителствени агенции, а специалността му е твърдотелни лазери. С течение на времето оглавява програмата и макар че съм сигурен, че практическата му работа е засекретена, теоретичните му статии са излизали къде ли не. Трима от съавторите му също са в нашия списък, само че те още работят там. Макрей основал собствена

консултантска фирма и продължил да се занимава със същото, но най-вече като хоби. Преди три години официално напуска „Ливърмор“, за да излезе в пенсия.

Карл щракна с пръсти.

— Затова никой не е забелязал, че е изчезнал — каза той. — Вече не е имал достъп до класифицирана информация. Удивително е колко бързо те забравят всички, след като излезеш в пенсия.

Дерик пренебрегна коментара му.

— Значи сме съгласни. Ако си терорист и ти трябва човек с достатъчно знания, за да ти помогне да конструираш изключително мощен лазер, Макрей върши работа, защото никой не го държи под око. Изглежда, че местната полиция е била сравнително изчерпателна. Смяташ ли, че са пропуснали нещо?

— Обзалагам се, че в Калифорния една разтревожена съпруга умира да ти каже.

— Да. Има само един проблем.

— Какъв?

— Самолетите не летят.

— Взemi влак, иди с кола.

— Няма време — отговори Дерик. — Ще трябва да се обадя на Джоунс. Военновъздушните сили положително още летят, ще ме качи на техен самолет.

— Знаеш мнението ми за тази змия.

— Да — кимна Дерик, — но в момента нямам избор.

Карл изсумтя. Много пъти беше огласявал неприязънта си към Джедедая Джоунс, но дори най-любящият и грижовен баща си дава сметка, че рано или късно трябва да остави детето си само да взема решения. От този момент нататък може единствено да се надява, че го е възпитал така, че преценката му е правилна.

Дерик отново се беше съсредоточил върху бележките си.

— Единствената му публикация след пенсия възхвалява качествата на прометиевия лазерен лъч. За пръв път е работил по него през осемдесетте години.

— Прометий? Звучи като изваден от комикс.

— Не, истински елемент е, проверих. Номер 61 в периодичната система, наречен на титан от гръцката митология, който откраднал огъня от боговете и го дал на хората.

— В такива моменти ми се ще да им го върнем — отбеляза Карл и вдигна чашата си с кафе във въздуха. — За лейтенант Марлоу, където и да се намира. Правим всичко по силите си, приятелче!

Карл отпи и остави чашата, а Дерик осъзна, че баща му отново се е замислил за обгореното от напалм момиченце и спомена за последния му мъчителен дъх.

ГЛАВА 9

На запад от Луксор, Египет

Мраморът не бие на кухо.

Кейти Комли нямаше докторска степен по геология като професор Рейнс, но беше прекарала достатъчно време в криптата, за да е наясно какъв звук издава подът, когато изтървеш нещо. Ниско, солидно „туп“, сякаш долу има няколко десетки метра пясък, после скала и накрая земна кора. Все твърд материал, чак до течния огън в ядрото на планетата.

Когато изтърва чука си, чу нещо съвсем различно. Последва звучно, кухо „ток“, сякаш отдолу имаше въздушен джоб. Може би малка камера или поне отвор, затова ехтеше така.

Първия път за малко да не повярва. Реши, че толкова отдавна е под земята, че сетивата започват да ѝ изневеряват. Затова взе чука и пак го изпусна. Туп. Премести се на друго място. Ток. После пак на първото. Туп.

Нямаше никакво съмнение. Кейти опаковаше сандък с обикновени артефакти — урни, които нямаше да предизвикат особен интерес, инструменти, с каквито си бяха служили строителите в древността, парче стена с йероглифи, възпяващи величието на фараона, който бе управлявал Долен Египет преди сливането му с Горен Египет преди пет хиляди години. На повърхността извън криптата няколко от работниците, наети за хамали, се бореха с друг сандък, а докторантите им даваха наставления. Кейти беше съвсем сама вътре.

Тя отметна от лицето си кичурче руса коса, което се беше измъкнало от конската ѝ опашка. Може би трябваше да повика останалите, преди да продължи, но... Можеше да се окаже, че долу няма нищо. Или да се натъкне най-забележителната находка след Тутанкамон.

Имаше само един начин да разбере. Тя отиде в ъгъла, взе един лост и се върна до въпросното парче мрамор. От четирите му страни

имаше вдлъбнатини, които го деляха от околните парчета. Тя внимателно подпъхна лоста, като внимаваше да не повреди камъка, и натисна. Той беше достатъчно дълъг, за да повдигне тежкия мрамор, макар и съвсем леко. Надникна под него, изпълнена с надежда и действително откри отдолу кухня, но освен ако го отместеше, нямаше как да види колко е дълбока, не и под този ъгъл.

Сърцето ѝ вече блъскаше от възнение. Всички археолози бяха слушали историята на Хауърд Картър, на когото приписваха откриването на Тутанкамон. Той отказал да повярва, че всички гробници са били открити или окрадени и търсил години наред, докато накрая слязъл по стълбище, което сякаш не водело наникъде и открил в края му запечатаната врата към необезпокояваната от хилядолетия гробница на фараон-момче, за когото не се знаело почти нищо.

Дали ставаше дума за нещо подобно? И тя ли щеше цял живот да разказва как е изпуснала чука, чула е кухия отговор на мрамора и е решила да проучи? Ами ако Рейнс си присвоеше заслугите и просто добавеше името ѝ към бележките под линия? „Онази докторантка... Как ѝ беше името?“

Опасността да се получи така щеше да бъде по-голяма, ако помолеше да ѝ помогнат да премести мрамора. Рейнс може би щеше да настоява да влезе пръв, той или някой от по-нахалните докторанти-мъже, който щеше да настоява, че е необходим заради физическата си сила. Ако избутах камъка и откриеше нещо вътре съвсем сама, щеше да избегне този риск.

Огледа пространството, в което бе работила допреди малко. В другия ъгъл стоеше ръчен крик, с който работниците изнасяха сандъците. Тя го донесе, нагласи го до мраморния къс, отново натисна лоста с едната си ръка и когато камъкът се надигна достатъчно, пъхна крика под него. После започна да помпа и бавно го изтласка нагоре точно колкото да успее да пропълзи под него. Вече дишаше доста тежко. Избърса потта от челото си и насочи фенерчето си към отвора. Лъчът изчезна в мрака, без да стигне до стена. Положително беше коридор, но накъде водеше?

Тя отиде при раницата си, извади от нея челна лампа, сложи си я и я включи, така ръцете ѝ щяха да останат свободни. Отпусна се по корем и се подготви да пропълзи в дупката. Хвърли последен (и притеснен) поглед към крика — ако се измъкнеше, ако мраморът се

приплъзнеше или станеше някакво друго нещастие, щеше да се окаже в капан. Нямаше да успее сама да повдигне такъв тежък камък и щеше да мине много време, докато я откриеха. Ако я откриеха. Мина ѝ през ум, че трябва да каже на някого какво смята да прави, но колегите ѝ можеше да се опитат да я разубедят, да влязат вместо нея или...

Пое си дълбоко дъх още веднъж и се шумугна под камъка с главата напред. Проходът беше малко по-широк от тялото ѝ (а Кейти беше слабичка), но така ѝ беше по-лесно да се държи за стените, докато се спуска. След около три метра усети, че се задава завой, а таванът става съвсем нисък. Накрая мястото едва ѝ стигаше, за да пълзи по корем.

Коридорът (да, коридор беше) бе измазан с глина, която се беше втвърдила много отдавна и така ефективно предотвратяваше евентуално срутване. Кейти не откъсваше очи от тунела пред нея. Лъчът на лампата не стигаше много надалеч и тя усети, че се напруга в опит да зърне поне нещо в далечината.

Толкова се беше съсредоточила, че в първия момент не осъзна, че нещо се движи към нея. Слухът ѝ пръв ѝ го подсказа. Приличаше на плющене.

Тогава лампата освети огромен скорпион и Кейти изписка. Идваше право към нея, и то бързо. Беше дълъг поне двадесет сантиметра, с високо вдигнато жило.

Рейнс беше предупредил всичките си студенти, особено американците, които нямаха опит с тези отровни насекоми, да преглеждат обувките и леглата си, преди да ги използват. Казваше, че скорпионите обожавали да се крият на тъмни и тесни места.

Не им беше казал какво се прави, ако един запъпли към теб в тунел. Няколко седмици по-рано един от работниците бе ухапан от скорпион и инжекцията с противоотрова не попречи на ръката му да се издуе като футболна топка, нито спря болката, и стоновете на човека се чуваха из целия лагер. После Кейти дочу, че раната се е инфектирала и може би ще се наложи ампутация.

Скорпионът се приближи и тя отново изписка, сякаш от това можеше да има някаква полза. Скорпионите чуваха ли изобщо?

Опита се да се върне назад, но гадинката напредваше по-бързо, отколкото тя можеше да се придвижи в толкова тясно пространство. Сигурно гнездото ѝ беше някъде наоколо — изглеждаше готова за бой.

Е, при това положение същото се отнасяше и за Кейти. Не беше стигнала толкова далеч — до тази страна, до тази крипта, до тази дупка — за да я изплаши някаква си буболечка. Сви юмрук и зачака скорпионът да дойде по-наблизо. И по-наблизо. И още по-наблизо... и точно преди да я ужили, го удари с всичка сила. Чу и усети хрущането на външния скелет, отдръпна ръка и го халоса втори път, после трети, без да чака да види дали помръдва. Нямаше намерение да рискува.

Когато реши, че ръката ѝ е твърде омазана с вътрешности, за да има някакъв шанс скорпионът да е жив, Кейти си позволи да погледне. Както можеше да се очаква, беше го размазала. От едната му страна течеше зеленикава слуз, а все още щръкналото жило помръдна веднъж-дваж, преди окончателно да замре.

Тя потръпна, а после шумно издиша. Беше ѝ нужно значително усилие на волята, за да си наложи пак да тръгне напред и единствената мисъл, която свърши работа, беше, че скорпионът трябва да е дошъл отнякъде.

След още три завоя откри откъде. Челната ѝ лампа освети някакъв голям отвор. Различаваше стената в дъното, но по-нататък — нищо, чак докато се измъкна от тунела. Можа да различи само, че пещерата също е покрита с глина, и че строителят е свършил тази работа много, много отдавна. След това египтяните бяха започнали да облицоват вътрешните помещения с камък.

От тунела до пода имаше малко повече от метър, но тя не виждаше къде се приземява. Кой знае, може би подът беше покрит с разгневени скорпиони. Скочи и бързо се изправи на крака, готова да стъпче всеки малък дявол, който дръзнеше да я доближи, но подът беше гол. Сигурна, че засега е в безопасност, тя насочи лъча на лампата към онова, което я заобикаляше... и остана без дъх.

Още една крипта. Подсказваха ѝ го йероглифите по стените. Светлината се плъзна по открития каменен саркофаг до едната стена. Каменният му капак лежеше счупен на пода, което подсказваше, че отгук са минали крадци, може би още в древността, преди построяването на целия подземен комплекс.

Разтвори широко очи, тя тръгна на пръсти към древния ковчег, наведе се, надникна вътре... и отново остана без дъх. Вътре лежеше мумия, увита в крехък жълт лен. Погребалната маска, ако изобщо бе

имало такава, отдавна я нямаше, но тялото си беше там, напълно невредимо и съвършено. Ръцете бяха скръстени, лявата върху дясната.

Това не беше каква да е мумия, а фараон.

— О, божичко — прошепна тя, макар че беше съвсем сама в гробницата.

Този изключителен късмет, тази смайваща находка щеше да промени напълно траекторията на кариерата ѝ и да обогати (или да промени) всичко, което човечеството знаеше за една от най-важните древни цивилизации в света... но само ако мумията не споделеше съдбата на статуйката на Кхуфу. Трябваше да стигне невредима до лабораторията, иначе всичко щеше да бъде напразно.

Над пустинята се спусна нощ, а с нея и студ. Под изгарящите лъчи на слънцето пясъкът се загриваше бързо, но със залязването му изстиваше също толкова бързо. Амплитудата между най-високата и най-ниската температура в рамките на денонощието често надхвърляше тридесет градуса.

Кейти седеше увита в одеяло и се взираше в огъня. Пламъците лумваха и утихваха, а към небето проблясваха искри. Вечер рядко палеха огън — дървата бяха твърде ценни, освен това той привличаше скитосващите мародери като магнит.

Професор Рейнс обаче заяви, че трябва да отбележат случая — това можеше са де окаже най-важната находка за цялата експедиция. Така че напалиха голям огън и вдигнаха безброй наздрависи — за Кейти, за Рейнс, за Египет, за спонсорите, за всичко, за което успяха да се сетят. Сега наоколо ѝ беше пълно с пияни или спящи археолози. Докторантите се бяха наливали особено упорито. Само Кейти, която би трябвало да празнува най-много от всички, не се беше включила и сега наблюдаваше огъня, потънала в размишления.

Бе прекарала по-голямата част от живота си като ученичка — попиваше информация, открита и оповестена от други, но сега се намираше на прага на важна промяна: вече самата тя щеше да е в състояние да генерира информация и да увеличи познанията на човечеството, а не само да черпи от тях. При мисълта, че ще може да даде нещо на област, която толкова обича, почти ѝ се зави свят.

Едновременно с това осъзнаваше, че този шанс може да ѝ бъде отнет буквално всеки момент.

— Всичко наред ли е?

Гласът ѝ подежда като доза адреналин и тя подскочи. Нервите ѝ бяха опънати цял ден.

— Изплашихте ме — каза тя с ръка на сърцето.

Професор Рейнс я потупа по рамото.

— Съжалявам, съжалявам. Реших, че си ме чула.

Тя поклати глава.

— Ти би трябвало да си най-пияната тук — отбеляза той. —
Защо си най-трезвена?

— Защото се тревожа.

— За какво?

Тя наклони глава по посока на работниците, които бяха достатъчно далеч, за да не ги чуват.

— Заради тях. Знаят точно какво намерих и съм сигурна, че по вълнението ни усещат колко е ценно. Ако дори един се върне в града и разгласи, че сме направили голямо откритие, след колко време ще довтаса поредната банда крадци?

Рейнс кимна.

— Мисля по въпроса...

— Само с мислене не става!

— Успокой се, успокой се — каза той и вдигна ръце като катаджия, който възпира първокласници. — Вече съм взел предпазни мерки.

— Само не ми казвайте, че сте наели още пазачи. Ще избягат в момента, в който имаме нужда от тях — каза тя. — Предпочитам да трябва лично да стрелям по копелетата, отколкото да разчитам на онези смешници.

— Не, не, приключихме с тях. Свързах се е МСЗИ.

— Ъ-ъ, така ли? — попита Кейти, без да крие объркването си.

— Извинявай. Международният съюз за защита на изкуството, неправителствена организация, която се занимава точно с такива неща. Основана е в Берн, Швейцария и специализира най-вече в разкриване на кражби от европейските музеи, като улеснява съдействието между органите на реда в различните страни. Често предмети, откраднати в една страна, се появяват на черния пазар в друга, а полицията там дори

не подозира, че са били откраднати. Бързо постигнаха значителни успехи и привлякоха много спонсори, така че вече работят и в Азия и Африка.

— Не искам да хвана крадците, когато мумията вече е на черния пазар, искам да...

— Точно затова в МСЗИ са толкова ефективни, осъзнали са, че трябва не само да реагират, а и да поемат инициативата. Працат екипи от... не знам как да ги нарека, наемници, предполагам. Изключително добре обучени са и няма да побегнат в момента, в който мъж е джип стреля във въздуха.

— Значи ще ни помогнат?

— Ще видим — отговори професорът. — Подадох молба, сега остава да чакаме и да се надяваме. Изваждането на мумията от гробницата ще отнеме няколко дни, може би дотогава ще дойдат.

Кейти отново се втренчи в огъня.

— Надявам се — каза тя. — Искрено се надявам.

ГЛАВА 10

Хъркюлийз, Калифорния

В това да работиш за Джедедая Джоунс имаше и нещо полезно — всички му дължаха услуги и той осребри една от тях, за да качи Дерик Сорм на товарен военен самолет, който излетя от въздушна база „Андрюз“ в ранни зори.

Всички на борда бяха напрегнати. В медиите спекулираха, че самолетите са били свалени от терористи, макар че никой не можеше да предположи точно как, и екипажът беше решил, че след като пътническите самолети не летят, има поне петдесетпроцентова вероятност следващата цел да бъде някой от военните.

— Не се тревожете, няма да припарим до Пенсилвания — беше го уверил пилотът и Сорм само кимна. Не искаше да му разкрие, че оръжието най-вероятно е мобилно и че сигурно могат да го откарат навсякъде. Никой не беше в безопасност в небето, докато той не разбере кой е виновникът и какво иска.

Когато разказа на Джоунс за лазера и изчезналия учен, който може би го е конструирал, той реагира сдържано, както обикновено.

— Явно ще трябва да те пратим в Калифорния — бяха единствените му думи.

Самолетът пресече цялата страна, следвайки пътя на слънцето, при това доста бързо поради липсата на трафик, и кацна точно когато сутрешното движение в залива затихваше. Сорм се качи в необозначена кола назаем от армията (поредният слабичък шевролет, за съжаление) и подкара към Хъркюлийз, малко градче на север от Бъркли.

Домът на Уилиам Макрей беше голяма тухлена къща с кафяви капаци на прозорците, кацнала на сред просторен двор на върха на един хълм. Сорм забеляза отзад веранда, от която се разкриваше прекрасна гледка към долината. Сигурен беше, че в ясен ден се виждат дори някои от небостъргачите в Сан Франциско. На това агентите на недвижими имоти му викаха „изглед за един милион“. На Сорм му

липсваше професионален опит, но нямаше да се изненада, ако се окажеше, че къщата струва горе-долу толкова.

Ливадата беше съвършено поддържана, градините — безупречни. Личеше си, че са плод на логичен ум. До входа се вееше американското знаме, а някой беше вързал жълта панделка около дънера на дъбовото дърво в двора. Сторм паркира на улицата и тръгна към къщата с надеждата там да открие отговори на поне някои от въпросите си. Изкачи петте стъпала, които водеха към предната врата, и натисна звънеца, който отвърна с енергична мелодия. Никой не му отвори. Позвъни отново — пак нищо.

Вярно, не си беше уговорил час, но просто нямаше време за това. Слезе обратно по стълбите и се огледа. Нямаше и следа от хора. Тръгна към гаража, който бе забелязал на влизане. Едната врата беше отворена, а вътре имаше две коли. Заобиколи къщата и отиде в задния двор, където откри белокоса жена, коленичила до една леха с лопатка в ръка. Носеше ръкавици с флорален мотив и галоши в тон.

— Алида Макрей? — попита Сторм.

— Да — отвърна тя и вдигна към него уверен син поглед.

— Казвам се Дерик Сторм и бих желал да ви задам няколко въпроса относно съпруга ви. Имате ли нещо против да поговорим?

— От щатската полиция ли сте?

Сторм носеше сако, риза и джинси. Беше го взела за цивилно ченге.

— Не, госпожо.

— От ФБР?

— Не, госпожо.

Тя заби лопатката в земята.

— Кой точно сте тогава?

— Частен изпълнител, работя за правителството. По-добре е да не споменавам в коя агенция.

— И какво точно ви интересува?

— Каквото и вас, искам да откроя съпруга ви и да го върна у дома жив и здрав.

Тя се изправи, свали ръкавиците и ги пусна на тревата. После извади от джоба си телефон и набра някакъв номер.

— Госпожо?

Тя не отговори. Отдалечи се малко, но заговори достатъчно високо, за да я чува.

— Ало, господин началник? Алида Макрей. Вкъщи дойде един непознат мъж, който твърди, че работи за правителството и разпитва за съпруга ми. Бихте ли изпратили у нас един полицаи? — Тя зачака отговор. — Да, може и двама, ако желаете. Колкото повече, толкова по-добре. Благодаря ви.

После затвори и се обърна към него. Сторм преплете пръсти пред тялото си и се замисли как да постъпи. Джоунс му беше разработил протокол за такива ситуации, номера, на които да позвъни, предварително подготвени прикрития, хора, които щяха да потвърдят самоличността му пред жената. Просто не му се щеше да губи време.

— Полицията идва насам — заяви тя. — Искам да ви проучат, преди да ви кажа каквото и да било.

— Добре.

Тя строго се взираше в него с юмруци на хълбоците.

— Положително ще ви поискат документ за самоличност.

— Добре — повтори Сторм и се отпусна на пети.

— Доста бързо реагират, до три минути вероятно ще дойдат.

— Чудесно.

— Чудесно?

— Да, колкото по-бързо приключим, толкова по-скоро ще мога да намеря съпруга ви.

Тя продължи да се взира в него.

— Казахте, че името ви е Сторм, нали?

— Да, госпожо.

— Заповядайте на верандата, ще донеса чай с лед и ще поговорим.

— Сигурна ли сте, че не искате да изчакаме полицията?

Тя вдигна ръкавиците и лопатката си.

— Не им се обадох наистина, от тях така или иначе полза няма. Искан да видя как ще реагирате. Реших, че ако казвате истината, ще останете, а ако сте мошеник, ще побегнете.

Сторм се усмихна. Вече искрено харесваше Алида Макрей.

— Казах ви истината — кимна той.

— Честно казано, не ме интересува точно за кого работите. Щом целта ви е да откриете Били, аз ще ви съдействам.

Следващите двадесет минути Сторм прекара на верандата на семейство Макрей с чаша чай с лед под носа и долината Алхамбра пред очите, докато Алида Макрей му разказваше за изчезването на мъжа си.

Изненади нямаше. Съпруга ѝ го нямаше, тя не знаеше защо, навиците му по никакъв начин не се бяха променили, нищо в поведението му не подсказваше, че се кани да заминава. Сторм зададе няколко въпроса, но нямаше чувството, че ѝ помага да стигне до някакви нови изводи. Повечето от онова, което чу, вече беше излязло в местния вестник.

Щом прецени, че тя не е в състояние да му каже нещо повече за тайнственото изчезване на Уилиам Макрей, Сторм смени темата и сподели с нея подозренията си, че падналите над Пенсилвания самолети са били свалени с високоенергиен лазер и че виновникът може би е принудил съпруга ѝ да изпълнява заповедите му.

След всяка негова дума Алида ставаше все по-сериозна.

— Бил специализираше точно в тази област — тихо каза тя.

— Знам, името му е навсякъде из академичната литература. Дали знае как да конструира такъв лазер?

Тя само кимна.

— В единствената си публикация от три години насам Бил говори за прометиевия лазер и евентуалните му приложения — каза Сторм. — Знаете ли нещо по този въпрос?

— Може и така да се каже. Аз му помогнах да напише статията.

Любопитството явно се изписа на лицето му, защото Алида отговори и без да я пита.

— Всеки път му помагах. Били е учен до мозъка на костите си, дори след толкова публикации писането никак не му се отдава, а аз съм завършила литература. Пиша всичко вместо него още от университета.

— В това няма нищо срамно — заяви Сторм. — Някои от най-хубавите книги, които излизат всяка година, са написани от талантиливи писатели в сянка, чиято самоличност ще остане завинаги скрита от читателите.

— Доставя ми удоволствие. Тези изследвания са всичко за Бил и ако не умееш да разговарям свободно за тях, десетилетия наред нямаше

да имаме какво да си кажем. Някои от съпругите на колегите му вдигнаха ръце и заявиха, че не разбират с какво се занимават мъжете им, но според мен така се отдръпнаха от важна част от живота им. Изобщо не е чак толкова неразбираемо, веднъж като навлезеш в темата.

— Смятате ли, че ще можете да ми я разясните, госпожо Макрей?

— Първо, наричайте ме Алида. Чувствам се като старица, когато се обръщат към мен с „госпожо Макрей“. Второ, разбира се, че ще мога, да не би да съм спала, докато му пишех публикациите.

— Добре, Алида — усмихна се Сторм. — Защо точно прометий? Алида се усмихна за пръв път, откакто се бяха запознали.

— Четете ли научна фантастика, господин Сторм?

— Има ли в Америка човек, израснал с Рей Бредбъри и Род Стърлинг, който да не четете?

— В такъв случай смятам, че с Били сте сродни души. Една от причините да го избере беше точно името му. Чуйте само, прометиев лазерен лъч. Как звучи само!

— Така е.

— Съображенията му бяха и практически, разбира се. Какво знаете за твърдотелните лазери?

— Може би трябваше да спомена и създателя на „Стар трек“, Джийн Родънбери, но познанията ми не стигат по-далеч от сериала.

Тя отново се усмихна.

— Добре, нека ви обясня най-основното. Ще се постарая да не ви отегчавам с подробностите, но едно от важните разграничения при лазерите е броят на степените, три или четири. Елементите, от които може да се получи четиристепенен лазер, са много малко.

— Каква е разликата?

— Четиристепенният е стотици пъти по-могъщ от тристепенния.

— Голяма разлика — кимна Сторм.

— Вероятно деветдесет процента от твърдотелните лазери са с неодим, който е точно до прометия в периодичната система. И двата елемента са лантаниди, което... Загубихте нишката, нали?

— Да, в час по химия постоянно спях и сега съжалявам. Познанията ми в областта се ограничават с това как се правят и обезвреждат бомби.

Алида остави думите му без коментар.

— Лантанидите са известни още като редкоземни елементи. Имат най-различни практически приложения, особено във високотехнологичните джаджи. Добиват ги по цял свят, от Швеция до Южна Африка, Австралия и Китай. Както и да е, докъде бях стигнала?

— До неодима.

— Да. При повечето лазери се разчита на него, но Бил отдавна си беше набеязал прометия. Всеки елемент има различна дължина на вълната. Учили сте за видимия спектър на светлината, нали? По-малките дължини са червени, по-големите — виолетови. Дотук ясно ли е?

— Напълно.

— При прометия дължината е деветстотин тридесет и три нанометра, което е извън видимия спектър, но ако добавите цезиев филтър, става четиристотин петдесет и девет нанометра. Тоест, излъчва в синьо. Най-чистото синьо, което може да получите от четиристепенен елемент.

— Сигурна ли сте, че публикацията не е изцяло ваша? — закачи я Сторм. — Помнете точните стойности, смаян съм!

— Някога писали ли сте научна публикация? Толкова пъти я преписвате и редактирате, за да угодите на рецензентите, че накрая я научавате наизуст. Както и да е, тази стойност, четиристотин петдесет и девет нанометра, е важна, защото това е перфектната дължина на вълната, за да проникнете през земната атмосфера, която по пладне също е наситено синя. Почти не се губи мощност.

— Тоест, ако ви трябва високоенергиен лазерен лъч, за да сваляте самолети, прометият е идеалното решение.

— Бил често повтаряше, че високоенергийният прометиев лазер би бил изключително оръжие — потвърди тя.

Сторм почука с пръсти по масата. Понякога искрено мразеше да е прав. Алида му доля студен чай от пълната кана, по която бяха избили капчици ледена вода, а той зададе следващия си въпрос.

— Добре, нека ви попитам следното: щом прометият е такава златна мина, защо Бил не е напреднал повече, докато е работел в „Ливърмор“? Защо не се е опитал да го разработи за армията? Защо е изчакал, докато се пенсионира?

— А, да. Прометият му беше... по-скоро хоби, да речем. От една страна е леко радиоактивен. Не се тревожех много, защото тази част от спектъра му лесно се блокира. Батериите на някои от първите пейсмейкъри всъщност се хранеха с прометий, но литиевите са много по-леки, така че след разработването им бързо се отказаха от него. От друга страна... Нали ви споменах, че прометият е редкоземен елемент?

— Да.

— Вероятно е най-редкият от лантанидите. Бил каза, че из цялата земна кора едва ли са пръснати повече от общо шест килограма. Никой никога не е откривал голям прометиев залеж, той самият работеше с изключително малко количество. Видях го, когато му го пратиха, Бил още не го беше добавил към кристалния субстрат. Бял прах в найлоново пликче, приличаше на наркотик, но гранулите не бяха толкова фини.

— Някой случайно е попаднал на него в мина, така ли?

— О, не, бяха го произвели в ядрен реактор. Прометият не се среща в естествена среда, поне така казва Бил. Затова теорията ви за високоенергиен прометиев лазер звучи малко налудничаво. Високоенергийните лазери работят с много едри кристали, колкото по-големи са те, толкова по-могъщ е лазерът. Били направи изчисленията, така че не мога да назова точната стойност, но знам, че за лазер, достатъчно мощен да причини пораженията, които ми описахте, биха били нужни няколкостотин килограма прометий.

Стом се загледа в една семка от лимон, която плуваше из чашата му.

— Някой с достъп до ядрен реактор би ли могъл да го произведе?

— Не мисля. Произвежда се чрез разбиване на плутониеви атоми, което не е лесно. Освен това процесът е доста бавен. Пробата, с която работеше Бил, дойде от лаборатория „Оук ридж“ в Тенеси. Дори по времето, когато правеха прометий за батерии, не бяха в състояние да произведат повече от седем килограма годишно. Докато вашите хора съберат няколкостотин, ще трябва да изхвърлят старите партиди. Дори при най-стабилния прометий периодът на полуразпад няма и три години.

— Тогава как са си осигурили нужното количество?

Алида поклати глава.

— Не знам. Единствената добра новина е, че запасите им са нетрайни. С разпадането си прометият дава примеси в кристала. С течение на времето онзи, който Бил направи заради публикацията, просто престана да работи.

— След колко време?

— Няколко месеца.

— Тоест, онзи, който държи оръжието, в близко бъдеще ще може да продължи да го използва необезпокоявано?

— Боя се, че да.

— След няколко месеца вече няма да работи, но ако имат още прометий, може да направят нов лазер.

— Точно така.

Сторм отпи от чая си.

— Това всъщност е добра новина за вас.

— Как така?

— Похитителите на съпруга ви ще трябва да го оставят жив, а ако е жив, аз ще го намеря.

— Наистина ли? В качеството на... изпълнител, нает от правителството?

— Не. В качеството на човешко същество.

Алида не отговори, тъй като беше запушила устата си с ръка. Сторм забеляза, че от ъгълчетата на очите ѝ се стичат сълзи.

Съвсем близо на същата улица, в празна къща с табела „ПРОДАВА СЕ“ в предния двор, стоеше мъж с безжична слушалка в ухото.

— Да, още е там — каза той с южняшки акцент.

Беше късо подстриган, с неколнократно чупен нос и долна челюст, поне два пъти по-голяма от необходимото. На стената до него бе подпрян зареден автомат „Bushmaster“ Carbon-15 с оптичен мерник „Trijicon“ ACOG 4×32. В кобура на рамото му имаше колт 45-и калибър, а в ножницата на глезена му — ловджийски нож. Най-отличителният му белег обаче бе виненочервеното петно, което започваше под косата и напълно покриваше десния му профил.

— Откъде да знам, мама му стара? — излая той в отговор на някакъв въпрос. — Какво искаш, да почукам на вратата и да му поискам визитка ли?

Събеседникът му каза нещо, мъжът с виненочервеното петно взе автомата си и насочи оптичeskия мерник към шевролета, с който Сторм бе пристигнал в Хъркюлийз.

— Ами, определено е държавна кола, това е сигурно — каза мъжът. — С бели номера е, но няма маркировка, която да...

Прекъснаха го, той се заслуша за малко и каза:

— Не, не, точно това се опитвам да ти кажа. Не са местните, според тях Макрей просто е духнал нанякъде. Нищо не са открили, защото нямаше какво да открият. Докога да ти повтарям, че тая част я свършихме адски добре? Освен това винаги тя ходи при тях. След първите ден-два те нито веднъж не са идвали при нея.

Той свали автомата. Отсреща му казаха още нещо.

— Идея нямам — отвърна той. — Може да се е обадила на познат, който има познат при федералните. Не ми прилича на ФБР, те са разкарват с големи коли. Първо реших, че са военните, обаче оня вътре не прилича на военен. Дангалак е, все едно е служил в Специалните сили, но не носи униформа. И косата му не е като на военен. Кой знае, може да правят преброяване на населението.

Мъжът млъкна, за да му дадат указания.

— Добре. Щом излезе, ще го застрелям. Не, казвам ти, тя не ме е виждала нито веднъж. Направих снимките от скривалището ми, въпреки че ти се струва, че съм стоял точно пред нея. Трябва да мотивираме твоя учен, нали така. Само кажи, ако ти трябва още.

Отсреща му наредиха още нещо и той закива.

— Да, да, спокойно. Мога да я очистя по всяко време. Само кажи и старата дама е покойница.

Гласът от другата страна се ориентира към приключване, но мъжът с виненочервеното петно го прекъсна. Здравенякът с държавната кола слизаше по предните стълби. Южнякът взе автомата и се прицели в главата му.

— Чакай, чакай, ще затварям. Оня излиза, веднага ще го застрелям.

Държа го на мушка секунда-две, после остави оръжието, взе фотоапарата, който лежеше до краката му и използва телеобектива, за

да го огледа отблизо. След като автофокусът си свърши работата, той натисна копчето и апаратът направи двадесетина снимки за две секунди. Мъжът ги огледа, за да направи още, ако се наложи.

Не се налагаше. Лицето на непознатия, който и да беше той, се виждаше съвсем ясно. Той свърза апарата с лаптопа си и започна да праща снимките на работодателя си.

ГЛАВА 11

Някъде в Близкия изток

Висок и ъгловат, с близко поставени очи, нос, който заемаше почти цялото му издължено лице, проскубана брадица и бял тюрбан на главата, Ахмед постоянно слушаше колко приличал на младия Осама бин Ладен.

Приемаше го като комплимент, защото повечето хора, които му го казваха, се възхищаваха на бин Ладен, въпреки че много внимаваха пред кого го признават. Смятаха го за храбър водач, макар че не приемаха крайните му методи. Какво лошо имаше да го сравняват с такъв човек? Освен това бин Ладен се бе радвал на компанията на множество съпруги. Ахмед не би имал нищо против да му прилича и в това отношение, но засега нямаше нито една.

Подпря се на бюрото си. Хората често смятаха, че мъжете като него нямат бюро, че цял живот пълзят из пясъка като скарабеи. Той обаче си имаше и бюро, и кабинет. Голям кабинет с телевизор, който постоянно излъчваше „Ал Джазира“, и чердже за молитви, което с трепет развиваше по пет пъти на ден и го постилаше така, че да гледа към Мека.

Стаята се намираще в сграда с голямо дворно място, оградено с висок зид. Беше по-стара от прапрадядото на Ахмед, собственост на семейството от поколения и макар че сега не представляваше кой знае какво, Ахмед знаеше, че навремето всички земи наоколо са били тяхна собственост и имотът е приличал на имение. Малко по малко обаче предците му бяха разпродали терена парче по парче, докато накрая останаха само няколко десетки декара. От земеделски земите наоколо се бяха превърнали в гъсто застроен квартал. От едната страна имотът граничеше с тясна улица, по която течеше доста движение, а от другите — с множество невзрачни къщи, много по-нови от онази, в която седеше Ахмед.

Всеки от съседите му би го описал като тих човек, бизнесмен, който предпочита да не общува много с тях. Сигурно щяха да споменат

още, че бодливата тел върху оградата му им се вижда малко прекалена, макар че Ахмед не се интересуваше особено от мнението им. Положително дори не подозираха за заредените автомати, за мъжете, които бе наел да ги използват или за нещата, които им възлагаше да правят с тях. Оръжията не подхождаха на един бизнесмен и стените му помагаша да ги скрие. Пазеха го, както бяха пазили дядо му и мъжете, дошли след него. Дори светът отвън да тънеше в хаос, имотът, заедно с прилежащите му сгради и земи, можеше да бъде защитен... а по тези места хаос не липсваше.

Наричаха тази част на света Плодородния полумесец, люлката на цивилизацията. Преди много, много векове предците на Ахмед бяха сред първите човешки същества, основали земеделски и животновъдни общности, съставили календар според фазите на луната и превърнали земята в нещо ценно с умението си да предричат приижданията на реките и да напояват посевите си. Оттогава насам не спираха да се бият за нея.

Семейството на Ахмед отдавна се беше отказало от земеделието. Пари се печелеха и другояче. И земята, и климатът много се бяха променили и Плодородният полумесец вече не беше толкова плодороден. Въпреки това хората продължаваха да воюват за него. Заради религията, заради старите карти, където границите не съвпадаха с тези от новите, заради нови клики, които взимаха властта и решаваха да съсипят живота на старите.

Ахмед не беше просто страничен наблюдател, разбира се. Напротив — война, хаос, неразбория, всичко това беше чудесно за него. Лошо би било, ако хората в тази част на света някога престанеха да правят мечове от плуговете си. Той и мечоносците бяха едно цяло. Мирът, който добротворците си въобразяваха, че могат да въдворят в Близкия изток, ни най-малко не го интересуваше.

На вратата се почука.

— Влез — каза Ахмед в началото на разговора, който щеше да се проведе на арабски, матерен език и за него, и за събеседника му, младеж с дълга брада и тюрбан като този на Ахмед.

— Уредихме прометия — заяви той.

— Отлично. Обезопасен е, нали? Не искам хората ми да получат радиоактивно отравяне.

— Да, сър.

— Колко е общо?

— Сто седемдесет и три килограма.

Очите на Ахмед се разшириха.

— И е чист, така ли? Като останалите партиди?

— Абсолютно.

Ахмед се усмихна и се облегна назад.

— Сто седемдесет и три килограма чист прометий. Слава на Аллах! Това е много добре за нас.

— Слава на Аллах — отвърна другият.

— Можеш да си вървиш.

Младежът се подчини, а Ахмед посегна към телефона. Очакваше го доста работа.

ГЛАВА 12

Лангли, Вирджиния

Слава богу, че подчинените на Джедедея Джоунс не виждаха подалеч от външността му. Той седеше на обичайното си място в бърлогата и изглеждаше спокоен и уверен, както обикновено. Лицето му беше венецианска маска, зад която не можеха да надзърнат, а по ризата, която бе преоблякъл по някое време нощес, нямаше и гънчица. Вътрешно обаче той се гърчеше.

Властта му се коренеше в това, че от десетилетия други мъже с власт се обръщаха първо към него. Президенти, сенатори, членове на правителството и други отдели на ЦРУ — имаха ли неприятности, отиваха при Джоунс. Всички се нуждаеха от него. Именно това го движеше, маниерът му на работа повече приличаше на маниакалност, а суровите стандарти, на които подлагаше всички наоколо си, бяха още по-високи, когато ставаше дума за собственото му поведение. Ако даден проблем можеше да се реши с много работа, а като цяло Джоунс смяташе, че почти всичко може да се реши с много работа, той щеше да я свърши. Беше човек, които никога не разочарова в кризисни моменти... досега.

Изправен срещу най-голямата заплаха за националната сигурност от онзи ужасен септемврийски ден през 2001 година насам, Джоунс се проваляше. Бяха минали близо двадесет и четири часа, откакто самолетите започнаха да падат от небето. Двадесет и четири часа, откакто мъжете с власт бяха дошли при него за помощ, а той все още не разполагаше с решение, само с предположението на Дерик Сторм, че причината е някакъв лазер. Джоунс не се съмняваше в него. Ако някой беше в състояние да погледне парче метал и да се досети какво се е случило със самолета, от който е паднало, това беше Сторм, чиято интуиция сякаш граничеше с ясновидството. Въпреки това Джоунс нямаше да сподели теорията му с когото и да било от мъжете с власт, не и докато не разполагаше с нещо повече от самотното парче метал. Тя все още беше твърде недооформена, а потенциалът ѝ за

недостатъци — твърде голям. Кариерата на Джоунс се градеше върху това, че не греши и той нямаше намерение тепърва да започва.

Междувременно бе разпратил агенти по целия свят с нареждания да нарушават законите, да лъжат и да бият, ако трябва; каквото е нужно, за да му осигурят сведения. Той самият не беше мигнал. Мъжете с власт разчитаха на него, чакаха резултати и той нямаше да ги разочарова.

Антонимът на власт е безсилие. Това изпитваше Джоунс. Струваше му се, че не прави достатъчно, че е на път да се подхлъзне. Не можеше да си представи по-ужасно чувство.

Тогава стана още по-зле.

Изправен наред бърлогата, той следеше работата на хората си и усети, че нещо не е наред още преди да разбере какво е. Почти изправен в стола си, един от техниците бясно блъскаше по клавиатурата, скован от ужас. Беше със слушалки на ушите и вероятно не си даваше сметка, че от тялото му струи стрес.

Джоунс си напомни, че той е шефът, че хората му се нуждаят от непоклатимостта му. Ако го видеха да реагира твърде емоционално, щяха да се изплашат. Увери се, че е спокоен, а после отиде при въпросния младеж и внимателно сложи ръка на рамото му.

— Какво има, синко?

— Сър, компютрите уловиха необичаен сигнал от службата по контрол на въздушното движение в Обединените арабски емирства. Броят обособени звуци в секунда многократно надвиши стойностите при пясъчна буря или едва избегнат сблъсък. Наложил се да проследя алгоритъма до източника и да премина от пасивно към активно наблюдение, но веднага щом...

— Изплюй камъчето, синко.

— Сър, паднал е самолет.

— Къде?

— Спускал се е към международното летище в Дубай. На около седемдесет морски мили от пистата се е завъртял. Сър, Йорк, Пенсилвания е на около седемдесет морски мили от „Дълес“, а самолетите там също...

— Какви са координатите на мястото, където се е разбил?

Техникът посочи поредицата от цифри на монитора си.

— Уолъс — каза Джоунс на друг от умниците. — Зареди 24.344057 север, 55.559553 изток.

— Да, сър — отвърна мъжки глас три бюра по-назад.

— На големия екран, ако обичаш.

Останалите техници вече бяха наясно какво става и един по един откъсваха очи от терминалите си. Фоновият шум в помещението изведнъж стана три пъти по-силен.

— Кой са най-близките градове?

— Сър, това е до Ал-Аин, на границата с Оман — обади се някой. — В Ал-Аин живеят малко над половин милион души, а градът е известен с...

— Няма да ходя на почивка там, дявол да го вземе! — излая Джоунс. — Интересуват ме магистралите. Ако това е повторение на Пенсилвания, оръжието е до някоя магистрала.

— Големите, които свързват Ал-Аин с Абу Даби и Дубай, са няколко. Е-16, Е-95 и Е-66 водят на север, Е-22 и Е-30 на запад, а Е-7 на запад, към Оман. Нуждаем се от повече информация, за да установим коя използват.

В този момент на деветметровия екран в предната част на стаята изникна едно-единствено изображение. В центъра на кафеникаво късче пустиня се виждаха останките от нещо, което доскоро е било пътнически самолет. Пясъкът наоколо беше осеян с парчета метал, а от мястото, където бе паднал двигателят, се вдигаше дим.

— По дяволите — каза Джоунс. — Брайън, имаме ли хора в Дубай, които вероятно са компрометирани?

Кевин Брайън се посъветва със списъка в главата си и изброи няколко имена. Джоунс се спря на Майкъл Рийд, който няколко дни по-рано нескопосано се беше разкрил пред разузнаването в ОАЕ и трябваше да напусне страната, преди специалната полиция да събере достатъчно доказателства, за да го арестува.

— Кажи на Рийд веднага да съобщи на властите в Емирствата — излая Джоунс. — Да отклонят всички полети от тази траектория. Ако това са същите хора, всеки самолет, който я следва, е в опасност.

— Възможно ли е тази катастрофа да не е свързана с Пенсилванската тройка? — попита Брайън.

— До няколко минути ще разберем. Междувременно няма да навреди, ако действаме така, сякаш тече второ действие на същата

атака.

— Да, сър.

Джоунс се обърна към един от техниците.

— Установи за кой полет става дума и свали плана му. Проследи последните петдесет морски мили преди падането и начертай координатна мрежа на три километра от всяка страна на чертата, като обърнеш особено внимание на районите в близост до магистрала. Ако Сторм е прав, някъде в тази зона има лазер. Искам да го откриеш.

Техникът се стресна.

— Сър, това е... като да търся игла в копа сено.

Джоунс го изгледа кръвнишки.

— Значи ще ровиш, докато си убодеш някой пръст. Ясно ли е?

— Да, сър.

Джоунс изруга. Значителната компютърна и интелектуална мощ, с която разполагаше, работеше на пълни обороти. Даде си сметка, че е стиснал юмруци и си наложи да ги отпусне.

Възможно беше самолетът да е паднал по други причини, но той бе наясно с шансовете за това. Статистически полетите с пътнически самолет бяха не по-опасни от разходка из къщи. Ако ставаше дума за третокласна авиолиния в развиваща се страна, която не разполага с достатъчно пари, за да поддържа самолетите си в изправност, можеше и да възникнат проблеми, но ОАЕ беше една от най-напредналите страни в Близкия изток, тъй като приходите от петрол се инвестираха в инфраструктура, образование и здравеопазване. Все неща, които няма да изчезнат, щом петролът най-накрая свърши.

Джоунс усети, че стомахът му се свива. Осъзна, че е затаил дъх и безшумно издиша. Пенсилванската тройка падна в рамките на дванадесет минути, в 1:55, 1:58 и 2:07 часът. От свалянето на първия самолет вече бяха изминали седем минути. Ако през следващите пет...

— Сър! — извика един от техниците. — Още един самолет се е отклонил от курса си над Ал-Аин! В контролната кула в Дубай загубиха контакт с него. В момента ги слушам. Ужасени са!

— Координати? — попита Джоунс.

— 24.499646 север, 55.696509 изток.

— На двадесет и пет километра от първата катастрофа — каза Брайън. — Първият самолет е паднал на запад от магистрала Е-95, а този — на изток от нея.

— Стеснете зоната за издирване до E-95 — нареди Джоунс. — Някой може ли да ми покаже втория самолет?

На огромния екран се появи изображение на самолет в полет, само че картината бе толкова нелепа, че шокира дори Джоунс: дясното му крило липсваше, а останалото се въртеше спираловидно по посока на часовниковата стрелка. Единственото останало крило не беше в състояние нито да го издигне, нито да поддържа курса. Трудно беше да определят височината му по двуизмерно изображение, но каквато и да беше тя, самолетът бързо падаше.

Бърлогата тънеше в мълчание, а най-добрите компютърджии в Америка можеха само ужасено да наблюдават. Нямахше как да спасят обречените нещастници на борда. Пред очите им самолетът се заби в една дюна. Вдигна се огромен облак пясък, който им попречи да видят как той се разпада под влияние на скоростта и острия ъгъл на страховития удар.

Джоунс удари с юмрук по бюрото до себе си и няколко техници рязко се извърнаха. Никога не го бяха виждали да губи самообладание.

Следващите тринадесет минути бяха кошмар, който Джоунс не желаше да преживее никога повече.

Още два самолета, които не бяха успели да се отдръпнат от опасната зона, бяха улучени и паднаха от небето като ранени птици. Джоунс и хората му можеха само да гледат и да каталогизират всяко бедствие с надеждата да открият нещо, което да ги насочи. Сходствата с Пенсилванската тройка вече бяха очевидни, макар че действието се развиваше на другия край на света.

Когато ужасът приключи, отчасти защото благодарение на предупреждението на Рийд властите успяха да приземят всички самолети, Джоунс седна пред бюрото в центъра на бърлогата и скри лице в дланите си. Към Пенсилванската тройка се бе присъединила Емирската четворка и въпреки че бяха ограничили значително зоната за издирване, не успяха да открият виновниците.

— Сър? — каза Брайън и му подаде един мобилен телефон. — Сторм се обажда.

— Джоунс — изрече той в слушалката с леко пресекващ глас. — Сигурно си научил какво стана на Арабския полуостров.

— Научих.

— Моля те, кажи ми, че знаеш нещо.

През следващите няколко минути Сторм предаде на Джоунс нарастващата си убеденост, че падналите самолети са били свалени от високоенергиен лазер. Джоунс пък му разказа какво се беше случило преди малко в Арабската пустиня.

— Казваш, че сте гледали всичко по сателита, така ли? — попита Сторм, щом той приключи.

— Точно така.

— Сигурно пазите записа.

— Разбира се.

— Колко отблизо мога да погледна повреденото крило?

— От разстояние колкото от носа до пръстите на краката ти, знаеш това.

— Може ли някой от умниците да ми прати изображението?

— Абсолютно — потвърди Джоунс, остави апарата за момент, отиде при един от техниците и предаде молбата на Сторм.

— Какво мислиш? — попита го той, щом отново взе телефона.

— Имам идея, просто искам първо да се уверя в нещо.

Жената, до чието бюро се бе отбил Джоунс преди малко, вдигна палец към него.

— Добре — каза той. — Всеки момент ще получиш файла.

Сторм замлъкна, но само за миг. Телефонът му беше свързан със секретната бета-версия на сателитната мрежа 5G, която бе сто пъти по-бърза от 4G и имаше покритие навсякъде, за разлика от наземните мрежи.

— Да, получих го — каза Сторм. — Един момент.

Джоунс го изчака да разгледа изображението. В миналото Сторм го беше измъквал от наглед безнадеждни ситуации и на този етап отговорникът по налагане на вътрешните правила можеше единствено да се моли идеята, която се зараждаше в главата му, отново да се окаже спасителна.

— Така — каза накрая той. — Лазер е, няма никакво съмнение.

— Същият като при Пенсилванската тройка?

— Допускам, че характеристиките му са идентични, но става дума за друг екземпляр. Машина, способна да генерира толкова мощен лъч, би била доста голяма, само кристалите тежат по няколкостотин

килограма. Освен това се отделя топлина. Такова оръжие след всеки изстрел се загрява ужасно и освен ако я отклониш в голям воден басейн или в земята, топлината ще стопи не каквото трябва. Високоенергийният лазер, на чиято демонстрация присъствах преди няколко години, се придвижваше с помощта на тир, най-вече заради високата температура. Дори да са успели да смалят някои части, този пак ще е доста голям. Това, че в близост до местата, където падат самолетите, има магистрали, ми подсказва, че го теглят с кола или камион. Единственият начин да го откарат от Пенсилвания до Близкия изток за един ден е със самолет, а цивилни полети от САЩ не се извършват.

— Имаш право. Е, каква идея ти хрумна?

— Да нападнем първи, налага се. Сега онзи може да удари къде ли не. Използва магистрали, защото така е най-бързо, но изобщо не е задължително да продължи да действа така. Ако става дума за камион, нужен му е само асфалт. Ако е джип, и черните пътища му вършат работа. Никой не е в безопасност във въздуха.

— Съгласен съм, но какво предлагаш?

— Да заложим капан — отговори Сторм. — Да принудим врага да се покаже.

— Слушам те.

— Който и да е той, в момента разполага с два мощни лазера на два континента, но освен това има сериозен проблем.

— Какъв?

— Мишените му се изпокриха. В близко бъдеще никой наникъде няма да лети. При седем паднали самолета за два дни всички летища по света ще затворят, което означава, че нашият терорист засега остава без работа. Имай предвид, че той положително е наясно, че възможностите му са ограничени. Доколкото разбирам, прометият се разпада от само себе си, което дава примеси в кристала. Станат ли твърде много, оръжието ще престане да работи, така че онзи няма търпение да го използва.

— Съгласен съм. Как ще използваме това срещу него?

— Като му дадем мишена. Голяма и червена.

— Какво си намислил?

— Какво ще кажеш за Еър форс 1?

— Ти да не си се побър...

— Президентът няма да е на борда, разбира се. Изслушай ме. От Белия дом ще направят официално изявление, че САЩ е най-силната държава в света и няма да преклони глава пред терористите. Президентски указ ще постанови, че вътрешните полети ще бъдат възстановени след два дни, а междувременно, за да демонстрират вярата си в американския народ, президентът, няколко министри и шепа храбри членове на Конгреса и Сената ще се качат на Еър форс 1 във въздушна база „Андрюз“, ще направят едно кръгче над източната част на страната и ще се върнат обратно в базата. Ще уредим да покажат как се качват на борда, махат с бели кърпички и така нататък, след което ще излети самолет с шарките на Еър форс 1, пилотиран дистанционно. Напълно празен, естествено.

— Но как...

— Не съм свършил — прекъсна го Сторм. — Терористите трябва да имат чувството, че са се потрудили. Затова ще дадем на пресата фалшив план на полета. Истинският ще бъде тайна, но ще го качим на сървъра на ФУГА.

— Който е защитен, но не достатъчно, за да им е невъзможно да го хакнат — каза Джоунс. — Техниците постоянно го правят. Ще приема, че онзи, който държи оръжието, също разполага с нужния ресурс.

— Положително. Ще се погрижим по траекторията да има единствена точка, където самолетът се намира над сушата и на седемдесет морски мили от базата едновременно, ще наблюдаваме района от бърлогата със сателит, а после ще пратим достатъчно хора, за да могат да обезвредят оръжието и да заловят онези, които го използват.

Джоунс кимаше, макар че Сторм нямаше как да го види.

— Мислиш ли, че ще се получи? — попита накрая Джоунс.

— Не знам, но съм сигурен в едно.

— Какво?

— Не съм чул някой да има по-добра идея.

ГЛАВА 13

Килмарнок, Вирджиния

Нищо не вършеха както трябва, нищо. Сторм можеше да им го каже, но, разбира се, него никой не го питаше.

Организираха операцията точно както я беше задал той. От Белия дом направиха изявление, после приготвиха и истинския, и фалшивия Еър форс 1 и ред мастити политици, от президента до държавния секретар и говорителя на мнозинството, с готовност се престориха, че храбро се качват на борда.

След това съставиха маршрута, както онзи за медиите, така и „тайния“, който веднага беше качен на сървъра на ФУГА. Според него самолетът щеше да заходи към база „Андрюз“ от юг и точно на седемдесет морски мили от пистата да прелети над Килмарнок, малко градче на самотен полуостров в югоизточна Вирджиния, който граничеше с река Потомак на север, със залива Чесапийк на изток, с река Рапаханок на юг и с неизбродни земеделски земи от западната страна.

Избраха това място точно защото бе толкова отдалечено и трудно достъпно. Най-близката магистрала се намираще почти на час оттам, а пътищата, които пресичаха района, бяха два, в по-голямата си част само с едно платно. Който искаше да влезе или да излезе от местността, трябваше да мине по няколко моста.

Сторм прие за даденост, че оръжието ще бъде замаскирано по някакъв начин. От друга страна обаче беше толкова голямо, че терористите нямаше как да го скрият напълно. Хората на Джоунс лесно щяха да издигнат бариери и да проверяват колите и камионите, лазерът нямаше да им избяга. Планът беше просто съвършен... докато се намесиха бюрократите.

Нарекоха го операция „Присмехулник“, явно без да знаят за съществуването на едноименната тайна кампания на ЦРУ за влияние върху медиите през петдесетте години на двадесети век. Въпреки това Сторм одобри името, най-вече защото обожаваше романа на Харпър

Лий^[1]. После обаче онези решиха, че няма да позволят нито на него, нито на Джоунс да ръководят мероприятията, защото се провеждаше на местна почва и щяха да са необходими повече хора и екипировка, отколкото дори в ЦРУ биха могли да укроят успешно. Затова двамата с началника му бяха принудени да отстъпят изпълнението на ФБР, а там започнаха да допускат грешки в мига, в който поеся юздите.

Първо поставиха начело мъж на име Бронсън — едър, плешив и твърдоглав, бивш военен от най-лошите, с прекалено йерархично мислене, прекалено захласнат по реда на командването и ужасно впечатлен от факта, че е най-отгоре.

После сформираха работна група с участието на твърде много други агенции: Вътрешна сигурност, Безопасност на транспорта, ФУГА, Министерството на отбраната, Федералната служба за управление на кризисни ситуации. Накрая се появи един писарушка от НАСА и започна да опява, че изстрелването на някакъв техен сателит зависело именно от успеха на „Присмехулник“. Сторм се учуди, че не са пратили човек от Министерството на земеделието, за да се увери, че няма да стъпчат някоя нива. Изведнъж искрено му се прииска пак да закрият изпълнителната власт^[2].

На всичкото отгоре ФБР вдигаше твърде много шум. Сторм си представяше операция, при която всяка стъпка се извършва под прикритие, така че да се слее с околния ландшафт. В онази част на Вирджиния имаше най-вече пенсионери, фермери и рибари-любители, които не желяеха да се откажат от спокойния си начин на живот. Местните действия бавно, говореха бавно, караха пикапи и се обличаха преди всичко удобно, с тениски и кроксове, така че когато се исипаха десетки федерални агенти със седани, костюми по поръчка и остри обувки, всеки от тях изпъкваше отдалеч, също като оборудването, което довякоха със себе си. Дори да не познаваха американската култура, терористите щяха да надушат капана отдалеч.

Вече бяха предали командването на ФБР, така че Сторм нищо не можеше да направи. Позволиха му „да наблюдава“ с безгласната уговорка, че „наблюдавай“ означава „дръж си устата затворена“.

Временният команден щаб на Бронсън представляваше няколко тенти, опънати в паркинг пред алея за боулинг точно до главната улица. Анемичният опит да представят целия цирк за сухи тренировки на Федералната служба за управление на кризисни ситуации изобщо

не заблуди хората — знаеше се, че в арсенала на ФСУКС няма бронирани танкове. Някои от подчинените на Бронсън изобщо не си правеха труда да се дегизират. Носеха якета с надпис ФБР на гърба и Сторм започваше да се пита дали следващата им стъпка ще бъде да раздадат брошури, в които огласяват присъствието си.

Беше пъхнал ръце в джобовете си, а в кобура на глезена му чакаше любимото му оръжие, „Смит & Уесън“ 629, умалена и модернизирана версия на магнума 44-ти калибър, станал известен благодарение на Клинт Истууд. В негова чест Сторм бе нарекъл пистолета си Мръсния Хари.

Тъй като беше и неспокоен, и отегчен, той обикаляше от тента в тента и разглеждаше джаджите на ФБР с умерен интерес. Тези на Джоунс бяха по-готини.

Сторм бе пристигнал от Калифорния същата сутрин, с военен самолет. Щом кацна, веднага отиде да прибере тауруса от паркинга в Лангли и стигна до Килмарнок смайващо бързо, като за целта изпревари десетки коли по тесния път до градчето.

Спря пред екрана в центъра за комуникации и се загледа в кадрите от CNN, които се въртяха безспир: президентът и останалите важни личности се качват на фалшивия Еър форс 1, а той излита от „Андрюз“. Трябваше да прелети над Килмарнок в два следобед. Стори им се логично, терористите явно предпочитаха този час. Когато Сторм се върна в главната тента, беше 1:52. Вътре завари Бронсън, почти опрял нос в малкия дисплей на телефона си.

— Всичко по разписание ли е? — попита Сторм.

— Най-вероятно да — отвърна Бронсън и демонстративно не го погледна.

Сторм вдигна очи към небето, синьо и съвсем пусто. Въздушният трафик се изчерпваше с едно врабче.

— Къде е самолетът?

— Тук го няма.

— Виждам. Закъснява ли? Скоро ли ще дойде?

— Не, освен ако всъщност сме в Кейп Чарлз.

— Моля?!

Бронсън най-накрая вдигна очи.

— Град на източния бряг на Вирджиния.

— Знаем. Какво общо има той със самолета?

— О, вярно, забравих, че вие не сте в списъка.

— Какъв списък?

— Променихме плана на полета, Присмехулник ще прелети над източния бряг, вместо оттук. В Министерството на отбраната не искаха да жертват самолета. Боингите са скъпи и не растат по дърветата.

Сторм се втренчи в мъжа пред себе си. Самолетите бяха скъпи, вярно. Човешкият живот обаче няма цена. Това трябваше да бъде приоритетът на министерството.

— Кога възнамерявахте да ми го кажете? — процеди Сторм през зъби.

— Не беше необходимо да знаете.

— Наистина ли ще ми излезете с този довод?

— Да. Онези, които трябва да знаят, знаят. Това не включва нито ЦРУ, нито квази-законните им наемници. Що се отнася до вас, операцията не се е променила, всички бариери са по местата си. Оръжието няма да стигне далеч.

— Силно се надявам, че сте пратили хора на източния бряг.

— Не е необходимо — отговори Бронсън. — Във ФУГА са засекли няколко опита за незаконно влизане в сървърта им, всичките от Дамаск. Един от тях е бил успешен и хакерът веднага е свалил фалшивия план.

Бронсън пак се наведе към телефона, а Сторм известно време се взира в обръснатата му глава.

— С идиоти ли си мислите, че имаме работа?

— Ммм?

— Наистина ли смятате, че хора, достатъчно умни, за да конструират такова оръжие...

Сторм сам се спря. Реши, че няма никакъв смисъл да хаби енергия заради човек като Бронсън.

— Все едно — каза той.

Щом във Вътрешна сигурност, Безопасност на транспорта, ФУГА, Министерството на отбраната, ФСУКС, НАСА и бог знае колко други агенции бяха наясно с плана, същото се отнасяше и за терористите. Хората и оборудването, с което бяха задръстили градчето, спокойно можеха да са актьори и реквизит. Нямаше никаква нужда от тях, не и тук.

Сторм взе решение и тръгна към една полянка, на която бе кацнал хеликоптер на ФБР. Пилотът седеше в кабината с отворен прозорец, без да си дава сметка какво става наоколо му. И той като Бронсън много повече се интересуваше от телефона си.

Без да си направи труда да проговори, Сторм пъкна ръка в кабината и той най-сетне вдигна поглед, в който се четеше най-вече любопитство. Сторм посегна към една точка отстриани на шията му. След добре премерено стисване пилотът издаде гъргорещ звук и тялото му се отпусна.

— Съжалявам, приятелю — каза Сторм и бързо се качи в хеликоптера. Свали каската на пилота и я сложи на съседната седалка, после откопча колана му и го избуца на земята. Затвори вратата и прозореца, зае неговото място и се загледа в циферблатите, бутоните и прекъсвачите на таблото пред себе си.

По същество хеликоптерът „Фенек“ AS550 много прилича на „Екюрой“ AS350, а Сторм веднъж беше пилотирал такъв в залива Тонкин по време на тайфун. Сигурен беше, че няма да му е трудно да управлява този над залива Чесапийк, и то при хубаво време.

След по-малко от две минути, преди някой от ФБР да е успял да установи защо роторите на хеликоптера се въртят, той вече се беше издигнал. Последното, което видя Сторм, бе група шашардисани федерални агенти, които тичаха към него.

Не им обърна внимание. Трябваше да намери лазера.

Малко известен факт е, че географският обект, понастоящем известен като залива Чесапийк, е бил сравнително тясна река по времето, когато планетата е била по-студена и по-голяма част от водите ѝ са били сковани в лед по полюсите. В настоящата (доста по-топла и влажна) епоха заливът е толкова широк, че човек, застанал на брега в Килмарнок, не би могъл да зърне другия му край, но един хеликоптер „Фенек“ е в състояние да го пресече доста бързо.

Сторм вдигна скоростта до максималната (двеста и четиридесет километра в час) и скоро се озова над водата. Резервоарът беше почти пълен, лостът прилягаше чудесно в ръката му, а хеликоптерът реагираше на командите му.

Издигна го на триста метра, където полетът щеше да протече малко по-гладко, и изчисли, че след осем минути ще стигне до сушата. През това време смяташе да поговори с един човек, който може би щеше да му обясни къде трябва да отиде.

— Брато, случайно да знаеш кой току-що е свил хеликоптер от ФБР? — разнесе се гласът на Хавиер Родригес от безжичната слушалка в ухото му.

— Не го откраднах, взех го назаем без изрично разрешение — поправи го Сорм. — Ще го върна, щом приключа.

— Ако се съди по онова, което чуваме на техните честоти, най-добре е да го откараш право в затвора „Левънуърт“. Там се канят да те пратят.

— Жалко, че съм алергичен към Канзас — отвърна Сорм. — Ще ми простят, когато намеря лазера вместо тях и им отстъпя заслугите. Следите ли Присмехулник?

— Да, на най-големия ни екран. Щях да го виждам по-отблизо само ако бях на борда и дъвчех солети.

— Добре. Засече ли къде се намирам?

— Да, виждам те. Смешното птиченце, което всеки момент ще бъде свалено от два изстребителя F-16. Съвсем скоро ще ги видиш.

— За тях ще се тревожа след малко. Кажете ми къде ще се намира Присмехулник, когато е на седемдесет мор...

— Погледни си телефона, брато, вече ти пратих корекция на курса.

Сорм погледна, завъртя лоста и обърна хеликоптера в правилната посока.

— Отиваш в Крисфийлд, градче на източния бряг — продължи Родригес. — Чувам, че сервирали страхотни палачинки с раци. Вземи няколко за мен и за Брайън, става ли?

— Добре. Междувременно можеш ли да направиш нещо относно онези F-16?

— Освен да се надявам да си ме включил в завещанието си? Не. Джоунс в момента е на телефона с военновъздушните сили, но засега не желаят дори да го изслушат. Явно си навлязъл в забранена зона. И птици не допускат, ако не са с тяхната маркировка, за крадени хеликоптери да не говорим.

— Взех го назаем — повтори Сторм, докато двата изстребителя бързо приближаваха. — Както и да е, приятелите ми май пристигнаха. Ще се чуем по-късно.

— Дано да си прав, брато — каза Родригес.

Сторм прекъсна разговора и обмисли положението си. Хеликоптерът му не разполагаше с оръжие, а скоростта от двеста и четиридесет километра в час, която преди малко му се струваше толкова голяма, внезапно се оказа нищожна. Изстребителите можеха да надминат тази на звука, без двигателите им да се напрягнат особено, а ракетите на крилата им се виждаха съвсем ясно.

Каската все още лежеше на седалката до него. Вътре имаше слушалка, от която се разнасяше говор и Сторм си я сложи точно навреме, за да чуе края на съобщението. Гласът сигурно беше на пилота на един от изстребителите.

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго, идентифицирайте се или ще ви сметнем за враждебно настроен.

— Враждебно настроен? — повтори Сторм. — Вие сте с ракети под крилата, но аз съм враждебно настроен?

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго, идентифицирайте се или ще ви сметнем за враждебно настроен.

Сторм си даде сметка, че микрофонът му е изключен, отстрани проблема и каза:

— Всъщност съм настроен съвсем приятелски, веднъж като се опознаем.

По всичко личеше, че пилотът не му вярва.

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго, имайте предвид, че летите в забранена зона. Идентифицирайте се незабавно.

— Сирак съм, племенник на беден земеделец с ферма за влага от планетата Татуин. Кажете на чичо Оуен и леля Бери, че няма да се прибера за вечеря.

Двата изстребителя го бяха заградили, можеше да надникне в тях и да види пилотите и огледалните наличници на каските им. Те не го поглеждаха, а познанията му за детството на Люк Скайуокър ни най-малко не ги впечатлиха.

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго...

— Вижте, момчета, от вашия отбор съм, ясно? Опитвам се да открия терорист, който сваля пътнически самолети за развлечение.

Влезте ми в положението.

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго, имайте предвид, че заповедите ни са да ви отстраним от това въздушно пространство на всяка цена, включително със сила. Незабавно сменете посоката, за да сме наясно с намерението ви да се подчините.

Сторм нямаше подобно намерение. Погледна надолу — сушата вече се виждаше, както островът отляво, така и източният бряг на Мериленд. Заливът бе осеян с яхти и рибарски лодки.

Той насочи носа на хеликоптера надолу и усети как скоростта расте, докато височината намалява. Все още не можеше да се мери с изстребителите, но ако се спуснеше досами вълните, поне нямаше да е чак толкова лесна мишена. Те нямаше да посмеят да се спуснат пониско от сегашната си височина.

— Нямахме предвид промяна във височината, Ноември-три-девет-нула-алфа-танго. Незабавно се върнете на две-осем-девет.

Сторм летеше на около шест метра от водата. Наложил се няколко пъти да коригира курса, за да не събори мачтата на някоя яхта.

— Съжалявам, момчета — каза той. — Гоня терорист. Помогнете ми или недейте, ваша работа.

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго, имайте предвид, че ни наредиха да стреляме. Незабавно променете курса си или няма да имаме друг избор.

Сторм рязко зави към сушата, която вече беше само на сто метра вдясно. Изстребителите направиха същото, макар и чувствително над него. Стори му се, че всъщност дори са се издигнали още повече. Не беше нужно да са близо до хеликоптера, за да го свалят — обсегът на ракетите им сигурно беше десетки, ако не и стотици километри, а при нужда насочващите системи можеха да ги изстрелят между тройката и петицата на опашката му.

Сторм вече летеше над покривите, изпъстрили бреговата линия. Никак не му беше приятно да ги използва за прикритие, но знаеше, че каквото и да твърдят пилотите, командирът от военновъздушните сили, издал заповедта, им е казал да не стрелят, ако има опасност хеликоптерът да падне върху цивилна сграда.

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго, прихванахме ви. Променете курса си незабавно.

Сторм виждаше Крисфийлд в далечината, но сега летеше над нещо като тресавище или резерват. Наоколо нямаше къщи.

— Ноември-три-девет-нула-алфа-танго, това е последното ви пре...

И толкова, връзката прекъсна.

Сторм реши, че са стреляли и зави към гората с отчаяната надежда бойната глава да улучи някое дърво вместо фюзелажа му.

Вече приближаваше ред борови дървета, когато недалеч зад него се чу грандиозна експлозия, а след малко и още една. Сякаш се разбиваха самолети. Той се извърна наляво, после надясно, но нищо не видя. За разлика от изстребителите, които осигуряваха на пилотите си изглед на почти триста и шестдесет градуса, хеликоптерът му позволяваше да гледа само пред себе си и встрани. Сторм го издигна на тридесет метра и бавно го завъртя в кръг, за да огледа всичко около себе си. Долу действително лежаха две димящи останки, на не повече от стотина метра помежду си. Нещо беше свалило изстребителите... и той знаеше точно какво е.

Сторм панически свали каската, бръкна в джоба си и набра номера на бърлогата.

— Дерик е! — изкрещя Родригес, преди отново да заговори нормално. — Задръж малко, брато.

Сторм съзнателно си наложи да овладее дишането си. Знаеше, че това ще повлияе и на пулса му. Бързо му стана ясно какво е станало — ненормалникът с лазера е видял изстребителите и ги е сметнал или за заплаха, или за отлична възможност да се поупражнява. Мислеше като терорист, така че нямаше причина да не ги свали. Едно от предимствата на лазера пред ракетата, да речем, е, че той разполага с неограничени амуниции. Трябва му само действащ източник на енергия, за да стреля всеки път, щом прихване нова мишена. Сторм се беше спасил само защото летеше ниско и терористите нямаше как да се прицелят. Което означаваше, че са съвсем наблизко.

— Сторм — чу се дрезгав глас от другата страна, — погледни надясно. Виждаш ли водна станция с голям червен рак от едната страна?

Очите на Сторм се насочиха към сива кула, която се издигаше високо над околните къщи. Отдясно имаше заливче, пълно с лодки с голи мачти, които стърчаха нагоре като бели пръчки, забити във водата.

— Да, виждам я.

— Лети право към нея, но стой ниско. Повтарям, трябва да летиш възможно най-ниско.

— Прието.

— Търси бял камион. В момента е на паркинга на една марина съвсем близо до водната станция. Техниците разгледаха доста сателитни снимки. Конструиран е като оръжие земя-въздух и ако се съди по първоначалните им изчисления, най-малкият ъгъл, от който може да се прицели, е тридесет и пет градуса. Така се получава мъртва точка, която се снишава, колкото повече се доближиш. Дори да летиш само на тридесет метра от земята, окажеш ли се на по-малко от четиридесет и девет метра от оръжието, ще влезеш в обсега му.

— Не съм си донесъл шивашки метър. Дай някакви идеи къде да приземя това чудо, виждам улици, но са прекалено тесни, освен това нямам никакво желание да се оплета в електропроводите — каза Сторм и бързо бутна лоста напред, за да не рискува да влезе в четиридесет и деветметровия кръг на смъртта.

След миг Джоунс проговори отново:

— Точно пред теб има док, виждаш ли го?

Погледът на Сторм се насочи към една бетонна плоча, издадена към водата.

— Да, видях го.

— Приземи се там. Присмехулник всеки момент ще влезе в обсега на лазера, а терористите вероятно ще го свалят и ще духнат. Ако оставиш хеликоптера и тръгнеш пеша, може да успееш да ги догониш.

— Добре — каза Сторм и насочи хеликоптера напред.

Отново летеше над водата и въздушната струя от роторите му разбърка вълничките на повърхността ѝ.

Той стигна до дока (беше празен, за щастие), кръжи над него, докато се увери, че плъзгачите са успоредни на земята, и се спусна надолу със засилка, без да го е грижа, че опитен пилот не би останал никак впечатлен от кацането му. На този етап мислеше само за скоростта, не за техниката.

Изключи роторите, но не изчака да престанат да се въртят. Разкопча колана, обърна се към вратата, отвори я със замах и изскочи навън, а после хукна към водната станция по главния път на Крисфийлд, широк, с четири платна и разделителна линия по средата.

— Оръжието там ли е още?

— Да — отвърна Джоунс.

— Насочвай ме.

— В момента си на главната улица. Видя ли 11-а? Току-що мина покрай табелата.

— Да.

— Добре. Тръгни по 9-а, после завий надясно.

Сторм хукна, без да си прави труда да оглежда къщите и останалите сгради наоколо си. Очите му следяха единствено табелите — 10-а улица, улица „Смърч“, 9-а улица. Взе завоя, без изобщо да забави ход.

— По-бавно, по-бавно — каза Джоунс. — Щом отминеш сградата от лявата ти страна, би трябвало да видиш паркинга. Камионът е в дъното. Засега не сме мяркали никакви хора, да приемем, че са вътре. Да приемем още, че са въоръжени, така че бъди внимателен.

Щом зърна паркинга, Сторм продължи по-бавно. Там можеха да се съберат поне сто автомобила, въпреки че бяха заети само няколко места. Откри мишената в дъното. Край нея нямаше други коли. Не беше обикновен камион, а сладоледаджийница, искрящо бяла, изрисувана с всякакви вкусоти. Шоколадова вафла с ядки, ягодов крем, поничка с ванилов пълнеж. Всеки би се заблудил. Единственото, което я издаваше, беше оръдейната кула, щръкнала от покрива. На върха ѝ имаше метален цилиндър, а облеченият му със стъкло край гледаше право нагоре. Приличаше на прожектор, като онези, с които осветяват небето на премиерите в Холивуд.

— Виждам го — тихичко каза Сторм.

После вдигна очи и видя следа от самолет високо над главата си. Фалшивият Еър форс 1. Присмехулник, както го наричаха във ФБР.

— Много добре. Слушай сега, Сторм. Целта ти е лазерът. Онези вътре вероятно са най-обикновени изпълнители, които нямат значение за нас. Или ще ги заловим, или няма да ги заловим. Важен е лазерът.

— Ако заловим само него, как ще...

Сторм млъкна, защото прозря какво цели Джоунс. За него беше по-важно да осигури на американската държава поредното оръжие за масово унищожение, отколкото да залавя терористи. Спомни си онова, което лейтенант Марлоу бе казал на баща му преди толкова години. „Трябва да има някакви граници.“ После сякаш чу думите на баща си: „И ние не заслужаваме доверие.“

— Все едно — поправи се той, след което излъга: — Ще направя всичко възможно.

— Отлично — отвърна Джоунс.

Сторм се приведе и хукна към паркираните коли, без да изпуска от очи камиона, в случай че от него се покажат хора или оръжия. Нищо не помръдваше. По нищо не личеше да са го забелязали.

Скри се зад първия автомобил, до който се добра и така, от кола на кола, успя да намали разстоянието между себе си и камиона. Този номер обаче скоро нямаше да върши работа — той бе заобиколен от около петдесет метра празно пространство. Сторм започна да криволичи между колите, без да го изпуска от очи. Именно така видя тесния лъч синя светлина, изстрелян от оръжието.

Беше яркосин и ослепително ярък и той инстинктивно се извърна. Въпреки че го бе наблюдавал само за части от секундата, ретините му вече смъдяха, а пред погледа му чернееше черта, сякаш се беше взирал твърде дълго в слънцето.

— Улучиха Присмехулник — съобщи Джоунс. — Крилото му го няма.

Сторм отново премигна. Чертата избледняваше. Вдигна очи към небето, където димящият самолет тъкмо навлизаше в спиралата на смъртта, хукна към колата, паркирана най-близо до камиона и извади Мръсния Хари от кобура.

— Добре — каза той. — Това означава, че всеки момент ще вдигнат чуковете. Аз тръгвам.

— Да не повредиш оръ...

Сторм прекъсна връзката, преди Джоунс да довърши указанията си. Беше чул достатъчно по този въпрос.

Сторм приклепна зад автомобила, който се намиреше най-близо до камиона за сладолед, и внимателно го огледа. Вече се беше

доближил достатъчно, за да надникне в кабината. Беше празна. Терористите явно седяха отзад, което го устройваше идеално. Там беше тясно, особено предвид мястото, което заемаше оръжието. Тоест, бяха не повече от трима, може би дори само един.

По нищо не личеше камионът да е брониран, а огромната шоколадова вафла е ядки не изглеждаше особено заплашителна. Въпреки това той не смяташе, че е разумно да се доближава повече. Петдесет метра празно пространство беше твърде много. Щеше да го вземе за няма и шест секунди, да, но това бяха шест секунди, през които ще е напълно уязвим.

Трябваше да разбере срещу какво (и срещу кого) се изправя. Дойде моментът да нападне. Насочи Мръсния Хари към предната гума и натисна спусъка. Тя експлодира и камионът се люшна напред и надясно. Сторм изчака. Никаква реакция.

Може би хората вътре бяха толкова погълнати от лазера, че нито го бяха усетили, нито бяха чули изстрела. Може би стените донякъде заглушаваха звука.

Прицели се в задната гума от същата страна и простреля и нея. Камионът вече клюмаше петнадесет градуса надясно. Невъзможно беше да не го усетят. Всеки момент трябваше да излязат, за да проверят какво става. Отзад нямаше врата, само прозорец от дясната страна, който би трябвало да се вдига нагоре, за да могат клиентите да си получат сладоледа. Беше закован и Сторм бе почти сигурен, че е не е истински.

Не, можеха да излязат единствено през предните врати. Той насочи поглед към тази част на камиона и преброи до десет. Никакво движение. Преброи до тридесет. Пак нищо. Стреля три пъти в страничната врата, в случай че зад нея се крие някой. Използваше куршуми с кухи върхове, не особено удачен вариант, ако искаш да пробиеш броня, но ламарината на камиона беше малко по-дебела от консервна кутия и не можеше да се опре на един магнум 44-ти калибър.

Сторм пак преброи до тридесет. Камионът само си стоеше, скръбно наклонен на една страна. Няма къде да избяга, това беше напълно сигурно. Най-разумно бе да изчака подкрепленията, които Джоунс без съмнение вече беше изпратил, но тогава лазерът щеше да се озове в ръцете на началника му, а Сторм не можеше да допусне това.

Не биваше да губи контрол върху ситуацията. Трябваше да се справи сам.

Насочил Мръсния Хари и готов да стреля, той приклепна и крадешком се приближи до камиона. Излезе вятър и изпълни ноздрите му с миризма на застояла вода. Някъде наблизко се надигна пронизителният зов на орел-рибар.

Камионът му се струваше почти зловещо неподвижен, сякаш го управляваха призраци. Вече беше до него, опрял гръб в ламарината. Рискува да надникне в кабината — наистина беше празна. Натисна дръжката на вратата и тя се отвори, а Сторм влезе и се огледа. Вътрешността на камиона напълно отговаряше на дегизировката му, имаше дори копче за звънеца, който трябваше да подсказва на децата, че се задават щедри количества замръзнало млечно удоволствие.

Между двете предни седалки имаше малка врата, през която възрастен човек би минал само ако приклепне. Лазерът сигурно се намираще зад нея. Сторм се прицели в горния ѝ край. Ако от другата ѝ страна го дебнеше някой, главата му щеше да се намира точно там.

Натисна спусъка и гърмежът от изстрел с Мръсния Хари, произведен в толкова тясно пространство, едва не го оглуши. Не можа да потисне рефлексите си и премигна. После видя, че куршумът не е пробил вратата, а е отскочил и се е забил в таблото отсреща. Това все пак не беше обикновен камион за сладолед, а хората от другата страна вече положително си бяха дали сметка за присъствието му.

Сторм реши, че му готвят засада. Не биваше да рискува да се окаже срещу вратата, когато я отворят. Отскочи към мястото на шофьора и приклепна върху седалката, после протегна ръка към дръжката и я натисна. Подозираше, че ще бъде заключена, но тя се отвори съвсем лесно. Очакваше, че ще го посрещнат с куршум, но не стана нищо такова. Сигурен беше, че ще срещне някаква съпротива, но такава липсваше.

Накрая си позволи да надникне вътре. Онова, което видя, със сигурност беше инженерно чудо — множество огледала, кристали и двигатели, за чието предназначение можеше само да гадае. Беше красиво и екзотично едновременно и част от съзнанието му жадуваше да го изучава половин ден. В онзи момент обаче това, което видя, не го занимаваше толкова, колкото онова, което не видя — хора. При толкова машинарии в камиона просто нямаше място за тях.

Сторм си беше помислил, че лазерът се контролира от призраци. Всъщност го управляваха с дистанционно управление. Терористите бяха докарали камиона и стреляха от другаде, може би наблизо, може би на километри разстояние, може би от бункер в Халалабад.

Над главата на Сторм се чу бръмчене на ротори. Подкрепленията пристигаха. Може би бяха хора на Джоунс, а може би от ФБР. За Сторм това нямаше значение, те следваха своите приоритети, той — неговите. „И ние не заслужаваме доверие.“

Пристъпи във вътрешността на камиона, сред цялата тази сложна, деликатна железария. Като почитател на технологиите мъничко съжеляваше за онова, което щеше да направи. Като почитател на човечеството не изпитваше и капка угризения. Обърна Мръсния Хари и стисна още топлата му цев така, сякаш държеше чук, а не пистолет. След което здравата го развъртя.

Камионът скоро се изпълни със звън от натрошени стъкла, парчета метал се изкривяваха със скърцане. Ако дръжката на Мръсния Хари не беше достатъчно твърда, за да повреди мишената, Сторм си помагаше с крак. Отне му три минути да разруши, каквото може — хеликоптерът наближаваше.

Когато прецени, че е превърнал вътрешностите на оръжието в бъркотия от отломки, които никой не би могъл дори да разбере, какво остава да сглоби, той излезе от камиона и позвъни на Джоунс.

— Сторм! — чу се отсреща. — Какво става?

— Вътре няма никой — отговори Сторм. — Управляваха го дистанционно.

— Но оръжието е наше, нали?

— И да, и не. Мисля, че са наблюдавали камиона и са ме видели, докато идвах. Докато наближавах, чух слаб взрив — излъга той. — Саботираха собственото си оръжие, за да не попадне в наши ръце.

На Джоунс му трябваше цяла секунда, за да възприеме чутото.

— Е — философски каза той, — предполагам, че това можеше да се очаква. Ще го приберем и ще изследваме останките. Междувременно имам нова задача за теб. Един от агентите ни е подслушал разговор, който подсказва кой стои зад това и защо. Не можем да си позволим да го компрометираме, така че се надявам ти да отидеш и да, хммм, извлечеш малко информация.

— Добре. Къде отивам?

— В Панама.

---

[1] „Да убиеш присмехулник“. — Б.пр. ↑

[2] Процес, който се налага, ако Конгресът престане да приема законите, които регулират финансирането на правителствените операции и агенции. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Панама Сити, Панама

През първата половина на полета Сторм проучи сведенията, които беше получил за Емирската четворка. Не че бяха много — също както при Пенсилванската тройка, разследващите все още не бяха успели да научат много от останките.

И тук жертвите бяха най-различни, от стотици неизвестни майки, бащи, синове и дъщери до хора, които пътуваха по работа или отиваха на почивка. Например: Лайл Гомес, професионален играч на голф, който отивал на състезание; тенисистката Бет Боулинг; Барбара Андерсън, известна кабаретна певица; Виктор Шулц, председател на Европейската комисия по търговия и мита; Гюнтер Нойбауер, представителят на „Шлезвиг-Холщайн“ в Бундестага, и Адриен Пело, дългокрака френска манекенка, известна най-вече от корицата на списание „Воуг“.

Списъкът беше дълъг и тъй като Сторм още не беше наясно с причината за случващото се, тази информация му приличаше на космически фонен шум — безкрайно нискочестотно жужене без никакъв смисъл.

Скоро се унесе — имаше късмет, че може да спи по време на полет. Наскоро сякаш само така успяваше да си почине. Събуди се, когато колелата на самолета докоснаха писта 03R/21L на международното летище „Токюмен“.

Като повечето транзитни американски въздушни центрове, „Токюмен“ също бе изпаднало в летаргия, но бавно се събуждаше. Търговските авиолинии скоро щяха отново да започнат да извършват полети, а частните бяха позволени на всеки, достатъчно смел да рискува.

Сторм използва собствения си паспорт (същинска новост, когато пътуваше по работа) и бързо мина през митницата. Щом излезе в „Пристигащи“, го посрещна единственият друг човек в иначе празното

помещение, представителен мъж, чието лице представляваше смес от испански и мезоамерикански черти^[1].

— И прати чрез пророка Натана... — започна той.

— Та го нарече Едидия, заради Господа — довърши Сторм пасажа от „2 Царе“.

— Привет, господин Сторм. Както и да са ви съобщили, че се казвам, вие ще ме наричате Карлос Виланте и няма да забравяте, че съм заместник-директор на Ауторидад дел Канал де Панама. Началникът ми е мъж на име Нико Серано, директорът на АКП. Вие сте американски инвеститор, който обмисля да купи наши облигации. Ясно ли е всичко?

— Напълно.

— Чудесно. Елате с мен, имаме много работа и малко време.

Сторм последва Виланте до временния паркинг, където той се запъти право към един „Кадилак“ CTS.

— Хубава кола — отбеляза Сторм. — Не е ли твърде хубава за заместник-директор на държавна агенция?

Виланте се усмихна многозначително.

— Чували ли сте приказката за мъжа и чувалите с пясък?

— Мисля, че не съм.

— Заповядайте, ако обичате, ще ви я разкажа — каза Виланте, посочи му мястото до шофьора и се настани зад волана. Сложи си предпазния колан, запали мотора и докато излизаше от паркинга, заговори:

— Една сутрин на границата до митничаря се приближил мъж с велосипед, който карал две тежки торби. Митничарят ги отворил и видял, че са пълни с пясък. Започнал да рови, убеден, че ще открие наркотици, бижута или някаква контрабанда. Нищо не намерил, така че нямал друг избор, освен да пусне човека. На следващата сутрин той се върнал. Торбите му отново били пълни с пясък. Митничарят пак ги проверил и не намерил нищо. Същото се случило и на следващата сутрин. Митничарят се ядосвал все повече и започнал да кара мъжа да изсипва торбите на масата, за да ги претърси песъчинка по песъчинка. После обърнал торбите и шевовете навън. Прегледал ги на рентген, сигурен, че ще открие нещо, но не, те били пълни с пясък и нищо друго. Една сутрин той казал: „Моля ви, господине, предавам се. Няма да съобщя за вас, нито днес, нито когато и да било, но искам да ми

кажете какво внасяте незаконно в моята страна.“ А мъжът отвърнал: „Добре, ще ви кажа. Велосипеди.“

Сторм се ухили.

— Ето защо карам такава кола — обясни Виланте. — Всички в агенцията, всъщност всички в Панама сити са убедени, че взимам подкупи, и ровят като къртици, за да разберат от кого и за какво. Докато се занимават с това, никога няма да разкрият с какво се занимавам всъщност.

— Добро прикритие.

— Засега — кимна Виланте. — Както и да е, надявам се, че вече сте достатъчно впечатлен, за да ви инструктирам.

— Ако обичате.

— Името на мишената ви е Еузебио Ривера. Живее в пентхауса на седемдесетия етаж на Перлената кула, един от най-новите небостъргачи в града. Той е преуспял, заможен бизнесмен с отлични връзки сред класата, която се издигна в годините преди държавата да поеме управлението на канала, а след това забогатя още повече. Сигурен съм, че Джоунс ви е разказал за трудностите около разширяването на канала и как се отразяват те на мъже като Ривера?

— Разказа ми — потвърди Сторм, — но добави, че е най-добре вие да ми съобщите подробностите за срещата ви с него.

Виланте му разказа за посещенията си у Ривера в деня на падането на Пенсилванската тройка. После му пусна няколко аудиозаписа на разговори, в които Ривера споменаваше Ерик Воон. Не беше успял да заложи микрофони в апартамента му, но успешно подслушваше служебния му телефон. От записите ставаше ясно, че Виланте не е единственият, на когото Ривера е разказал за мъртвия конгресмен. Не беше дори единственият, когото Ривера бе поканил, за да отпразнуват смъртта му. Наздравницата винаги беше една и съща: „Долу Ерик Воон, да живее Джаред Стак.“

Щом Виланте приключи, Сторм каза:

— Значи Ривера е бил наясно, че Ерик Воон е мъртъв, още преди да го разгласят по медиите.

— Точно така.

— Попитахте ли го откъде знае?

— Да. Отвърна ми уклончиво. Ако бях настоял, щях да събудя подозренията му, заместник-директорът на агенцията не би се

интересувал от тези неща.

— Разбира се, но според вас той знае повече, отколкото си признава.

— Предположих, че може би е замесен лично и той вдигна наздравица за смъртта на Воон. При обикновени обстоятелства щях да реша, че просто се перчи. Мъжете като Еузебио Ривера винаги се опитат да се изкарат по-важни, отколкото са всъщност, но тъй като той сякаш знаеше за смъртта на Воон преди всички и освен това настоя директорът, Нико Серано, веднага да замине за Вашингтон... Стори ми се, че е пределно наясно какви конци дърпа. Не ви пунах всички записи, но той се погрижи всички в Панама сити да разберат за смъртта на конгресмен Воон и да променят плановете си подобаващо.

Сторм кимна. Движеха се по обточени с палмови дървета улици, наскоро освежени от лек дъждец. Наближаваше единадесет през нощта и тротоарите бяха пусати. Повечето жители на града тръгнаха рано на работа и вече си бяха легнали.

— Значи искате да го убедя да си признае — каза Сторм.

— Както разбирам, това е едно от уменията ви.

Сторм само кимна.

— Как ще се добера до него?

— По това време вече се е прибрал в апартаментата си в Перлената кула.

— Какво е положението с охраната?

— Сложно — отвърна Виланте. — Това е скъпа жилищна сграда. Бедните в Панама се замогнаха доста от седемдесетте насам, но пропастта между тях и богатите все още е голяма. Въпреки красивите сгради наоколо бедняшките квартали не са далеч, така че богатите са доста параноични, и то с основание, и държат да са добре защитени.

— По-конкретно, ако обичате.

— Отвън има портиер, а вътре — още един, който по двадесет и четири часа наблюдава кой влиза. Ако нещо не му хареса, блокира асансьорите и вика пазачите по радиото. Те са между двама и четирима, зависи колко е часът, и винаги са въоръжени.

— Не ми звучи сложно — каза Сторм. — Всъщност звучи като покана за...

— Не съм свършил. Ривера има бодигардове, които са с него постоянно. Шестима са, поне двама са винаги дежурни. Ектор и Сесар

са нощна смяна, карат го навсякъде и го придружават всеки път, когато излиза. Когато си е у дома, следят камерите за наблюдение в сградата. Убеден съм, че ще се справите с ченгетата под наем долу, но Ривера е на най-горния етаж. Ще трябва да изкачите седемдесет етажа или пеша, или с асансьор. Ще имат предостатъчно време, за да ви подготвят отвратително посрещане.

— Вие обаче работите за Джоунс и вече сте измислили хитър начин да ги заобиколим.

— Вярно е — каза Виланте. — Джоунс каза, че обичате... Как ги нарече той... Играчки?

Очите на Сторм проблеснаха.

— О, да, много обичам играчки.

— Каза още, че сте опитен катерач и в последно време често практикувате.

— Да.

— Това е чудесно, защото има доста да се катерите.

Половин час по-късно Сторм вече беше изкачил четиридесет етажа по стената на Перлената кула.

На дланите му бяха закрепени две кръгли подложки, а на коленете — други две. Позволяваха му да се залавя за стената с помощта на въглеродни нанотръби — технология, имитираща микроскопичните косъмчета, които позволяват на геконите да висят надолу с главата, като се държат само с един пръст. Подложките бяха безжично свързани помежду си, а контролните бутони върху тези на ръцете му даваха възможност да определя кога да се захванат и кога да се плъзгат. Така Сторм можеше да се изтегли с ръце, като се подпира на коленете си, а после да застопори дланите и да приплъзне и коленете.

Напредваше бавно, тъй като с всяко изтегляне можеше да се придвижи най-много на метър; притесняваше се, защото не беше вързан, а долу нямаше мрежа, и ясно осъзнаваше, че прилича на огромен дъждовен червей, но въпреки това се чувстваше като Спайдърмен. По-точно като хибрид между Елвис и Спайдърмен. Виланте му беше дал да облече чисто бял гащеризон, така че по-лесно да се слива със стените и да няма опасност загрижен минувач да

съобщи в полицията, че някакъв луд катери небостъргач без оборудване.

Колкото до степента на трудност, мисълта, че е Елвис-Спайдърмен, го развеселяваше (или разсейваше) достатъчно, за да продължи. Освен това имаше нужда от време да състави план. Виланте му описа апартамента, стаите и мебелите в него; обясни му къде е спалнята, каза му къде е най-вероятно да се намират охранителите и като цяло го подготви за онова, което го очаква горе. Точният план обаче зависеше единствено от Сторм, а когато стигна до седемдесетия и последен етаж, той още не го беше съставил. Не за пръв път щеше да му се наложи да импровизира.

На гърба му се мъдреше предмет с формата на фризби и размера на голям леген. Бяха го увидели в бяло, за да го замаскират. Именно към тази играчка посегна, когато спря пред прозореца на спалнята. Свали подложките и ги остави залепени на стената, после откачи диска от гърба си, разви го и го закрепил върху стъклото. Натисна един бутон и без да издаде нито звук, диамантеното острие вътре описа пълен кръг и чисто го разряза. Сторм дръпна диска заедно с кръглото парче и бързо го закачи на една от подложките за катерене. След това дойде ред на опасната част. Или по-скоро на най-опасната; всичко дотук беше опасно.

Ако спящият господин Ривера усетеше топлия влажен бриз, внезапно нахлул през дупката в прозореца на спалнята му, и реши да провери какво става (и най-вече да повика бодигардовете си), Сторм щеше да влезе и да открие, че вътре го чакат. Единственият му шанс за успех беше да действа бързо.

Залепи едната ръчна подложка на стъклото и здраво я стисна, после откачи подложките на коленете си и се гмурна вътре. Претърколи се и се изправи с насочен пистолет — едно-единствено плавно движение, което бе упражнявал много пъти. В случая обаче нямаше нужда от него. В стаята се чуваше само оглушително хъркане.

Сторм се промъкна до спящия Еузебио Ривера, който лежеше по гръб, с широко отворена уста. Всяко вдишване бе придружено от грохот, достатъчно мощен, за да разтресе нощното шкафче до леглото. Сторм никога не беше чувал подобна какофония. Издишванията пък напомняха на предсмъртните хрипове на обесен.

Той бръкна в задния си джоб и извади малък пластмасов контейнер, който приличаше на кутия мокри кърпички. Извади една — наистина беше влажна, но течността не можеше да се нарече безобидна. Кърпичката бе напоена с хлороформ. Сторм я държа под носа на спящия в продължение на точно две вдишвания — достатъчно, за да е сигурен, че той няма да се събуди поне половин час, но не толкова дълго, че да не дойде на себе си цяла нощ.

Сигурен, че Ривера е упоен, Сторм го обърна на една страна и хъркането престана, за огромно облекчение на всички обитатели на долните десет етажа, които не бяха с тапи за уши или глухи по рождение.

Сторм безшумно тръгна по дебелия мокет и спря пред вратата на спалнята. Чуваше се, че отвън гледат футболен мач, повторение на приятелска среща между Панама и Коста Рика. По всичко личеше, че противникът не се представя добре, за радост на всички панамци в провлака.

Сторм нямаше как да бъде сигурен, че пазачите са пред телевизора. Може би само един от тях гледаше мача, а защо не нито един. Тоест, би било глупаво да отвори вратата. Щеше му се някоя от играчките на Джоунс да му позволяваше да наднича през стените — безразсъдно беше да отваря, без да е сигурен къде се намират противниците му. Да, можеше да ритне вратата и да стреля по всичко, което се движи. Първият проблем беше, че всички в сградата, включително въоръжената охрана долу, щяха да разберат, че в пентхауса нещо не е наред, а вторият — че не искаше да убива двама мъже, чийто единствен грях беше, че си вършат работата и пазят началника си.

Трябваше да признае, че вторият проблем е етичен, може би дори стилистичен, но и така да беше, човек трябва да следва някакъв кодекс и Сторм се отнасяше сериозно към своя.

Помисли за момент и състави план. Спомни си гласа на Ривера от записите. Испанският беше един от осемте езика, които говореше и благодарение на наплива от испаноговорещи имигранти, които в момента променяха демографския профил на САЩ, Сторм можеше да го упражнява по-често от румънския си, да речем.

Настани се от дясната страна на вратата, по-далеч от пантите, опита се да си представи, че гласните му струни са посипани с чакъл, и

извика:

— Ектор... Ектор, ела, ако обичаш.

Стараеше се максимално да наподобява дрезгавия глас, който му беше пуснал Виланте. Застана с гръб до стената и прехвърли пистолета от дясната си ръка в лявата. Чу, че приближават стъпки. Мокетът беше мек, но мъжът явно тежеше доста. Сторм напрегнато се вслушваше — трябваше да прецени момента и се справи перфектно. Щом кракът на бодигарда мина през прага, той с всичка сила замахна с десния си лакът. Използва не само собствената си инерция, движейки се назад, но и тази на пазача, който вървеше напред. Оказа се по-нисък, отколкото очакваше, но в последната секунда успя да се прицели така, че най-твърдата част на лакътя му да се забие в най-меката част на носа му.

Сторм чу как хрущялът изпращя. Мъжът се строполи тежко на пода, а той бързо скочи отгоре му и притисна кърпичката с хлороформ върху носа и устата му. После го завлече в най-тъмния ъгъл на стаята.

Един.

Сега, разбира се, беше ред на другата дилема — не знаеше къде е вторият пазач. Промъкна се в чакалнята, насочил Мръсния Хари, и завари само мебели — два стола, диван и кафява масичка за кафе, толкова дълга и ниска, че му заприлича на дакел. На стената отсреща имаше телевизор с плосък екран.

Виланте му беше описал апартамента — до дневната имаше голяма дневна, която преминаваше в кухненско помещение; до кухнята бяха салонът и фойето, което пък водеше към две празни спални, кино зала, малка библиотека... и другия бодигард, Сесар, който можеше да е навсякъде.

Внезапно някой пусна водата в тоалетната. Шумът идваше от фойето.

Сторм мина през чакалнята и бързо пресече дневната. Сесар трябваше да мине оттам на път към телевизора и футболния мач.

Сега вече Сторм импровизираше: приклепна зад дивана и се сви така, че тапицираната му с кадифе облегалка напълно да скрие едрото му тяло. Ужасно решение, ако Сесар си беше дал сметка за присъствието му, тъй като в това положение беше уязвим. На всичкото отгоре, ако подът беше покрит с паркет, следващият му ход щеше да се окаже невъзможен. Просто извади късмет.

Сесар влезе с небрежната походка на човек, който се чувства комфортно в позната обстановка, и нищичко не чу, когато Сторм изскочи от скривалището си и се метна върху него, подсичайки коленете му с крак — хватка, достойна за централен защитник от „Уошингтън редскинс“. Сторм я завърши, възседнал Сесар, който изохка точно преди цевта на Мръсния Хари да изпълни полезрението му напълно.

— На твое място бих пазил тишина — каза му Сторм на испански. — Дори думичка не бих казал точно в момента.

Бодигардът остана да лежи. Или се беше примирил с поражението си, или не беше сигурен, че има друг избор. Сторм пак посегна към кърпичката с хлороформ, но щом я докосна, разбра, че така няма да стане. Тя беше съвсем суха. За пореден път съжали, че е спал в часовете по химия при господин Манусек. Иначе щеше да си спомни, че химичният състав на хлороформа е сходен с този на алкохола, който също е толкова летлив и следователно се изпарява бързо.

— Имаме проблем — прошепна той. — Не искам да те убия, наистина, но и не мога да допусна да ме разсейваш. Шефът ти е направил нещо ужасно и искам да го разпитам, без да ми се пречкаш или да вдигнеш всички съседни крак. Не се сещам как да го постигна, без да те застрелям, но допускам, че на теб не ти се мре, пали?

Беше опрял дулото на пистолета в главата на Сесар, който леко трепереше. Сторм осъзна, че той мълчи, защото преди малко му беше казал да пази тишина.

— Приемам идеи, ако имаш някакви. В задънена улица съм.

Сесар прочисти гърлото си и тихо каза:

— Може да ме вържеш. Да ми запушиш устата.

— Да! — отвърна Сторм. — Да, отлична идея. Вероятно и сам щях да се сетя, но не съм си донесъл необходимите материали и никога преди не съм идвал в този апартамент, така че не знам имате ли изобщо въже или...

— В килера има лепенка.

— Килер ли? Вил... Тъ-ъ, не знаех, че тук има килер.

— Има, има! — развълнува се Сесар. — Може да ме държиш на мушка, докато отида до килера с вдигнати ръце. Ще донеса лепенката,

ти ще ме накараш да обездвижи първо Ектор, а после и себе си. Така би било най-разумно от твоя страна, защото иначе може да се възползвам, докато си се разсеял за миг, и да те обезоръжа.

Сторм закима още преди да си даде сметка, че е съгласен с него.

— Съвсем прав си. Добре, да действаме.

Позволи на Сесар да стане, а той вдигна ръце и каза:

— Благодаря ти.

— Няма защо — отвърна Сторм, доволен, че доброто възпитание явно все още не е пълна отживелица.

Сесар удържа на думата си и донесе ролка сребриста лепенка, с която привърза Ектор към един от столовете в дневната. После се погрижи и за себе си. Накрая Сторм отиде да му помогне и не се отдръпна, преди да се увери, че Сесар не може да помръдне. Накрая обърна стола му към телевизора, за да следи мача. Беше му запушил устата, така че той му благодари с няколко премигвания.

След това Сторм се върна при Еузебио Ривера, който отново се беше обърнал по гръб, така че прозорците пак се тресяха от хъркането му. Твърде зает с бодигардовете му, Сторм още не беше решил как точно ще изтръгне информацията от него, щом се събуди.

Тогава забеляза триметровия аквариум, който заемаше едната стена на спалнята. До него имаше ниско столче и масичка, а върху масичката — две рибарски мрежички, едната малка, другата по-голяма, и всякакви видове храна в буркани с най-различни размери, най-вероятно за разноцветните създания, които населяваха аквариума.

Кой знае защо самият той бе разделен с преграда. От лявата страна плуваха десетки соленоводни видове, а дясната беше празна. На дъното имаше от същия изкуствен корал, по него се виеха същите подводни растения. Просто нямаше рибки.

Изведнъж Сторм осъзна, че в крайна сметка не е бил прав. Сред причудливите разклонения и чукари на корала едва-едва се забелязваше ужасяващата глава на морена, най-голямата, която беше виждал в аквариум.

Тогава му хрумна план.

Върна се в дневната, обърна дакелоподобната масичка с краката нагоре и ги отрязва с четири решителни замаха. Бутна я по мокета —

движеше се сравнително лесно. Взе ролката сребриста лепенка, давайки си сметка, че Сесар не откъсва поглед от него. Ектор още беше в безсъзнание.

Сторм взе плота на масичката, който сега приличаше на опорна дъска за пациенти е гръбначни травми, и го сложи на леглото до спящия Ривера. Изтърколи туловището му върху него и го омота с лепенката, като преди това се увери, че ръцете са притиснати плътно към тялото. Докато го превръщаше в сребриста мумия, Ривера отново застърга като дъскорезница, от което все пак имаше някаква полза. Дори Сторм да вдигаше някакъв странен шум, заради врявата никой нищо нямаше да чуе.

Когато единствено главата и стъпалата на Ривера останаха открити, той плъзна импровизираната дъска на пода заедно с пленника и я избута до аквариума, от страната на морената. После свали капака, за да не му пречи.

Повдигна дъската откъм главата и я подпря върху стъклото, а след това заобиколи, вдигна долния край е двете си ръце и започна да тласка горния към отвора на аквариума. Ривера беше дебел, но дребен и едва ли тежеше повече от сто килограма. Сторм редовно вдигаше много повече от мъртва тяга. Когато дъската най-сетне легна върху горния ръб, той продължи да я тика, покачи се на столчето и накрая я намести така, както искаше — точно върху отвора, на мястото на капака.

Следващата му задача беше да улови една риба. Взе по-голямата от двете мрежички, качи се върху масата е храната и я потопи в аквариума. Обитателите му нямаха особено желание да му съдействат, но накрая той успя да хване една голяма риба-ангел, която отчаяно се замята, когато я извади от водата. Той я извади от мрежата и я сложи на масата, а тя продължи да се гърчи.

— Съжалявам — каза той.

После взе джобното си ножче, извади едно острие и бързо я бодна зад окото, за да я избави от мъките й. Премести столчето поблизо до обиталището на морената, над което беше разположил Ривера и забеляза, че хъркането му най-сетне е престанало. Сторм се качи на столчето, изкорми рибата с ножчето си и размаза вътрешностите й по бузите, челото и брадичката на пленника.

Точно това очакваше Ривера, когато дойде на себе си: съвършено непознатото усещане, че е вързан за маса, а някакъв непознат с бял гащеризон го маже с рибешки карантии.

— Какво по дя... Кой сте вие? — властно попита той. — Защо не мога да...

— Ш-шт, не вдигайте шум, господин Ривера.

Вероятно усетил, че предимството не е на негова страна, той замълча, а Сторм продължи работата си, но когато Сторм размаза нещо като панкреас (рибите имат ли панкреас?) върху носа му, Ривера не можа да се сдържи.

— Какво правите?!

— Подготвям ви за морената — спокойно отговори Сторм и метна панкреаса (или каквото беше там) встрани. Много внимаваше дори част от вътрешностите да не паднат в аквариума. Не искаше морената да изгуби апетит, като се нахрани твърде лесно.

— Какво пра...

— Морените имат слабо зрение, но обонянието им е удивително — каза Сторм. — Като ловджийски кучета са, носовете им им подсказват какво да ядат. Искам да съм сигурен, че лицето ви мирише прекрасно, поне според приятелчето, което се крие сред камъните долу. Обзалагам се, че ако е достатъчно гладно, ще се нахвърли на всичко, което му ухае вкусно.

— Вие луд ли сте?! — попита Ривера, като напразно се бореше с импровизираните си окови.

— Още малко информация за морените: зъбите им са остри като бръснач, но най-впечатляващи са челюстите им. Нямам предвид силата на захапката, макар че и тя не е шега работа. Ужасно са упорити, захапят ли нещо, не пускат, дори след смъртта си. Еволюционно погледнато това е малко примитивна особеност и няма да ви отегчавам с подробности около механиката. Ще кажа само, че водолазите, захапани от морена, често трябва да разтворят челюстите ѝ с клещи, когато излязат на сушата.

— Накъде биете? Какво искате?

Отговор не последва. Лицето на Ривера вече беше покрито с лигавите вътрешности на рибата-ангел. Сторм слезе от столчето и го премести така, че да може да хване Ривера за краката. Повдигна дъската, плъзна я по дебелия заоблен ръб на стъклото и натопи главата

му във водата. По същество това бяха водни изтезания в стил Дерек Сторм. С изгладняла морена за по-страшно.

Сторм преброи до тридесет и изтегли Ривера от водата.

— Боже господи, човече! — възкликна той, като плюеше и се давеше. — Какво искаш? Пари? Пари ли искаш? Ще ти дам па...

Сторм пак наклони дъската и потопа главата му в аквариума. Този път преброи до четиридесет и пет. Домашният любимец още не беше изплувал, което леко го разочарова. Ако Виланте не грешеше, Ривера бе отговорен за смъртта на повече от хиляда души по цял свят и ако морената изгризеше половината му лице, това всъщност би било доста меко наказание за греховете му.

Сторм пак го извади от водата.

— Господи, моля те! — извика Ривера с облещени от ужас очи. Гърдите му бясно се надигаха и спадаха, докато дробовете му се опитваха да компенсират недостига на кислород.

— Господ в момента е последната ви грижа — заяви Сторм и пак го потопа, като този път преброи до шестдесет, може би малко по-бавно, отколкото трябва. Просто за да даде шанс на морената.

Когато пак изкара Ривера на повърхността, той не каза нищо. Искаше само да оцелее, а не да умолява, да спори или да обижда. Сторм това и чакаше.

— Ерик Воон — каза той. — Искам да ми кажете как точно го убихте.

— Воон? Вие какво... какво...

Сторм нетърпеливо въздъхна и пак натика главата му под водата. Този път преброи до деветдесет и се уплаши да не би да е прекалил. Отначало Ривера се мятеше, но тялото му бавно се отпусна и когато го извади на повърхността, той сякаш не дишаше. Сторм тъкмо посягаше към диафрагмата му, когато Ривера изповръща впечатляващо количество солена вода, изкашля се няколко пъти и отново започна да диша.

— Моля ви, моля ви — безсилно каза той. — Не знам за какво...

Говоря за прометиевия лазер, с който сте свалили самолета на конгресмен Воон — каза Сторм. — Сега ще ми обясните всичко, не само как го конструирахте, но и с кого работите и как си осигурихте прометия. Ще ми кажете също къде криете Уилиам Макрей, ученият,

когото сте отвлекли. Очаквам да навлезете в изключителни подробности, за да съм сигурен, че не си измисляте, и то веднага.

Ривера само лежеше и се бореше за въздух. Сторм беше сигурен, че е пречупил духа му, но може би трябваше да бъде още по-убедителен. Отново наклони дъската.

— Не! Не, моля ви! — изкрещя той. — Уверявам ви, нищо не знам за това! Абсолютно ни...

Сторм пак го потопи, но преброи само до шестдесет, най-вече защото никак не му се искаше да му прави изкуствено дишане, особено докато лицето му е покрито с рибешки черва.

— Смъртта на Воон доста ви е зарадвала — каза Сторм, когато го извади на повърхността. — Както разбирам, похвалили сте се на всички в Панама сити.

— Да, да, знам — отговори Ривера, като пръхтеше панически. — Прав сте, много се зарадвах. Конгресмен Воон пречеше на финансирането на проекта за разширяване на канала. Казах ужасни думи за него и много, много съжалявам, но не съм го убил аз, кълна ви се!

— Тогава как разбрахте за смъртта му, преди да съобщят в медиите?

— Братовчед ми емигрира в Америка през осемдесетте, получи гражданство и сега работи във ФУГА.

— Как се казва и кога е роден?

Ривера му даде име и дата, без да се забави.

— Сега ще проверя — каза Сторм. — Междувременно ще дам на морената още една възможност да се нахрани.

Ривера се върна под водата, а Сторм извади сателитния си телефон, обади се в бърлогата и помоли един от умниците да проучи досиетата на служителите във ФУГА. Братовчедът действително беше сред тях.

Сторм изтегли Ривера от аквариума. Морената не се показваше. Сигурно се беше изплашила от цялото това вълнение и се криеше. Срамота.

— Моите хора казаха, че лъжете — заяви Сторм.

— Не, моля ви, моля ви! Казах истината, кълна се! Чуйте ме, нямам нищо общо със смъртта на конгресмена, но мога да ви помогна.

— Слушам ви.

— Този лазер... Казахте, че е прометиев, нали?

— Да.

Той заговори бързо, плюейки думите, докато конвулсивно си поемаше дъх на едри глътки:

— Преди известно време бях на митницата и чух един приятел да казва, че е дошъл кораб, който е задействал ядрения датчик, как се казваше...

— Гайгеровия брояч?

— Да, гайгеровия брояч. Всички за това говореха, защото постоянно ги е страх през канала да не минат терористи. Спрели кораба, претърсили го и намерили контейнера, който задействал брояча. Не знам подробности, но взели проби и се оказало, че в него има прометий.

— Задържали ли са го?

— Нямало как. Пратката не била за Панама, така че нищо не можели да направят. Опаковали я така, че да блокират радиацията и моряците да не се разболеят, и я препратили нататък. Съществуват много вредни вещества, които имаме право да конфискуваме, но прометият не е сред тях.

— И са го пропуснали.

— Да.

— И защо си мислите, че това ми е от полза?

— Защото си спомням името на изпращача, било е отпечатано на формулярите и моят човек ми го каза. Фирма от Египет, „Ахмед трейдс метал“^[2].

— „Ахмед трейдс метал“ — повтори Сторм, за да се увери, че е чул правилно.

— Да, точно така. Ако откриете фирмата, ще откриете и източника.

Сторм напусна спалнята, без да каже и дума повече. Вече нямаше полза от Едуардо Ривера, но и не смяташе да му позволи да го забави, като повика охраната. Въпреки това не беше лишен от съчувствие. Освободи Ектор, който изказа огромната си благодарност, като се строполи на пода и продължи да спи, точейки слюнка. Постепенно щеше да се събуди, да си спомни, че са го нападнали и да

се запита защо шефът му е кацнал върху аквариума. Освен това щеше да развърже всички и да ги пусне да си вършат работата. Никой не беше пострадал, освен гордостта на Ривера и рибата, която Сторм трябваше да изкорми. Странични щети.

— Премигни веднъж, ако искаш да сменя канала — прошепна Сторм на Сесар, който не премигна в отговор.

— Приятен мач — кимна Сторм и очите на Сесар му се усмигнаха.

Сторм напусна сградата с асансьора, чувствително по-бързо, отколкото се вмъкна вътре. Виланте го чакаше в кадилака си, който бе паркиран на улицата отвън.

— Джоунс иска доклад — каза той, докато Сторм се качваше в колата. Минаваше два сутринта, което означаваше, че във Вирджиния минава три, но началникът му положително не спеше.

Сторм извади сателитния си телефон и се подготви да излъже. Ако прометият беше дошъл от „Ахмед трейдс метал“, той изобщо не желаше Джоунс да е наясно с това. Каквото и да разкриеше за компанията, Сторм трябваше да го постигне без помощ от бърлогата.

— Какво стана? — попита Джоунс.

— Задънена улица, Ривера нищо не знаеше.

— Сигурен ли си?

— Методите ми са ефикасни — увери го Сторм.

— Добре, имам нова следа за теб. Помниш ли, че ти споменах Ингрид Карлсон?

— Да.

— Предложила е награда и е събрала доста информация.

— А именно?

— Не пожела да каже по телефона, но е готова да я сподели лично, ако ѝ пратя агент, на когото имам доверие.

— И вместо него пращаш мен?

— Именно — отговори Джоунс. — Тя ще те вземе от място F-18 на марината до Казино дьо Монте Карло вдругиден сутринта. Няма да те затрудни твърде много, ако те пратя в Монако, нали?

— Знаеш, че съм готов на жертви, щом се налага.

---

[1] Мезоамерика (средноамериканският континент) включва южно Мексико. Гватемала, Ел Салвадор и Белиз, а на запад —

Никарагуа, Хондурас и Коста Рика. — Б.пр. ↑

[2] Ahmed trades metal — Ахмед търгува с метал. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Монте Карло, Монако

Мъжът, който влезе в Казино дьо Монте Карло освежен и изискан, дължеше нещичко на бойскаутската организация, в която членуваше като малък. Да, от това бяха произтекли и няколко неприятни неща: кратък изблик на пиромания на дванадесетгодишна възраст, който едва не взриви колата на баща му; склонност да скита из горите с други скаути-тийнейджъри, в резултат на което техен другар се загуби за цяла нощ и доста по-късно, когато стана инструктор, твърде силен интерес към член на персонала в един момичешки лагер, вследствие на който за малко да го арестуват.

Имаше обаче и един положителен резултат — бяха го научили да разчита на себе си, а той вземаше мотото на организацията, „Бъди готов“, изключително присърце. Затова, макар че някой по-недостоеен нямаше да се справи с кризата (цяла бездейна вечер в Монако, една от най-пищните детски площадки за възрастни хора), Сторм беше подготвен.

Доста му помогна фактът, че има подходящи приятели. В момента, в който прекъсна разговора е Джоунс, той изчисли, че приближава девет сутринта монакско време и реши, че това е приемлив час да звънне на Жан-Франсоа Видал, изпълнителен директор на компанията, основана от семейство Грималди (владетелите на страната), за да управлява най-важните туристически имоти. Жан-Франсоа дължеше живота си, без да споменаваме съсипаната от бомби фасада на най-популярния си хотел, на един американски шпионин, когото добре познаваме, така че когато Сторм спомена името си по телефона, отсреща Видал почти пропя:

— Дерик, Дерик, Дерик! Безмерно се радвам, че се обаждаш! Моля те, кажи, че идваш в нашето градче-бижу.

— Точно така.

— Това са умопомрачително прекрасни новини. Моля те, кажи, че ще бъдеш мой гост, тъй като това невероятно ще ме зарадва.

— Точно така.

— Моля те кажи, че ще приемеш лимузината, която възнамерявам да пратя на летището, за да те приветствам.

— Добре.

— Моля те, кажи, че ще останеш поне седмица. Може би месец?

— Уви, само една нощ.

— Срамота! Бих ли могъл да ти услужа с нещо?

— В момента съм с бял гащеризон, който мирише на страх и сурова храна за рибки. Склонен съм да подобря ситуацията.

— Дадено — отвърна Видал.

Не го попита кой размер е, кой дизайнер предпочита и дали предпочита колосани ризи. Жан-Франсоа беше от хората, които са наясно с тези неща, защото това им е работата.

— Нещо друго? — с надежда попита той.

— В момента не, освен че се надявам по-късно да изпием по едно питие.

— За мен ще бъде чест и привилегия.

— И, Жан-Франсоа?

— Да, скъпи ми Дерик?

— Знам, че намеренията са ти добри, но никакви проститутки.

Видал беше склонен да прекалява с гостоприемството на своята страна. В Монако проституцията е законна, разбира се, но Сорм не би се възползвал от това. Не беше в стила му.

— Разбира се, разбира се — увери го Видал и затвори, докато мислено се присмиваше на американците и пуританската им превзетост.

Десет часа и половина по-късно, тласкан от попътен вятър, същият „Гълфстрийм“ IV, който бе отвел Сорм в Панама сити, се приземи на международното летище „Кот д’азур“ в Ница, Франция, откъдето го откараха с лимузина „Лексус“ до „Отел дьо Пари“ в Монако. Той мина край ниските скулптури и високите колони и влезе в покрито с мрамор фоайе, светло и просторно, с ваза с цветя в средата, висока почти колкото него самия. След това го отведоха в диамантения апартамент „Уинстън Чърчил“. Говореше се, че бившият министър-председател често е отсядал там и многократно е давал идеи за преобелирането му. На стената още висяха два негови портрета.

Още щом влезе, Сторм забеляза, че Видал е помислил за всичко. В гардероба висеше смокинг „Бриони“, ушит по поръчка точно според неговите мерки, а под него се гушеха чифт обувки „Алестони“. В дневната го очакваше огромна кошница плодове (макар и не чак толкова висока, колкото онази във фоайето) и бутилка изстудено „Гудъ диаман“. Завесите бяха дръпнати и пред Сторм се разкриваше великолепна гледка към града, чиито светлини сияеха на скалите, осветявайки мрачния средиземноморски хоризонт.

Броени секунди след това на вратата почука масажистка и облекчи схващанията му след дългия полет с един бърз масаж. После Сторм излезе да потича, взе си душ и се почувства като нов човек и физически, и психически. Вече не беше размъкнат пътешественик с вчерашни дрехи, които намирисват на риба, а уверен, изискан джентълмен, облечен така, че всички наоколо да са наясно, че принадлежи към ексклузивната група на професионалните атлети, знаменитостите, кралските особи и супербогатите.

Малко след десет (часът, в който нощният живот в Монако тъкмо започва да влиза в хармоничното си русло) Сторм влезе във величествената сграда в стил бел епок, в която се помещаваше най-известното казино на Монако. Веднага го пресрещна Видал, който го целуна и по двете бузи.

— Изглеждаш прекрасно, както обикновено, Дерик.

— На теб го дължа.

— Отпуснах ти двеста хиляди евро кредит, трябва само да се разпишеш на касата. Вярвам, че сумата е приемлива?

— Благодаря ти, Жан-Франсоа. Много си любезен.

— За теб винаги, Дерик. Знам, че съм ти задължен...

— Не си ми задължен. Да прием за твое здраве.

Две мартинита по-късно (колкото да го загреят, без да му замайват главата) Сторм се отдаде на първата си игра на блекджек. Първите две карти, които получи, бяха асо и дама, в тон с изключителния късмет, който го споходи.

Цял час не допускаше почти никакви грешки. В началото залагаше скромно, тъй като нямаше намерение да използва отпуснатите му двеста хиляди евро, но въпреки това купчината чипове

пред него придоби такива размери, че му стана неудобно. Постоянно обменяше дребните за по-едри, за да скрие успеха си, не че това му помогна особено. Без да брои, той си даваше сметка, че е спечелил няколкостотин хиляди. Съседите му по маса, двама възрастни германци, дори започнаха да му ръкопляскат, като от време на време подвикваха „Гут, зер гут!“ или шепнеха „Майн гот, майн гот!“ и клатеха глави.

Междувременно на масата, успоредна на неговата, течеше друга игра. Една червенокоса жена с високи скули и аристократично излъчване не спираше да му хвърля коси погледи. Носеше съвсем малко грим и не се нуждаеше дори от толкова, косата ѝ бе изискано завита на тила, а на изящната ѝ шия проблясваше огърлица. Леденосинята рокля подхождаше на цвета на очите ѝ, деколтето ѝ беше толкова дълбоко, че стигаше почти до пъпа, а фигурата ѝ ясно демонстрираше ползата от редовните тренировки.

Накратко казано, тя беше поразителна. Постоянно поглеждаше телефона си, сякаш очакваше нещо, обаждане или есемес. На иначе съвършено гладкото ѝ чело изникваше бръчица всеки път, когато извадеше апарата от украсената си с блестящи камъчета чантичка, но не това беше причината на Сорм да му се струва, че тя не се чувства никак комфортно в щедрото количество бяла кожа, която бе изложила на показ. Изглеждаше му несигурна. Колеблива, и то по непристорен начин. Или...?

Играта им беше следната — Сорм поглеждаше към нея, хващаше я да се вира и тя извъръщаше очи, сякаш се бяха спрели върху него съвсем случайно. Това се повтори няколко пъти и накрая той ѝ се усмихна. Този път тя се изчерви, преди да отклони поглед.

Купчината чипове на масата пред нея постоянно се смаляваше, но това сякаш не я притесняваше. Сорм реши известно време да не ѝ обръща внимание, за да види какво ще стане. Когато най-сетне се предаде и я допусна в периферното си зрение, видя, че не е престанала да го гледа. После пак извади телефона си, провери дали е дочакала онова, което очаква цяла вечер, и той явно отново я разочарова. Тя поклати глава, изправи се. Явно бе взела решение.

Сорм отново се съсредоточи върху собствената си маса. Току-що беше получил две осмици от крупнето. Вместо да отговори с шестнадесет на седмицата му, той ги раздели и комбинира едната

осмица с поп, а другата с четворка. Задържа тази с попа и поиска карта за осмицата с четворката. Падна се втора четворка. Не успя да избегне шестнадесет и изчака. Крупието разкри дама. Бяха наравно.

Това толкова разсея Сторм, че той не забеляза, че червенокосата е застанала зад гърба му. Беше още по-висока и изящна, отколкото му се стори в началото. Докосна леко рамото му и бледорозовите ѝ устни се доближиха до ухото му. Тя не продума и излезе на терасата, оставяйки след себе си нежен аромат на лавандула.

Сторм неволно трепна и направи знак на Видал, който стоеше наблизо и разговаряше с един от управителите, и бе станал свидетел на случката. Французинът безшумно се приближи до масата на Сторм и той оттегли залога си, за да даде знак на крупиеето, че ще пропусне това раздаване.

— Нали ти казах, че не искам проститутки? — попита Сторм, не защото смяташе, че червенокосата жена е проститутка, а защото беше убеден, че Видал ще знае със сигурност.

— Не е проститутка, приятелю — увери го той. — Не познавам дамата, но това не се отнася за бижутото, което носи. Правил го е един от братята Мувад, може би си чувал за тях. Наскоро продадох една своя огърлица, „Несравнимата“, за петдесет и пет милиона американски долара. Тази не е чак толкова хубава и макар че не бих се заклел, предполагам, че струва два-три милиона евро.

Сторм тихичко подсвирна, а Видал завърши с думите:

— Казвам само, че не е проститутка, друго не знам. Сигурен съм само, че е сама... а това е срамота, мен ако питаш.

Сторм избута няколко чипа пред себе си, за да покаже, че иска отново да се включи в играта. Възнаградиха го с две валета. Крупието показа асо и попита играчите дали искат да се застраховат. Сторм отказа, немците също. Те обаче веднага съжалиха, защото следващата карта беше поп.

Късметът му се промени, поне що се отнасяше до играта на блекджек. За другата още нищо не беше сигурно. Той побутна един чип за десет хиляди към крупиеето и стана.

— Легендарният Дерик Сторм никога не би разочаровал жена, нали? — пропя Видал.

— Имаш ли нещо против да се погрижиш за това? — попита Сторм и посочи към купчината чипове. — Тази вечер предпочитам да

не ги разнасям със себе си.

— Разбира се. Би ли предпочел златно кюлче, което да ти доставят в стаята? Евро, долари, британски лири? Знаеш, че целта ни е да угодим на клиента.

— Просто ги преведи в сметката ми — каза Сторм. — Не се знае кога ще ми потрябват. Важното е човек да е подготвен.

— Много добре — отвърна Видал и наклони глава към терасата. — Дано да си подготвен и за дамата.

— Ще видим, приятелю — каза Сторм. — Ще видим.

После потупа Видал по рамото и тръгна натам.

На място като Монако е по-вероятно да има задръстване след полунощ, отколкото по пладне. Този час приближаваше и градът кипеше от живот, но макар че светлините стигаха до терасата, това не се отнасяше за шума. През отворените врати на казиното приглушено долиташе само изпълнението на струнния квартет, който току-що бе започнал да свири, а от Средиземно море се усещаше топъл бриз е аромат на сол.

Сторм тръгна към жената с леденосинята рокля, която стоеше самичка до каменните перила и гледаше към водата. Тя се обърна, няколко кичурчета червена коса се измъкнаха от кока ѝ и ветрецът ги подхвана. Отблизо беше още по пленителна, отколкото му се беше сторило в пълната с хора игрална зала.

— Фракът ми ли е изцапан? — попита Сторм.

— Моля?

— Гледахте ме така, сякаш съм разсипал нещо върху себе си. Ужасно съм несръчен.

— О... Не, не, нищо подобно.

— Значи не е бил фракът ми. Може би лицето ми. Изцапано ли е, покажете ми къде.

Той се доближи, сякаш за да ѝ даде възможност да му посочи недостатъка, в който се бе взирала цяла вечер.

— Не, не — повтори тя.

Сторм вече беше съвсем близо, достатъчно, за да вдиша деликатния аромат на лавандула, който прекрасно се допълваше със соления мирис на море. Този парфюм нямаше как да се затвори в

бутилка и той цял живот щеше да го свързва с този момент, с тази жена и с това място.

Хората често решаваха, че е бил с толкова много, че поредната нямаше значение, но всъщност изобщо не беше така, напротив. Всяка нова среща ставаше по-интересна заради спомена за предишните. Женската половина на човечеството не спираше да го интригува и омагьосва.

— Може би ако се опознаем по-добре, накрая ще ми кажете. Името ми е Дерик Сторм.

— Знам — каза тя. — Видях ви да говорите със собственика и го попитах как се казвате. Каза че сте... много благороден.

— Много мило от негова страна.

Лицата им бяха на сантиметър едно от друго. Усети, че сърцето му бие доста по-бързо, отколкото приляга на положеното усилие, и забеляза, че под едва забележимия пласт грим тя леко се изчерви. Сигурно и нейното сърце блъскаше.

— Каза още, че сте спасили казиното от разрушение — добави тя.

— Сигурен съм, че преувеличава.

— Каза и че сте герой.

— За други съм злодей, въпрос на гледна точка.

— Вашата каква е?

— Моята ще се подобри значително, когато ви целуна.

Той наведе глава и ѝ предложи устните си, а тя му отвърна, като сложи ръце на гърдите му.

По отношение на целувките Сторм бе малко или много познавач и добре знаеше, че първата, колкото и романтично да я възпяват, никога не е най-хубавата. Беше по-скоро неясно обещание, предвестник на крайния резултат, когато двамата участници постепенно се нагодят един към друг. Ако се съдеше по ранните признаци, в този случай потенциалът беше съвсем истински.

Върховете на пръстите му едва докоснаха челюстта ѝ, когато тя го отблъсна.

— Имам приятел.

— Кой, аз? — попита Сторм. — Малко е внезапно, но да, много бих искал да ви бъда приятел.

— Не, не — изчерви се тя. — Искам да кажа, че излизам с някого.

Сторм театрално се огледа.

— И въпреки това никого не виждам. Късметлията невидим ли е?

— Не. Имахме среща тук, но това беше преди два часа.

— Разбирам — каза Сторм. — За пръв път ли закъснява?

Тя поклати глава.

— За втори?

Тя пак поклати глава.

— Често ви връзва тенекия, нали?

Този път тя кимна.

— Значи е глупак — заяви Сторм. — Не го казвам просто защото сте красива и само глупак би ви оставил сама. Казвам го, защото любовта на една жена, независимо колко е хубава или невзрачна, е най-забележителното нещо, което може да се случи на един мъж и всеки, който се отнася към такава ценност, сякаш се среща под път и над път, е пълен глупак.

Тя пак кимна.

— Ще ми позволите ли да ви разкажа нещо за любовта? Съвсем накратко, мисля, че ще ви хареса.

Пръстите на лявата му ръка се преплетоха с нейните, а дясната му длан легна на кръста ѝ, сякаш щяха да танцуват, макар че засега само се полюшваха.

— Не помня отношенията между майка ми и баща ми, защото тя почина, когато бях малък — започна Сторм, — но често наблюдавах баба ми и дядо ми. Дядо Сторм беше старомоден джентълмен. Навсякъде придружаваше баба под ръка, дори до бакалията, и винаги ѝ държеше вратата. Все едно каква, на кола, на плевня, на баня — ако имаше врата, дядо Сторм я държеше, за да мине баба. Обожаваше я и това беше един от дребните начини, по които ѝ го показваше. Както и да е, един ден отишли на ресторант и дядо получил масиран инфаркт. При нормални обстоятелства щял да го убие на място, само че били на вратата. Може би дядо се е тревожел, че баба няма да може сама да натисне дръжката, но някак си успял да се добере до нея и да ѝ отвори. След това починал. Когато пристигнали, парамедиците трябвало да отместят трупа му от прага. На погребението повтарях на всички, че не знам има ли рай, но ако има, дядо е там и държи вратата пред баба.

Полюшването се бе превърнало в танц. Не двусмислен, не още, но все пак танц.

— Това е любовта — заключи Сорм. — Поне за мен. Колкото до така наречения ви приятел — каза той и кимна към чантичката, в която тя държеше телефона си, — как ще ви държи вратата, ако дори не се появи?

Сорм я завъртя, а после умело се включи отново в танца в най-подходящия момент.

— Мисля, че вече не ми е приятел — каза тя.

— Много разумно.

— Добър танцьор сте.

— О, дори не сме започнали — отвърна той и започна.

Въртяха се по мраморния под, Сорм — достатъчно уверен, за да води, а тя — достатъчно добре подготвена в пансиона, училището по танци или където младите жени се учат на тези неща в днешно време, за да склони да го следва. Отне им една-две песни, докато всеки се научи да предугажда движенията на другия, но накрая танцуваха в такъв великолепен синхрон, че почти не се налагаше той да ѝ подсказва намеренията си, а на нея ѝ се струваше, че краката ѝ не докосват земята.

Увлечени в музиката и танца, известно време не си говориха. Когато тя най-сетне каза нещо, Сорм изобщо не очакваше точно това.

— Жак!

На балкона току-що се беше появил млад мъж с подпухнало лице, зачервени очи и сополив нос, който несигурно преплиташе крака. Смокингът му струваше поне пет хиляди долара, но той го носеше небрежно, очевидно без да оценява качеството му. Папийонката му беше накриво, ризата — разгащена. Беше строен, но вече се забелязваха наченки на бъдещо бирено шкембе.

Правилно или не, Сорм веднага прецени младежа. В Монако и на другите места, където се събираха богатите, гъмжеше от такива: беше получил изключително образование и всички шансове да преуспее, но не се възползваше от тях и вместо това предпочиташе да харчи парите, за които бе превивал гръб дядо му, за алкохол и наркотици.

— Ето те, курво такава — със заваляне каза Жак на френски.

— По-полека с епитетите, дра... — започна Сторм, също на френски.

— Оставете на мен — тихичко каза червенокосата му партньорка, преди да се обърне към бъдещия си бивш приятел. — Жак, срещата ни беше преди повече от два часа. До гуша ми дойде да те чакам вътре, точно както ми е дошло до гуша да те чакам да пораснеш. Приключихме, Жак.

— Защо, заради тая тъпа буца ли? — попита Жак, без дори да погледне към Сторм. — Колко пари ти струва?

Сторм тъкмо се доближи, готов да изрази неудовлетворението си с някоя и друга хаплива забележка, когато жената отговори:

— Не, не заради този необикновен джентълмен. Искаш да ти кажа защо, така ли? Защото си любезен с мен само когато искаш секс или да ти платя сметката, защото постоянно говориш за великите си идеи, но никога не предприемаш нищо, за да реализираш която и да е от тях, и защото бързаш единствено под чаршафите.

— Как смееш, парцал такъв! — кресна Жак и вдигна ръка, сви я в юмрук и замахна, но така и не успя да нанесе удара, защото Сторм здравата го ритна в корема. Усети, че стъпалото му огъна (и по всяка вероятност пукна) не едно ребро, след което Жак отхвъркна към външната стена на казиното. Главата му се удари в камъните и тялото му безжизнено увисна.

Сторм едва се съдържа да не го метне през балкона. Забавно би било, да, но ако младежът наистина беше от знатно семейство, това щеше да докара неприятности на Жан-Франсоа. Затова само повдигна ръката на лекето и му премери пулса.

— Дявол да го вземе, сърцето му още бие — каза Сторм и остави ръката на Жак да тупне до тялото му. — Ще танцуваме ли?

— Не, не — каза тя, все още задъхана. — Трябва да тръгваме.

— Защо? Сигурно ще изпълнят още една-две песни...

— Вие не разбирате. Семейството на Жак... държи голяма охрана. Наричат ги „охрана“, но всъщност са просто биячи. И когато разберат какво е станало...

— Мога да се грижа за себе си.

— Убедена съм в това — каза тя и пак се приближи до него, изпълвайки ноздрите му с лавандуловия си парфюм, — но не искам

цяла вечер да гледам как се биете с негодници. Можем да я прекараме и по-приятно.

Сторм направи всичко възможно да се усмихне само вътрешно.

— Да, да, вероятно е така. Може да се приберем в апартамента ми в „Отел дьо Пари“, ако желаете.

— Не, не, може да дойдат да ви търсят там. У нас също не можем да отидем, но семейството ми притежава малко местенце недалеч оттук, Жак не знае за него. Тесничко е, но стига за двама, ако искате.

— Искам — потвърди той. — Искам.

Постара се да ѝ държи всички врати, докато излизаха.

Семейното „местенце“ се оказа великолепна барокова вила от началото на осемнадесети век, построена на скала, издадена далеч в морето. Фасадата ѝ бе пищна демонстрация на особеностите на този архитектурен стил, а извитите драматични форми внушаваха и динамика, и чувственост.

Обзавеждането беше скъпо, по-скоро в стил рококо, отколкото барок. Изглеждаше безлично и се усещаше, че в къщата не живее никой. Това наистина бе просто временно убежище на богато семейство; поддържаха го, но рядко го използваха.

Червенокосата, чието име все още не знаеше, го посъветва да се качи на беседката на покрива, докато тя свърши някои неща на долния етаж. Седнал там, Сторм се заслуша в грохота на вълните, които се разбиваха на стотина метра под него. Ритъмът им беше вълшебен, почти хипнотичен.

Той се обърна към морето и, ако чувството за ориентация не го лъжеше, към Танжер, Мароко. Известно време в смъртния акт, който му изпрати Джедедая Джоунс, бе записан именно този град. За началника му това беше просто шега. Сторм си спомни мисията, която го отведе там и едва не му струва живота в действителност. Отиде да залови агент на име Пепелянката, но един от собствените му хора му устрои засада и го предаде. Накрая се намери проснат в локва от собствената си кръв, е нашарени с куршуми вътрешности.

Възстанови се под грижите на мъж на име Тами Хариф по прякор Томи, вулгарен ветеран от американския флот с двоино гражданство. Джоунс бе купил и съдействието, и мълчанието му и

Сторм беше доволен, че не е наясно с подробностите. Домакинът му водеше доста разточителен живот и Сторм се научи се да не разпитва и за останалите му източници на доходи. Веднъж по погрешка попадна в склад, пълен е артилерийско оборудване и когато попита за какво му е притрябвало, Томи благочестиво отвърна:

— Ами, за правда, разбира се.

В онзи момент Сторм реши, че не желае да научи повече.

Опита се да не мисли нито за Томи, нито за каквото и да било. Тук горе всичките му тревоги — ужасни мъже е ужасни оръжия, падащи самолети, кошмарната тайна, която щеше да сподели с него Ингрид Карлсон — му се струваха някак далечни. Щеше му се да се престори, че това ще продължи вечно, но знаеше, че сутринта ще трябва отново да се захване с тях. Единствената му утеха беше, че до утре остават още няколко часа, което означаваше, че може да продължи да се преструва още малко.

След около десет минути домакинята се появи с две чаши червено вино. Беше сменила синята рокля с простичка камизолка с тънки презрамки и чифт мъжки боксерки, в които бедрата ѝ изглеждаха безкрайни. Беше боса, а червената ѝ коса — свободно разпусната около лицето. Вече не носеше грим.

Първоначалната оценка на Сторм (че е поразителна) се нуждаеше от редакция и той реши, че (без да полага каквито и да било усилия) тя е една от най-красивите жени, които е виждал.

— Съжалявам, имах нужда да се почувствам малко по-удобно — каза тя и му подаде едната чаша.

Без вечерните дрехи изглеждаше малко по-млада, отколкото му се беше сторило в началото. Сторм си каза, че вероятно е на двадесет и седем, възрастта, на която някои жени най-сетне решават да се освободят от безбройните копия на Жак, с които е пълен светът. За жалост, някои цял живот не успяваха.

Двамата се чукнаха и седнаха един до друг на каменната пейка, която гледаше към морето.

— Тук е прекрасно — каза Сторм.

Тя си пое дълбоко дъх и отвърна:

— Наистина би трябвало да идвам по-често.

— Ако имах такава къща, сигурно никога нямаше да излизам — заяви той и отпи малка глътка вино.

Първо го докосна само с връхчето на езика си, за да усети вкуса, а после го остави да облее вътрешността на устата му, за да вкуси танина.

Следващите ѝ думи здравата го стреснаха.

— Наистина ли дойдохте тук, за да ме лъжете?

— Моля?

— Вие, сър, сте действен човек. Чух как сте спасили хотела, видях как се справихте с Жак. Колкото и да е красиво тук, не бихте се съгласили да останете. Еднакво вероятно е да склоните да живеете в бункер. Вие сте скиталец, имате нужда от движение, действие, велики дела. Хора като вас спасяват света и винаги отиват там, където са нужни в момента.

Той повдигна рамене, без да продума. Знаеше, че е права, но нямаше как да ѝ отговори, без да прозвучи нескромно.

— Защо го правите? — попита тя.

— Кое?

— Не хитрувайте, господин Дерик Сорм. Ако научат, че бомба ще изтрие част от този град от лицето на земята, повечето хора ще хукнат към яхтите си и ще избягат надалеч. Както разбирам, вие сте хукнали към нея и сте я обезвредили. Защо? Защо точно вие спасявате света?

— Защото някой трябва да го спаси?

— Не приемам този отговор — поклати глава тя. — Можете и по-добре.

Сорм отпи още малко вино.

— Чували сте за теорията на относителността, нали?

— Разбира се.

— Е, аз нямам проблем с нея, а с хората, които отказват да оставят Айнщайн на физиците, настояват, че всичко е относително, включително моралът, и искат да повярвам, че на този свят няма нищо абсолютно, че всичко зависи единствено от връзката си с нещо друго. Тях този начин на мислене може да ги устройва, но аз не го приемам, защото ако тази теория стигне твърде далеч, изведнъж се оказва, че на света няма добро и зло, а само различни гледни точки. Да вземем нацистите, например — продължи той. — Ако моралният релативизъм достигне до логичния си извод, изведнъж вече не можем да кажем, че нацистите са злодеи. Били са просто група хора, довели светогледа си

до крайност, нали така? Е, това не е за мен. Смятам, че има както абсолютно зло, така и абсолютно добро. Да, между тях съществува пълен спектър от нюанси, но когато видя, че нещо, което е по-близо до лошия му край, е на път да навреди на хора, които са по-близо до добрия, аз трябва да действам.

— Пак ви питам, защо точно вие?

— Защото съм по-едър и по-силен от повечето мъже. Защото съм обучен да използвам силата си, защото баща ми все още е един от най-светните хора, които съм срещал и знам, че ще го разочаровам, ако не използвам тези умения, за да защитавам добрите и невинните, и най-вече защото ако нищо не предприема, не съм убеден, че някой друг ще го направи, а не бих могъл да живея с мисълта, че съм можел да направя нещо, но съм бездействал. Причината е комбинация от тези неща, плюс още няколко, за които не се сещам в момента, защото това вино малко ми замая главата.

Тя кръстоса великолепните си крака и сериозно го изгледа. Така му се стори още по-привлекателна, доколкото това изобщо беше възможно.

— Добре, а как преценявате кое е добро и кое е зло?

— Въпрос на човештина. Заложена е във всекиго, или поне в повечето от нас. Просто трябва да проявим куража да се вслушваме в нея и да действаме подобаващо.

— А какво ще стане, когато вие имате нужда да ви спасят? Това кой ще го направи?

— Не зная — отговори Сторм. — За щастие, това не се случва особено често.

— Е, ако някой ден имате нужда да ви спасят, с удоволствие ще го направя.

— Наистина ли? — попита той, колкото развеселен, толкова и трогнат. — Внимавайте, не бива да предлагате такива неща. Току-виж някой приел.

Тя замислено кимна и вдигна празната си чаша.

— Стегнете се, господин Айнщайн. Изоставате.

Сторм гаврътна чашата си и отпи юнашка глътка от виното, а после и втора, докато на дъното не остана нищо. Тя през цялото време му се усмихваше. Беше много приятна, много мила усмивка... но

изведнъж се изкриви. След малко Сторм осъзна, че това се отнася не само за устните, а за цялото ѝ лице. Не, за целия свят.

Чашата се изплъзна от ръката му и той като в просъница я видя да се разбива в мрамора. Усети, че пада и се опита да изкрещи, да се бори с гравитацията, която го надвиваше, но собственото му тяло не му се подчиняваше. Дори не беше сигурен, че е успял да извика.

Последното, за което си даде сметка, преди да потъне в мрака, беше, че тя посяга към телефона си, натиска няколко бутона и казва:

— Припадна. Елате да го вземете.

ГЛАВА 16

Някъде в Средиземно море

Пред очите му имаше ръка. Голяма и космата. Полезна на вид, ако и малко грозничка. По кокалчетата се виждаха следи от твърде много ожулвания, твърде много крошета. По дланта криволичеше дълъг белег, който му се стори странно познат и...

Да. Нищо чудно, това беше собствената му ръка. Опита се да я свие в юмрук и тя се раздвижи. Не само, че беше неговата, но можеше да я контролира. Добро начало.

Лежеше в легло. Хубаво легло, с качествени сатенени чаршафи и дебело одеяло, което отлично го предпазваше от климатика. Премигна веднъж. Два пъти. През ред прозорци отляво нахлуваше слънчева светлина. Когато погледна навън, видя само облаци... които се движеха.

Не, той се движеше. Намираше се в някакъв съд, лодка. Положително беше лодка. Голяма, но Сторм усещаше лекото движение на вълните и ръмженето на двигатели под себе си.

Подпря се на лакти.

— Събудихте се, най-после — пропя приятен глас.

Червенокосата от предишната вечер. Носеше синьо плетено горнище и бели шорти, точно толкова дълги, колкото да не предизвиква пълен смут, когато се навежда. Косата ѝ беше вързана на опашка. Изглеждаше все така поразително, но някак по-формално.

— Добро утро, господин Сторм — каза тя.

Той измънка нещо, което прозвуча като „къкъем“. Накрая интонацията му отскочи леко нагоре и жената го възприе като въпрос.

— Намирате се на борда на яхта на име „Принцесата-воин“ — отговори тя. — Собственост е на работодателката ми, Ингрид Карлсон. Казвам се Тилда и съм личен асистент на госпожа Карлсон. Снощи ви докараха с хеликоптер, след като припаднахте. Съжалявам, че се наложи да постъпя така, но госпожа Карлсон много държи на

сигурността си. Яхтата ѝ никога не влиза в пристанища, тя не обича хората да минават и да я зяпат. Смята, че това нарушава уединението ѝ.

Сторм седна в леглото и разтърка очи.

— Изглежда, че имам нужда да ме спасят по-рано, отколкото очаквах — отбеляза той.

— О, това не се брои — каза тя. — Съжалявам за края на вечерта снощи, но искам да знаете, че прекарах чудесно. Наистина сте великолепен танцьор. — Тя се изкиска и покри устата си е ръка. — И целувате изключително. Благодаря ви.

Сторм издаде звук, който трябваше да означава „няма за какво“, но не прозвуча точно както трябва.

— Ефектът от приспивателното, което използвахме, би трябвало скоро да отшуми — каза Тилда. — Ако желаете, лекарят ще ви пригответи лек амфетамин, за да живнете по-бързо.

— Никакви медикаменти — изграчи той.

— Много добре. Тогава може би ще закусите?

Той кимна и миг след това чу:

— Добро утро, господин Сторм, какво желаете да ви пригответи готвачът?

Сторм с мъка фокусира погледа си и видя, че това е Жак от предишната вечер. Вече не приличаше на нагъл, разглезен наркоман и носеше спретнати бели панталони и синьо поло. Бялото и синьото изглежда бяха неизменна част от униформата на служителите тук. Освен това младежът беше много по-слаб, отколкото си го спомняше, без помен от бирено шкембе.

— Снощи сте били с нагръдник — каза той.

— Да, сър — каза той и добродушно се усмихна. — Въпреки това тази сутрин бях леко натъртен. Мощен ритник, сър.

— Добре, че не се целех в лицето ви.

— Охранителите на госпожа Карлсон проучиха навиците ви и казаха, че ако вдигна ръце и оставя торса си открит, ще ударите там. Слава богу, че бяха прави. Както и да е, какво ще желаете от кухнята?

— Яйца, бекон, препечена филийка и кафе — отвърна Сторм. Знаеше, че тази комбинация ще го освежи по-бързо от разноцветните хапчета на корабния лекар.

— Да, сър — каза младежът и изчезна толкова бързо, колкото се беше появил.

Тилда му показва къде да вземе душ (макар че, за жалост, не влезе с него), а после го отведе до гардероба, където го очакваха няколко различни възможности. Сторм избра по-всекидневно облекло — кашмирено спортно сако, сиво поло и чифт дънки, които толкова добре прилепваха към бедрата и задника му, че сякаш ги бяхашили специално за него. Кой знае, може би беше точно така.

След закуската, която му поднесоха с прибори и сервиз, които струваха повече от първите му три коли, взети заедно, Тилда го разведе из „Принцесата-воин“, от най-горния етаж чак до дълбините на машинното отделение. Остави го да огледа навсякъде, като пропусна само каютите на екипажа, които така или иначе не бяха особено интересни, и личните покои на Ингрид Карлсон, които бяха много интересни, но там можеха да влизат само гости, които самата Ингрид е поканила. Накрая Тилда спря пред собствената си стая, точно до главната палуба, и Сторм не беше сигурен дали това е част от обиколката или покана за по-късно. Надяваше се на последното, но трябваше да признае, че личната асистентка на госпожа Карлсон е непроницаема за него.

Докато се разхождаха, успя да огледа някои от развлекателните екстри в яхтата — кино с екран, чийто размер по нищо не отстъпваше на тези в комерсиалните салони; библиотека, в която откри книги от скандинавските майстори на криминалето Хенинг Манкел, Ю Несбьо, Май Шоевал и Пер Ваалю, но нито следа от татуирани момичета, които ритат стършелови гнезда, докато си играят с огъня; триетажен комплекс с плувни басейни, който включваше водопад, лагуна и четири вани-джакузи (от по-интимна, само с две места, до такава, която спокойно би побрала гостите на по-оживено парти), и фитнес клуб с кортове за тенис и ракетбол и най-различни машини за вдигане на тежести и кардиоупражнения.

Минаха и край платформа за гмуркачи и скокове във вода, която се прибира в палубата, когато корабът вдигне котва, плаващ док, от който да тръгват джетовете и моторните лодки за почитателите на водни ски, горни палуби, от които гостите могат да стрелят по чинийки, да пускат хвърчила и да играят голф с биоразградими топки. Площадката, където изглежда се бе приземил хеликоптерът, докарал Сторм предишната вечер, се намираше при кърмата, до най-високата точка на кораба — лъскавият му комин.

Имаше още най-различни трапезарии, открити и закрити, където сервираха всякакви ястия както за малки, така и за големи групи; супермаркет, в който всички стоки бяха (разбира се) безплатни, и безброй сухи и мокри барове, където приготвяха най-различни алкохолни и безалкохолни коктейли. Като цяло бяха налични всички удобства, предлагани по курортите и круизите.

Обзавеждането обаче смая дори Сторм, който бе привикнал и на богатство, и с навиците на онези, които го притежаваха. Всяка стая имаше своя собствена естетика, сякаш Карлсон искаше да може да избира епохата според настроението си. След викторианското помещение можеше да се озовеш в модерно, а след това отвсякъде да те заобикаля кубизъм. Културните влияния бяха най-различни, от западни до ориенталски и азиатски, от руския имперски период до африканското фолклорно изкуство.

Единственият свързващ мотив бе разкошът. Навсякъде се виждаха редки антики, прекрасни мебели и безценни творби на изкуството. Всяка от тях можеше да бъде перлата в нечия колекция. Тук се срещаха на всяка крачка и понякога Сторм едва успяваше да повярва, че всичко това се намира в кораб, който може да се озове във всяка точка от световния океан... Но не, със сигурност бяха на кораб. В един момент се разминаха с друг и го поздравиха три пъти, а гръмкият сигнал напомняше на по-мека версия на тромпет.

— Това какво беше, тромбон ли?

Тилда се разсмя.

— Почти. Всъщност имитира гласа на френски рог. Госпожа Карлсон много го обича и когато поръча кораба, настоя сигналът му да напомня на него. Наистина обмисли всички подробности.

Обиколката завърши на капитанския мостик и за техничар като Сторм това беше най-впечатляващата част. Ставаше дума не толкова за кабина, колкото за команден център, а стените бяха покрити с компютри и дигитални екрани. Технологично „Принцесата-воин“ беше точно толкова напред, ако не и по-напред с материала, колкото корабите от американския морски флот, на които го бяха допускали. Ингрид Карлсон очевидно нямаше нужда да се тревожи, че някой ще посегне на кораба ѝ — също като самата Зина, тази принцеса-воин бе готова за бой. Охраната се състоеше от мъже-гардероби с униформи в бяло и синьо. Сторм ги мерна няколко пъти и се учуди, че не са

повече... поне докато му демонстрираха електронната защита, която беше далеч по-впечатляваща.

Помощник-капитанът му описа някои от възможностите й. Радар, естествено. Сонар, както пасивен, така и активен. Лидар^[1] за онова, което останалите системи пропуснеха. Ракети земя-въздух, които можеха да поразят всичко, което се опиташе да доближи кораба отгоре. Торпеда, които го пазеха от набези по вода, било от повърхността, било под нея. Всичко това бе свързано със сложна предупредителна система, която работеше денонощно, независимо дали я наблюдаваха хора, или не.

— Наложил се да променим някои от настройките — каза помощник-капитанът. — Няколко ята риба тон задействаха системата. Въпреки това е доста чувствителна. Истината е, че ако нещо, по-голямо от делфин, се опита да доближи кораба, към него ще полети бойна глава. Веднъж за малко да взривим един кит.

— Което никак нямаше да ми хареса — чу се авторитетен глас. — Въпреки всички дарения, които им правя, Грийнпийс нямаше да ме оставят на мира.

Сторм се обърна и видя жена на средна възраст, висока почти метър и деветдесет, добре гледана, с черна коса, подстригана на бретон и живи сиво-сини очи.

Това беше самата принцеса-воин.

Запознаха се както се полага, след което оживено обсъдиха събитията от предишната вечер.

— Искам още веднъж да се извиня за начина, по който ви доведоха — каза Карлсон, щом чу всичко. — Реших, че тъй като се намеси и ЦРУ, трябва да взема допълнителни мерки. Ако се бяхме срещнали на F-18, както се уговорихме, някой със сигурност щеше да ни проследи. Единственият начин да го предотвратя беше като ви хвърля в ръцете на Тилда.

— Няма нищо — отвърна Сторм и намигна на червенокосата асистентка. — Това си имаше и добрите страни.

Също като останалите стаи в кораба, и тази беше мебелирана по определен начин, в случая в стил кралица Ана. Портретите също бяха класически пример за това. От най-големия ги гледаше мъж с месесто

лице, рицарски доспехи и внушителна туфа къдрава коса, разделена на път по средата. Перука, с която би се гордяло всяко момиче от Джърси.

Сторм си избра един орехов стол с висока облегалка и извити крака и седна.

— От началото на осемнадесети век е — каза му Карлсон. — Смята се, че самата кралица Ана е седяла на него, когато Актовете за съюз са били гласувани в парламента. Запознат ли сте с Актовете за съюз?

Сторм прехапа устна, за да не се пошегува относно актовете, които предпочита.

— По-скоро не — отвърна той.

— Два са, били са гласувани в английския и шотландския парламент и са сложили край на стотици години кървави воители не с меч, а с перо. Интересното е, че за разлика от повечето мирни договори, в този и двете страни заявяват, че са победители. Според мен именно това е резултатът, когато бъдат изтрети националните граници. Човешка приумица, която никога не е трябвало да съществува. Без нея всички печелят. Този стол е символ на надеждите ми за човечеството.

— Да стана ли?

— Не, не — разсмя се тя. — Знам, че вкусовете ми са малко еkleктични, но във всичко е вложена мисъл. Не искам да робувам на един стил, също както не искам да робувам на една държава. Не искам хората да дойдат и да кажат: „О, тук живее шведка“ или дори „Тук живее шведка, която се преструва на индийка“. Искам на този кораб да бъде представен целият свят, искам в една стая хората да открият нещо познато и уютно, а в друга — нещо, което ще разшири светогледа им или ще ги накара да се замислят.

— Изключително е — каза Сторм. — Всичко тук буквално спира дъха.

— Ами, благодаря ви — отвърна тя. — Честно казано, Бригите много ми помогна с тази стая. Избра доста неща. Портретът от Михаел Дал зад вас например й беше любим.

Сторм се обърна и отново огледа мъжа с перуката от Джърси.

— Това е принц Георг Датски, съпругът на кралица Ана. Бригите избра тази картина, повлияна от това какъв съпруг е бил. Пред хората винаги подкрепял жена си, дори ако на четири очи били на коренно различни мнения. За разлика от повечето мъже, които се опитвали да

се наложат на съпругите си във всяко отношение, принц Джордж нямал нищо против, че неговата е жена с власт. Може да се каже, че кралица Ана е имала първия наистина модерен съпруг в света. Мъж, който не е бил вманиачен по социалните роли, изкуствено наложени на мъжа и жената.

Гласът на Ингрид затихна. Личеше си, че се е отдала на спомени.

— Много държахте на Бригите, нали? — попита той.

— О, господи, аз... Да, разбира се. Бяхме любовници, както вероятно сте чули. Тя беше... Няма да кажа, че благодарение на нея съм осъзнала, че съм лесбийка, защото това не е вярно. Много рано си дадох сметка, че не се интересувам от сексуални връзки с мъже. Не се обиждайте.

— Не съм се обидил. И аз не се интересувам от сексуални връзки с мъже.

Карлсон се усмихна и продължи:

— Въпреки че знаех, че мъжете не ми влияят така, както жените, не бях сигурна дали някога ще мога да имам истинска връзка с жена. Повечето от онези, които ми допадаха физически, не ме привличаха другояче. Не знаех дали бих могла да изживея живота си с която и да е от тях. Звучи надменно, но не смятах, че могат да ми бъдат равни. Не бях готова да бъдем равни, да давам, да взимам и да правя компромиси така, както трябва, ако искаш връзката ти да има шансове за успех. Тогаваш срещнах Бригите и всичко се промени. Точно нея бях търсила още преди да осъзная, че я търся.

Погледът ѝ отново се зарея някъде далеч. Накрая тя отново огледа стаята и каза:

— Моля ви, не го споделяйте с пресата. Не желая да чета за това в таблоидите.

— Не бих си го и помислил.

— Благодаря ви. С Бригите често си говорехме, че трябва да бъдем по-открити, защото сме горди една с друга и с връзката си. Семействата ни бяха наясно каква е, приятелите ни също, но просто не смятахме, че това засяга когото и да било друг. Никой не обсъжда сексуалните предпочитания на директора на UPS или FedEx. Защо моите са проблем?

— Разбирам.

— Както и да е, не бяхме женени пред закона, тъй като нито една от нас не признаваше хегемонията на националната държава, а не желаехме усложненията, които произтичат от църковния брак. Не съм сигурна, че лесно щяхме да решим коя религия изповядваме всъщност — отбеляза тя и се засмя, — но бяхме женени в емоционалния смисъл на думата. За мен никога нямаше да има друга жена, за нея също. Не мисля, че някога ми е минавало през ум, че няма да доживеем до дълбока старост. Тогава онзи самолет...

Сторм се разшава на стола си, който изскърца с древния глас на дърво, което е носило много тела преди неговото. Виждаше, че Ингрид отново е потънала в мислите си, и реши да привлече вниманието ѝ с думите:

— Именно заради това съм тук. Джедедая Джоунс ми каза, че разполагате с информация за виновника.

— Да. Оказва се, че петдесет милиона долара могат да купят съдействието на хора, които иначе не биха съдействали на никого. Тези терористи се кълнат, че лоялността им към каузата е безсмъртна, но това се променя смайващо бързо, когато им предложиш достатъчно пари. Чували ли сте за ордена „Медина“?

— Орденът „Медина“... Членовете му са радикални отцепници от Мюсюлманското братство — равно отговори Сторм, сякаш рецитираше. — Наречен е на град в Саудитска Арабия. Там избягал пророкът Мохамед, след като го прогонили от Мека през 622 година. Това преселение, известно като хиджра, се счита за началото на ислямската епоха. Обсадата на Медина била първата голяма военна победа на Мохамед и последователите му, които постепенно завзели цяла Арабия. Освен това Мохамед е погребан в Медина, което я превръща във второто най-свято място за мюсюлманите след Мека. В някои части на града не се допускат неверници. Какво още... Също като Мюсюлманското братство в ордена смятат, че коранът и хадитът са единствената възможна основа за истински праведно общество. Също като Мюсюлманското братство отричат модернизацията, светската държава и всички западни влияния, но за разлика от братството, което иска да вземе властта законно, чрез избори, орденът „Медина“ се опитва да постигне целите си със сила, като всява страх. Сред тях са пълното унищожение на Израел, връщането на Палестина в мюсюлманско владение, пропъждането на всички немюсюлмани от

управлението, установяването на мюсюлманска теокрация... Как се справям засега?

— Доста добре. Пропуснахте, че искат да наложат на жените традиционната им роля, че сред тях отстраняването на клитора, за да бъде смазана женската сексуалност, е широко разпространено, и че са узаконили убийствата на честта.

— Тоест, става дума за мъже, в сравнение с които талибаните изглеждат умерени — обобщава Сторм.

— Джедедая Джоунс ви е подготвил добре.

— Не, просто чета вестници. Както и да е, какво ви кара да мислите, че те стоят зад това?

— Както казах, петдесет милиона купуват много информация, както и съдействие. Все още не съм успяла да проникна в самия орден, но вече няколко групи се свързаха с хората, които изпратих в Близкия изток и според три различни източника зад саботажите стои орденът „Медина“. И... готов ли сте да потиснете за миг неверието си, Дерик?

— Считайте, че съм го потиснал — отговори той.

Ингрид се усмихна, наведе се напред и прошепна:

— Според източниците ми в ордена са конструирали невероятно мощен, футуристичен високоенергиен лазерен лъч. Захранва го елемент, наречен прометий, който до скоро се е считал за толкова рядък, че практически не се среща в природата, но те явно са открили огромен запас. Звучи ми малко налудничаво, но много независими източници го потвърждават.

Сторм въздъхна.

— За съжаление, а може би за щастие, моите сведения по този въпрос съвпадат с вашите. Мога да потвърдя, че са разработили прометиев лазер. Добрах се до един, но очевидно имат поне още един.

— Доколкото разбирам, имат и капацитета, и материалите, за да направят още. Оръжието, свалило самолетите, които пътуваха за Дубай, вероятно е едно от няколко. Все още не съм успяла да установя откъде разполагат с нужната експертиза.

— Аз успях — отговори Сторм и разказа на Карлсон за Уилиам Макрей, изчезналият учен.

— И никой в американското правителство дори не се е загрижил, че такъв човек е потънал вдън земя? — поклати глава тя. — Толкова е типично за държавата! Ако се прецени, че даден гражданин вече не

може да ѝ бъде полезен, той става ненужен и отношението към него се променя.

— Нека се съсредоточим върху общата картина — каза Сторм, който не искаше да навлиза в политически дискусии. — Как да спрем ненормалниците, преди да отстрелят още нещо? Информаторите ви споменаха ли къде можем да открием ордена „Медина“?

— Изглежда, че точно това е най-трудното — каза тя. — Според сведенията, които получих, тези хора са хитри. Поучили са се не само от собствените си грешки, но и от тези на другите, от Халид Шейх Мохамед до Осама бин Ладен. Никога не комуникират по интернет, забраняват на членовете си да използват мобилни телефони, водачите им постоянно пътуват и изключително много се стараят да прикрият следите си. Знаят, че американците разполагат със сателити, достатъчно мощни да заснемат мръсотията под ноктите им, и действат по съответния начин. Става дума за група от най-умните терористи, които някой някога е виждал.

Сторм осъзна, че е прехапал долната си устна. Налагаше се да прецени дали човек, с когото се е запознал току-що, заслужава доверие, или не. Един шпионин често се оказва в подобно положение и понякога правилната преценка е въпрос на живот и смърт. Този път в опасност беше не само неговият живот, ставаше дума за хиляди хора, а може би за милиони.

— Ингрид — сериозно каза той. — Знам, че с Джедедая Джоунс сте... приятели.

— Е, не бих се изразила точно така — каза тя. — По-скоро сме хора, които от време на време се използват един друг, и това е удобно и на двама ни. Нали сте чували приказката за жабата и скорпиона?

— Езоповата басня ли? Скорпионът не можел да плува и помолил жабата да го пренесе на другия бряг. Тя казала: „Не, ти ще ме ужилиш.“ Скорпионът отвърнал: „Няма, защото и двамата ще се удавим“ и тя се смилила, но на половината път той въпреки това я ужилил. Докато потъвали, тя казала: „Защо го направи?“ А скорпионът отвърнал: „Скорпион съм, такава ми е природата.“

— Много добре. За мен Джоунс е скорпион, но стига да е наясно, че това му е в природата, човек може да го използва, без да пострада.

Сторм се усмихна многозначително.

— Разбирам, повярвайте ми, и затова трябва да бъда честен с вас: в случая неговите интереси може би не съвпадат с вашите.

— Обяснете, моля.

— Той иска хората, които използват онова оръжие, да бъдат спрени. Това всички го искаме — започна Сторм. — Другата му цел обаче е да предостави тази технология на американската армия и макар че съм горд американски гражданин, аз не желая моята страна да е в състояние да използва лазера в бой или при каквито и да било други обстоятелства.

— Съгласна съм с вас — каза тя. — Аз съм предана на човечеството, а не на някоя държава.

— Чудесно. В такъв случай онова, което ще ви кажа, не бива да достигне до ушите на Джоунс. Съгласна ли сте?

Тя кимна.

— Разполагам с информация, която може да ни помогне да открием източника на прометий — продължи той. — Някой във вашата информаторска мрежа споменавал ли е компания на име „Ахмед трейдс метал“?

Раменете ѝ видимо увиснаха.

— Защо питате?

— Защото разбрах, че това е източникът на прометия, който захранва лазерния лъч.

Тя бавно клатеше глава.

— Прав сте, но и грешите. Боя се, че „Ахмед трейдс метал“ не е компания, а призив към членовете на ордена „Медина“. Както когато американците казват „Спомни си Аламо“ или „Не забравяй Мейн“. Един от първите им мъченици е бил мъж на име Ахмед, някои от водачите им са си сменили имената или са нарекли децата си Ахмед, така че това име се среща доста често сред последователите им. „Търгувам с метал“ пък е жаргонен израз за бомба или самоделен експлозив, защото така сякаш си разменят метал е врага. „Ахмед трейдс метал“ всъщност означава „Хайде да взривим нещо в името на Аллах.“

Сторм усети, че и той се спихва.

— Значи всъщност не съм научил нищо полезно, така ли?

— Получили сте поредното доказателство, че зад нападението стои орденът „Медина“, но иначе се боя, че все още не разполагаме с

нищо конкретно.

Точно в този момент, типично в свой стил, Джедедая Джоунс реши да се намеси в разговора и телефонът на Сторм избръмча.

— Познайте кой е — каза той.

— Ще ви оставя да поговорите — каза Ингрид. — Елате, когато приключите и ще обсъдим какво да предприемем.

Тя стана, пристъпи към вратата и спря за момент.

— Помолих Джоунс да ми прати най-добрия си агент. Доволна съм, че ми е изпратил и добър човек.

Докато принцесата воин излизаше, Сторм натисна бутона и прие обаждането на Джоунс.

— „Сторм инвестигейшънс“.

Джоунс не си направи труда да прояви любезност.

— Стигна ли донякъде?

Сторм набързо му разказа как се е озовал на борда на „Принцесата-воин“ и му предаде някои подробности от разговора си с директорката на „Карлсон лоджистикс“.

— Ордена „Медина“? — повтори Джоунс накрая.

— Не смяташ ли, че са те?

Джоунс замълча за миг и това подсказа на Сторм, че шефът му крие нещо, както обикновено.

— Не, всъщност не съм изненадан — отговори Джоунс. — Това обяснява защо почти нищо не сме чули. Ако беше някоя от другите екстремистки групировки, поне десет различни агента вече щяха да са ни пратили чертежите за оръжието. „Медина“ са костелив орех, не сме успели да внедрим никакви хора.

— Да, дори парите на Ингрид Карлсон не са били достатъчни за това — каза Сторм. — Изглежда са много внимателни, но имат и ахилесова пета.

— Каква е тя?

— Прометият. Невероятно рядък е и са успели да разработят оръжието единствено защото са намерили голям запас, но тъй като елементът се разпада толкова бързо, непрекъснато имат нужда от още, така че се нуждаят от постоянен достъп до източника. Предлагам да се съсредоточим върху прометия, той ще ни отведе до ордена „Медина“.

— Интересно, че го каза — отвърна Джоунс, — защото и ние тук стигнахме до същия извод, малко или много. Отнесохме оръжието, което ти откри, в лабораторията, и проучихме всяка дребна подробност. Самото то не е особено сложно, мощността му се дължи на прометия, така че химиците го огледаха много отблизо. Оказва се, че в самия него има заложена следа.

— Сподели, ако обичаш.

— Както знаеш, прометият е метал и като всички метали има магнитни свойства. От начина, по който си взаимодейства с магнитното поле на планетата, следва, че самият той съхранява определена информация. Ако го сложиш под достатъчно мощен микроскоп, подредбата на ядрата подсказва къде се е намирал, когато е приел настоящата си форма.

— Джипиесът на майката Природа — отбеляза Сторм.

— Нещо такова. Така или иначе, една от техниците е факир в тази област. Тя успя да определи точните координати на мястото, където е възникнал прометият в нашия лазер: 25.77392 север, 31.84365 изток, възможно отклонение плюс-минус 2,89 километра.

Сторм бързо си записа.

— И какво открихте, когато въведохте координатите в сателита?

— Нищо, пясък. При радиус от 2,89 километра говорим за площ от шестнадесет квадратни километра. Огледахме я много внимателно, но може да сме пропуснали нещо. Става дума за участък от Сахара, недалеч от река Нил в Египет. Естествено, точно там най-отгоре има пясък, докато повечето редки метали са във вътрешността на земята.

— Което значи, че ти трябва някой като мен, за да отиде и да разкопае малко.

— Именно. Клара Страйк вече е на път.

Щом Сторм чу това име, мозъкът му сякаш хлъцна. Миналото им е Клара Страйк беше доста... сложно, като между два воюващи клана, чиито членове не спират да се женят помежду си. Понякога правеха любов, друг път — война. Единствената константа беше страстта, нужна и за двете.

— Страйк, а? — бе единственото, което успя да каже.

— Само не ми казвай, че двамата пак сте се сдърпали.

— Не съм сигурен какво е положението в момента — призна Сторм. — Както и да е, защо не ми пратиш един хеликоптер? Ще

предупредя хората на Ингрид да не го свалят.

— Хубав план. Казах на Страйк, че тази вечер ще я чакаш в Луксор, най-близкият до координатите град. Тя ще ти предаде останалите подробности за операцията.

Сторм приключи разговора и отиде при Ингрид Карлсон, която седеше на предната палуба и наблюдаваше как носът на великолепия й кораб пори водите на Средиземно море.

— Египет е подходящо място за вас — каза му тя, щом Сторм й обясни къде отива. — По всичко личи, че орденът „Медина“ се възползва от политическата нестабилност там, за да заздравя влиянието си. Ще продължа да пращам пари на информаторите ми и ще ви съобщя, ако науча някакви новини. А ако вие се нуждаете от нещо, каквото и да е то, просто ми кажете.

— Разбира се. Оценявам желанието ви да помогнете.

Карлсон го изненада, като взе ръцете му в своите. Сиво-сините й очи се заковаха върху неговите и тя го погледна със същата воля, с която бе превърнала една най-обикновена шведска компания в многонационален конгломерат.

— Често негодувам срещу хората, които се отдават на по-дивашките си инстинкти и въпреки това... жадувам да си отмъстя — каза тя. — Не мога дори да обясня каква утеха очаквам да ми донесе това, но онзи, който причини смъртта на Бригите, трябва да си плати.

— Ще направя всичко по силите си.

Тя стисна ръцете му още по-здраво.

— Пазете се от Джоунс. Не забравяйте каква е природата му.

---

[1] От англ. LIDAR (Light Identification Detection And Ranging): технология за дистанционно получаване на информация за отдалечени обекти посредством лазери, камери и светлоотразяване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Луксор, Египет

Подуши я, преди да я зърне — Клара Страйк носеше парфюм, който, поне според Сторм, би трябвало да бъде обект на регулациите на Администрацията по храните и лекарствата в качеството си на опият. В „Любовни ритуали: наръчник по връзки“ от Алис Кларк беше чел, че също както в животинското царство, докато си избират партньор, хората използват колкото очите, толкова и носовете си. С него и Страйк беше точно така. Сторм беше готов да се закълне, че може да подуши дори една-единствена молекула от парфюма ѝ във въздуха, и долови аромата му още преди да си даде сметка точно откъде идва.

Инструкциите му бяха да я чака в бара на „Уинтър палас“ — легендарният хотел от ерата на британския колониализъм, където Агата Кристи написала „Смърт край Нил“ — и докато ароматът на Страйк се усилваше, той си каза, че малко от хитростта на Еркюл Поаро никак не би му навредила. Освен взривоопасното им интимно минало, трябваше да има предвид и сложните им служебни обстоятелства. За разлика от Сторм, който работеше за себе си, Страйк беше кадър на ЦРУ до мозъка на костите си.

Последния път се бяха видели в изоставена фабрика в Бейон, Ню Джърси. Стана дума за „ново начало“, без нито един от тях да изясни какво точно следва от това. Говориха за бъдещето си, без да навлязат в подробности кога точно ще се състои. После улучиха Страйк и макар че куршумът се заби в бронезилетката ѝ, Сторм хукна след злодея, а тя бе откарана в болница. След това всеки тръгна по своя път, както обикновено, така че в крайна сметка (и отново както обикновено) нищо не се разреши.

Забавиха го на митницата (голяма досада беше да пътува със собствения си паспорт), така че не успя да стигне преди часа на срещата им. Келнерката го преведе през голяма зала, чиито мебели и кристални полилеи сякаш си бяха същите от времето на кралица

Виктория насам. Следващото помещение беше по-уютно, макар и не по-малко пишно, и Страйк им бе избрала сепаре именно там.

Жълтата ѝ рокля над коляното определено не можеше да се нарече формално или служебно облекло, но беше семпла и зашеметяваща едновременно. Тенът ѝ му се стори малко по-тъмен от обичайното, което означаваше, че или е ходила на почивка, или последната ѝ задача е била по-скоро на открито, отколкото под флуоресцентна светлина. Вълнистата ѝ кестенява коса на места бе изсветляла от слънцето.

Щом видя Сторм, тя се изправи и усмивката ѝ почти спря сърцето му. Може би рационалната част от мозъка му, която иначе често му напомняше каква токсична двойка бяха понякога, се изключи за миг, но той изведнъж забрави това напълно.

— Дерик! — възкликна Страйк.

После се доближи и устните ѝ леко докоснаха бузата му, излагайки сетивата му на пълния ефект от парфюма ѝ. Зави му се свят, а тя се отдръпна, за да го огледа, и се засмя. На бузата му бе останал отпечатък от червило и тя го изтри с палец.

— По дяволите, Сторм, добре изглеждаш — каза Страйк. — Радвам се да те видя.

Отпусна се в стола си и кръстоса крака. В помещението имаше не повече от шестима мъже и с едно-единствено движение тя ги заплени до един. Сторм си избра мястото срещу нея. Помежду им на масата стоеше старинна шахматна дъска.

— Не го показвах, но когато Джоунс ми съобщи, че пътуваш насам, много се зарадвах — започна тя. — Сред Бейон така и не успяхме да поговорим. Наистина смятах след това да си взема отпуск и двамата да изчезнем за малко. Нямах търпение пак да отидем на Сейшелите или да прекараме няколко седмици в Манхатън, или... какво пък, където и да било. Но плановете са едно, а реалността...

Сторм само кимна; не беше сигурен какво да каже. Как да ѝ обясни, че да прекара една седмица с нея е най-съкровено му желание, но и най-големият му страх? Заради Нея бе изпитал най-силната любов, която познаваше, но и най-силната болка. Страйк умря в ръцете му, той беше убеден, че вината за това е негова, а тя го остави да живее с тази агония години наред, без да му разкрие, че всъщност е жива и че всичко е просто една от измамите на Джедедая Джоунс.

Сторм така и не успя напълно да ѝ го прости и въпреки всичко отлично разбираше, че това е един от рисковете на професията им. Странични емоционални щети, които сякаш бяха неделима част от нея.

— Чух как си спасил онзи самолет над Пенсилвания. Не е за вярване. Ако беше изчакал само... колко, пет минути, спиралата е щяла да стане необратима. Пътниците са извадили голям късмет. Знам, че Джоунс е скрил самоличността ти от пресата, но все пак си мисля, че някой би трябвало да устрои поне един парад в твоя чест.

Появи се келнер с бутилка „Шато Карбонийо блан“, напълни чашите им и я остави в кофа, пълна с лед.

— Надявам се, че бяло те устройва — каза тя. — Беше ужасно горещо, а аз прекарах деня... Ами, в жегата. Толкова ми олекна, когато се върнах и взех душ! Кълна се, че положително съм изкопала поне петнадесет килограма пръст и пясък. Открих тази рокля на дъното на куфара ми. Не е нито камуфлаж, нито официален костюм и благодарение на нея и на климатика мога да кажа, че вече съм друг човек.

Сторм не беше докоснал виното; всъщност дори не се беше помръднал. Дойде му твърде много — Страйк беше тук, изглеждаше великолепно и ухаеше умопомрачително, а той се чудеше какво следва от всичко това. С нея нещата рядко бяха напълно ясни. Дори когато му се струваше, че флиртува съвсем директно, това бе просто параван за истинските ѝ намерения. Точно затова беше толкова добра в работата си, а Сторм (поредното противоречие) искрено се възхищаваше на това.

Даде си сметка, че тя се е втренчила в него.

— Сторм, ще кажеш ли нещо, или смяташ просто да си седиш като грамаден, разкошен идиот?

— Извинявай, извинявай — каза той. — Просто... От няколко дни насам спя само на борда на нещо, което се движи.

— Не е ли малко рано за опитите да ме вкараш в леглото? — закачи го тя. — Господи! Поне първо ме напий малко.

Той посегна към шахматната дъска пред тях, взе бялата пешка и внимателно я огледа. Беше от слонова кост, прекрасно издялана. Истинска антика; в Египет много отдавна бяха забранили търговията със слонова кост. Премести я две квадратчета напред и повдигна вежда.

— Не сме играли от онзи път в Истанбул — каза Страйк.

— Оттогава научих доста.

— Дано да е така — отвърна тя, избра си една черна пешка и я премести.

— Джоунс сигурно ти е дал координатите? — попита той и направи следващия си ход.

— Всичко ми обясни, да.

— Какво ще кажеш да го помолим да ни прати един джип и да тръгнем още тази вечер? — попита той и взе пешката ѝ със своята.

— На тъмно може да пропуснем нещо — каза тя и направи първия от поредица ходове, чиято стратегия той не можа да схване веднага. — Онова, което търсим, ако изобщо има какво да намерим, може би е съвсем малко. Вече знаем, че не може да се види със сателит, което означава, че е някаква едва забележима или умишлено замаскирана геологическа особеност. В ордена „Медина“ са наясно, че чичо Сам постоянно ги наблюдава от небето и постоянно взимат мерки. Освен това — довърши тя — нощем в пустинята е опасно. Според местните ни информатори мародерите са станали много дръзки в последно време.

— От какво се боиш, нали ще бъда до теб? Толкова съм голям и силен!

— Още те ловят куршуми, доколкото си спомням. Да ти напомня ли, че в пустинята няма къде да се скрием? Освен това не сме дошли да стреляме за удоволствие. По тези места американците не са желани гости в днешно време.

Тя първа премести офицера си и покоси сериозна част от отбраната му, преди Сторм да успее да го ѝ вземе с един топ. Два хода по-късно Страйк го взе с царицата си.

— Не съм дошъл да се крия — заяви той.

— Значи трябва да промениш начина си на мислене. Ако подходът „две димящи дула“ действаше при ордена „Медина“, досега да сме ги унищожили. Това не са обикновени откачалки с пешкири на главите, Дерик. Умни са.

— Добре, ти как предлагаш да действаме?

— Няма да ти хареса.

Той залагаше капан на един от топовете ѝ. Страйк със сигурност щеше да го загуби, ако не след един, тогава след два хода.

— Голямо момче съм, ще го преживея.

— Камили — заяви тя, а Сторм посърна.

— О-о, стига, сериозно ли говориш?

— Наложително е да останем незабелязани, а ако нахлуем с някоя от любимите ти играчки и наблизо има хора, ще ни видят от километри. Трябва да даваме вид на бедни номади, а по тези места бедните номади още пътуват с камили.

Той погледна към дъската. Оказа се, че докато си е мислел, че залага капан на един от топовете ѝ, тя се е целела в един от неговите. Наложиха се да го жертва, за да спаси царицата си.

— Нали знаеш какво мисля за тези... животни? Смърдят!

— Понякога ти също. Виж, нямаш избор, вече съм го уредила. Камионът с камилите ще ни чака до зоната, на безопасно разстояние, разбира се, но веднъж като навлезем, ще яздим камили.

Сторм изсумтя и направи физиономия, която, предвид обстоятелствата, изглеждаше малко по-зряла от евентуалната реакция на второкласник.

— Добре, но поне кажи, че ще носим истински оръжия — каза той, докато наблюдаваше как Страйк взима един от конете му с царицата си.

— О, да, и още как. Не ми се мре, Сторм, просто искам да не бием на очи. Отдалеч трябва да приличаме на номади. Какво крием под дрехите си е нещо съвсем друго.

— Хубаво, защото не нося нищо, освен Мръсния Хари.

— Ти и този пистолет — поклати глава тя. — О, между другото, шах и мат.

Сторм разтревожено сведе поглед.

— Чакай, чакай, няма такова нещо! — възкликна той, като отчаяно се взираше в белите и черни квадратчета около царя си, убеден, че е останало все някакво сигурно място, където да го премести.

Страйк въздъхна и търпеливо го изчака да стигне до извода, който беше прозряла преди поне пет хода. Накрая той се намръщи и събори краля си.

— Да поспим — каза тя. — Поръчах да ни събудят в три сутринта, искам до разсъмване да сме навлезли в зоната. Да се

надяваме, че ще открием каквото има за откриване, преди навън да е станало петдесет градуса.

— Добре, тогава отивам да взема ключа от стаята.

— О, нямаш резервация.

— Защо не? Джоунс каза...

— Отмених я — бързо каза тя. — Реших, че предвид орязания бюджет и всичко останало, би било най-практично да сме в една стая.

— Тоест, това е мой патриотичен дълг.

— Точно така.

— Ами — каза Сторм, стана ѝ и подаде ръка, — в такъв случай бог да благослови Америка.

Тя прие предложението му да я придружи, след което двамата се оттеглиха в стаята си и енергично упражниха правото си да дирят щастие.

Звездите тъкмо започваха да избледняват когато един древен камион за добитък, умирисан на дизел, с протяжно скърцане спря край слабо използван път. От едната му страна с арабски букви пишеше СОБСТВЕНИК МАСРИ, а от другата три думи, които Сторм дълбоко съжали, че е успял да си преведе: КАМИЛИ ПОД НАЕМ.

— Наистина ли? — попита той. — Камили под наем?

— Порасни вече — отвърна Страйк под нос, докато махаше на шофьора.

— Привет, привет! — сърдечно ги поздрави Масри със силен акцент. — Вие сигурно сте господин и госпожа Съливан!

— Съливан? — повтори Сторм. — Това име никога не съм го харесвал.

— Порасни по-бързо — процеди Страйк през зъби, след което продължи с по-звънък глас: — Да, да, ние сме!

Масри вече ситнеше към ремаркетото и когато отвори задната врата, се показаха две светлокафяви едногърби камили, едната висока около два метра, а другата — около метър и осемдесет. Отвътре се надигна стена от смрад, която едва не унищожи обонянието им.

— Поздравления за сватбата, господин и госпожа Съливан, толкова съм щастлив, че сте избрали да прекарате така медения си

месец! За мен е огромна чест да ви представя Антоний и Клеопатра, двете ми най-романтични камили.

Масри пусна първо по-ниската камила.

— Това е Клеопатра, много мило момиче, най-симпатичното, което имам. Знаете ли, че „камила“ идва от „красота“ на арабски? Не е ли красавица? Решил съм да я заведа на камилския фестивал в южен Синай. Смятам, че има сериозни шансове да спечели награда! Погалете я, ако желаете, госпожо Съливан.

Масри преведе женската камила надолу по рампата и подаде юздите на Страйк, а тя погали Клеопатра по муцуната. Камилата ѝ отвърна, като притвори очи и проточи шия, за да доближи лицето си до нейното.

— Вече си личи, че много ви хареса. Просто отлично! — каза Масри и се върна при ремаркетото. — А това е Антоний — обяви той, като здравата дръпна юздата на мъжкия. — Той също е просто отлична камила. Изключително добре обучен, с прекрасно родословие. Баща му беше една от най-великите състезателни камили на нашето време. Антоний тича бързо като вятъра, господин Съливан.

Сторм виждаше, че това е съвсем вярно, най-вече в безветрени дни. Антоний нито тичаше, нито вървеше, нито възнамеряваше да напусне ремаркетото без бой. Беше притиснал гръб към стената, не помръдна дори когато Масри задърпа брадичката му напред, и изрази недоволството си с гръмогласно оригване.

— Както виждате, вече съм натоварил камилите с всичко необходимо за триденно пътешествие из пустинята — каза Масри. — През това време няма да имат нужда от вода, но ако се натъкнете на оазис, може да им позволите да пият. В състояние са да погълнат сто и петдесет литра вода за три минути.

Антоний все така не помръдваше, а звукът, който издаваше, беше станал по-дълбок и заплашителен.

— Малко е сърдит, особено по това време — обясни Масри. — Не е ранобудна камила.

— „Малко“ сърдит? — повтори Сторм. — Какво става, когато се разсърди както трябва?

— О, тогава хапе — отвърна Масри под нос, даде си сметка, че Сторм го е чул, и добави: — Това обаче не се случва никога. Почти

никога. Добра камила е, просто е малко инатлив. Сами ще разберете, че това не е необичайно за камилите.

Масри най-сетне успя да издърпа Антоний от ремаркетото, а през това време той ревеше като външен мотор, в който се е заклешил дребен гризач. От ъгълчето на устата му стърчеше парче розова плът.

— Защо ми се плези? — попита Сторм.

— Това не е език, господин Съливан, нарича се „дула“. Голяма надуваема торба, излиза от гърлото му. Антоний или се опитва да ви се наложи, или би желал да се чифтоса с женската ви.

Страйк моментално се извърна към тях.

— Моля?!

— О, не се притеснявайте, госпожо Съливан, не му е сега времето да се разгони. Освен това камилите са единствените копитни животни, които се чифтосват от седнало положение. Когато седне, той или е твърде изтощен да продължи, или е в романтично настроение. Стига да е на крака, нямате причини за тревога.

Антоний най-сетне млъкна и сега само изглеждаше кисел. Сторм направи крачка към него, а той изръмжа и му се озъби.

— Казахте, че никога не хапе, а? — попита той.

— Почти никога — отвърна Масри, отново усмихнат. — Не мислете за това, господин Съливан. Да го видите как тича! Вълшебен е, като еднорог!

— Но без рог — каза Сторм.

— Да, без рог.

— Което означава, че е... какво, Пегас?

Масри го погледна озадачено и Сторм реши да остави темата за митологичните създания.

— Ще ми се камилите да не миришеха на, ами, на камили — каза той и сбърчи нос, когато отново го лъхна воня на някаква ужасяваща смес от урина, тор и камилска пот.

— Ами, не забравяйте, че камилите имат много чувствително обоняние. Антоний подушва водата от три километра, така че е напълно възможно вие да му миришете още по-зле, господин Съливан.

Сторм погледна към Антоний. Около устата му се събираше гъста брада от бяла пяна и той я отръскваше на земята на едри парцали.

— Дълбоко се съмнявам в това — заяви Сторм и добави към бремето му багажа, подготвен от Страйк, най-вече оръжия, разглобени на части, за да се опаковат по-лесно. И двамата носеха скрито оръжие; Сторм беше с Мръсния Хари, а тя — с магнум „Смит и Уесън“ .500, най-мощният револвер, произвеждан някога. Заедно двете оръжия бяха страховити, но Страйк взе и два автомата — снайпер „ШейТак“ М200 и „Колт“ М16, очевидно изпробван многократно в бой. Освен че беше порядъчно одран и очукан, ръчката, която му позволяваше да премине от еднократна на автоматична стрелба и обратно, бе изскубната, след като я бяха застопорили в автоматичен режим. За да компенсира тази особеност, Страйк беше взела допълнителни патрони.

Масри им помогна да възседнат камилите си. Клеопатра остана спокойна и съвсем лесно допусна Страйк на гърба си, но Антоний постоянно се опитваше да се обърне и да захапне Сторм за крака. За да му попречи, Масри го налагаше по муцуната с бич.

— Ето, задръжте го — каза той и подаде бича на Сторм, когато той най-сетне успя да яхне камилата. — Включен е в цената, но ви предупреждавам да не се увличате, господин Съливан. Това е най-бързата камила в цялата пустиня. Еднорог! Пегас! Би надбягал и най-породистия състезател. Изключителен късмет имате да яздите такъв шампион.

Антоний се оригна за последен път и тръгна след Клеопатра, която вече се беше отправила към безбрежната Сахара с бавна, покорна походка.

Решиха да пътуват до точните координати, получени от Джоунс, а там да започнат да търсят, описвайки концентрични кръгове край епицентъра.

Докато яздеха на запад, слънцето се издигна зад главите им. Изгревите в пустинята (с които Сторм имаше немалоко опит) са незабравимо красиви и поне в началото човек може и да успее да си внуши, че това самотно, ялово място не е чак толкова ужасно... или поне че репутацията му е преувеличена.

Накрая обаче дългите им сенки постепенно се свиха, слънцето се издигна достатъчно, за да не му се налага да се бори с твърде дебела атмосферна бариера, и Сторм започна да усеща лъчите му през бялата

куфия, омотана около главата и врата му и тънката тауба с цвят на пръст, която покриваше тялото му.

Изстиналият през нощта пясък започна да се загрява, отначало бавно, а после с почти невероятна скорост. Сторм не си правеше труда да следи температурата (каква полза от това?), но му се струваше, че скача с поне пет градуса на всеки петнадесет минути. В началото беше само десет, но бързо надхвърли двадесет и пет и той усети, че по тялото му избива пот. Погледна към манерката с вода. Не още. Най-разумно беше да пестят наличното.

Въпреки че трябваше да се преструват на номади, Сторм често хвърляше скрити погледи към ръчния си джипиес. Теренът бе толкова безличен, че той отлично разбираше защо загубилите се в пустинята в крайна сметка започват да се въртят в кръг. Лесно беше да загубиш ориентация, а джипиесът малко или много им помагаше да не се отклонят от маршрута. Във всяко друго отношение обаче пресичаха Сахара по традиционния начин: на камили, в жегата, под убийствените лъчи на слънцето.

Рядко си говореха — и двамата предпочитаха да пестят енергията си, вместо да я прахосват за приказки, защото въпреки надеждите на Сторм да приключат до вечерта, това просто не беше възможно. Имаха да изминат твърде много път.

Въпреки първоначалното си непокорство Антоний поддържаше добър ритъм. Вярно, че плюеше и се пенеше, но все пак египтяните развъждаха себеподобните му именно за такива условия още от опитомяването им насам, ще рече дълго преди фараоните.

Отне им три часа да стигнат до координатите, които им бе изпратил Джоунс. Сторм беше сигурен, че вече е над тридесет градуса, а пещта сякаш едва започваше да се нагорещява. Даде си сметка, че с приближаването им Страйк го поглежда все по-често и от своя страна все по-често си позволяваше да вади джипиеса. Намираха се точно на северната координата; оставаше само да продължат още малко на запад. Бяха пристигнали.

— Това е — каза Сторм и дръпна юздите на Антоний.

В рядък пристъп на покорство камилата спря и двамата със Страйк мълчаливо огледаха пейзажа. Нищо не се виждаше, само океан от пясък, който сякаш се простираше до самата безкрайност, във всички посоки. Някъде тук, в радиус от шестнадесет километра, бе

скрито онова, което търсеха. Ясно се виждаше колко грандиозна е задачата им.

— Е, вече всичко ми е ясно — заяви Страйк, сигурна, че Сторм ще схване сарказма.

— Може ли да пътуваме чак до тук, а те да не забият поне едно флагче?

— Много негостоприемни терористи. Току-виж не ни посрещнали със скъпия порцеланов сервиз.

— Родителите им са виновни. Хората вече просто не знаят как да възпитат свестен терорист — заяви Сторм. — Да се качим на върха на онази дюна и да огледаме наоколо.

Отново потънаха в мълчание, от време на време нарушавано от оригването на Антоний. Еволюцията е осигурила на камилите най-различни хитри начини да се справят с жегата и обезводняването: кръгли вместо овални кръвни клетки, носове, които улавят влагата при издишване и я връщат обратно в тялото, изпражнения, които са толкова сухи, че могат да се използват за подпалки. Хората не могат да се похвалят с такива адаптивни особености и когато температурата надхвърли тридесет и седем градуса, Сторм и Страйк се почувстваха подобаващо ужасно. Жегата сякаш беше навсякъде, изпълваше физически всяко местенце и нажежаваше всеки атом, а кислородът във въздуха сякаш се беше изпарил заедно с цялата вода на планетата.

Никой не се оплака. Сторм мълчеше, защото нямаше полза да мрънка, а Страйк — защото независимо дали го признаваше, или не, открай време ѝ се струваше, че двамата постоянно се състезават. Кой е по-жилав? Кой е по-добър агент? Кой може да изтърпи повече? Дори Сторм да не си даваше сметка за надпреварата, тя нямаше да го остави да я спечели.

Нещо проблясваше в далечината и когато приближиха, се оказа, че не е просто самотна метална отломка, а нещо като лагер. Множество палатки, някои от тях доста големи, между които бяха паркирани камиони. Облечени в бяло и бежово мъже се щураха от палатка в палатка, стараяйки се да избегнат слънцето. Сторм прецени, че са около двадесет и пет души, макар че от такова разстояние не беше сигурен колко от тях е преброил по два пъти. Изглежда вършеха някаква работа, но той не можа да разгадае с каква цел. В едната

палатка различни някакви предмети, някои доста големи. Бяха в сандъци, вероятно готови да ги откарат.

Когато се приближиха на около осемстотин метра, Сторм долови развълнувани викове в далечината и въпреки че не успя да ги разчлени, се досети, че са ги забелязали. Последваха още и когато от лагера ги деляха само двеста-триста метра, към тях се насочиха няколко мъже на камили, за да ги пресрещнат.

Горе-долу по същото време Сторм започна да се досеща какво става. От земята стърчеше древна постройка от пясъчник, входът ѝ водеше под земята и всички, които не гледаха към него и Страйк, сякаш се бяха събрали около него.

— Някакви идеи? — обади се Страйк.

— Според мен това са археологически разкопки.

— Съгласна съм. При нормални обстоятелства щях да кажа, че не очаквам да са враждебно настроени, само че няколко от онези мъже са въоръжени.

— Само защото са по-уплашени от нас, отколкото ние от тях — отвърна Сторм. — Защо не им кажеш нещо, ще се успокоят, когато чуят женски глас. Аз ще вдигна ръце, но ти дръж твоите под бурката и за всеки случай се прицели с оня малък топ, който си донесла. Разбрахме ли се?

— Ясно — кимна Страйк и приятелски извика: — Добър ден, приятели мои! Ние сме мирни пътешественици. Не ви мислим злото. Свалете оръжията, моля ви. Повтарям, идваме с мир!

Сторм разгледа оръжията, насочени към тях. Бяха стари, вероятно неточни и на това отгоре зле поддържани. Пясъкът лесно съсипва оръжията, особено ако не ги почистваш както трябва. И да искаха да ги убият, тези смешници най-вероятно нямаше да успеят.

Накрая думите на Страйк оказаха очакваното въздействие и мъжете свалиха пушките си. Бяха достатъчно наблизо и Сторм видя, че се усмихват... и че единият е жена, и то не египтянка. Изпод хиджаба ѝ се подаваха кичури руса коса, носът ѝ беше обсипан с лунички, очите ѝ бяха яркосини, а стойката ѝ подсказваше, че под катовете плат, които я пазеха от слънцето и, поне в момента, от любопитния му поглед, се крие много уверена, привлекателна млада жена.

— Здравейте — каза ѝ той. — Казвам се... Талбът, Тери Талбът, а това е партньорката ми. Името ѝ е Съливан, Сали Съливан.

— О, привет — отвърна тя. — Аз съм доктор Кейти Комли.

— Приятно ми е — усмихна се той.

— Повече от приятно, мен ако питаш измърмори Страйк и му хвърли поглед, който спокойно можеше да замени първия разрез по време на сърдечна операция. Сторм ѝ отвърна с отсъстващото изражение на всеки мъж, който някога се е опитвал да се престори, че не забелязва привлекателността на друга жена.

Бяха се доближили и камилите се гледаха поне толкова отблизо, колкото ездачите. Антоний изсумтя и пак започна да се лигави. За щастие хората изглеждаха по-приятелски настроени. Очите на доктор Комли се разшириха за миг, а после се изпълниха с разбиране.

— От МСЗИ ли сте?

— Моля?

— Международния съюз за защита на изкуството. Просто... видях оръжието в раницата ви и...

Страйк беше на път да я поправи, но Сторм бързо отговори:

— Да, да, от Международния съюз за защита на изкуството сме. Съжалявам, повечето хора обикновено не произнасят акронима ни точно така. Да, действително сме въоръжени. И на камили. И идваме да ви пазим. Изкуството ви. Вас и изкуството ви.

— Толкова... толкова ми олекна — каза Комли. — Имаме ужасни неприятности с мародерите. Откраднаха толкова много от находките ни, че не мога дори да ви опиша...

Тя се обърна към някакъв мъж, който тъкмо излизаше от лагера, възседнал камила:

— Професоре! Това са вашите хора!

Кейти се усмихваше, сякаш беше смирен поклонник, а Сторм и Страйк — Второто пришествие.

— Може ли да ви представя професор Станфърд Рейнс — каза тя.

Мъжът яздеше камилата си с несигурно олюляване, беше висок, слаб и излъчваше суха, академична надменност, която никак не се понрави на Сторм. Въпреки това той му се усмихна и отново се представи.

— Няма ли да дойдете при нас в лагера? — попита Кейти.

— С удоволствие — изстреля Сторм, преди Страйк да е успяла да изрече думите, които подхождаха на навъсената ѝ физиономия.

— Чудесно, чудесно. Може да ни помогнете да извадим най-новата находка от гробницата. Тя е изключително обещаваща, но и малко тежичка — продължи Кейти и се съсредоточи изцяло върху Сторм. — Не че ще ви се опре, така като ви гледам, можете да вдигнете и танк. Сигурно много тренирате, господин Талбът.

— Случвало се е — отговори Сторм.

Страйк го гледаше така, сякаш всеки миг ще го убие, но не каза и дума.

— Ами, елате тогава — подкани ги Кейти. — Ще си починем, докато чакаме слънцето да залезе, но след това ни чака много работа.

ГЛАВА 18

Някъде в Близкия изток

На стената в офиса на Ахмед висеше голяма картина — сцена от „Трите ябълки“, една от приказките на Шехеразада. В нея се разказваше за един рибар, който извадил от морето богато украсен сандък и го продал на халифа. Той го отворил, открил вътре нарязаното на парчета тяло на млада жена и възложил на великия везир да намери убиеца, като го заплашил, че ако не го доведе до три дни, ще го осъди на смърт. На третия ден везирът се върнал сам. Точно преди екзекуцията се появили двама млади мъже, всеки от които твърдял, че е убил младата жена. Следват безброй обрати, кой от кой по-неочаквани и необикновени, особено ако слушателят не забравя, че разказвачката, Шехеразада, се опитва да се спаси от безмилостен владетел.

За днешните специалисти „Трите ябълки“ е един от най-ранните примери за трилър, който разчита на множество перипетии и на разказвач, на който не може да се има доверие, за да прикове вниманието на читателя. На Ахмед картината му напомняше, че на никого не може да се вярва и нищо не е така, както изглежда. Също както самата картина не беше просто картина, а врата, която водеше към тайно скривалище, високо един човешки бой и достатъчно дълбоко, за да приюти всякакви ценности. Беше го направил един от предците му, за да крие бог знае какво от бог знае кого.

Като малък Ахмед често си играеше там. Крадеше халва от кухнята, пълнеше една амфора с вода и се пъхаше вътре рано сутринта, преди баща му да е закусил. После, запасен с достатъчно провизии, прекарваше в нишата целия ден и го шпионираше. Отвътре картината беше прозрачна на няколко места, така че той спокойно надничаше в стаята, макар че него никой не можеше да го види, седеше си тихичко и напрегнато слушаше разговорите между баща му и мъжете, които влизаха в кабинета. Ахмед наричаше скривалището аман, "сигурен" на арабски.

Накрая баща му го разкри, но вместо да му се накара, го похвали за хитростта. Нареди му да престане да използва амана, когато му хрумне, но от време на време му позволяваше да подслуша някой важен разговор.

— Внимавай сега — казваше му той. — Този ще ме помоли да ми плати сто гиней на парче. Аз ще му кажа, че това е нечовешко, че с толкова пари няма как да изхраня семейството си. Ще го умолявам, ще се унижавам. Накрая той ще приеме цена от сто двадесет и пет гиней, без да подозира, че аз плащам по петдесет на парче.

Или:

— Този ще започне с молби да се договорим специално. Ще ми плаче колко е беден, а аз ще го сгълча, че е слаб и ще му предложи голямо намаление: само сто и петдесет гиней. Той ще каже, че децата му ще гладуват и аз ще проявя голямо благородство, като намалая цената на сто двадесет и пет. На мен пак ще ми струва само петдесет.

Предсказанията на баща му всеки път се сбъдваха, Ахмед всеки път се смайваше и с течение на времето научи много за мъжете и за търговията, сгушен на сигурно място в амана. И за миг не предположи, че един ден ще го използва, за да крие нещо, наречено прометий, вещество, от което може да се изработи оръжие, по-мощно и от най-смелите мечти на баща му. Не предполагаше и че често ще моли някои от охранителите си също да се крият там. За всеки случай, тъй като Ахмед не беше даровит като баща си и не знаеше какво може да кажат или направят някои от посетителите му. Освен това те бяха доста поопасни от онези, които идваха при баща му.

Докато се взираше в картината, обмисляше онова, което бе научил от „Трите ябълки“ и си спомняше дългите часове, които бе прекарал зад нея като момче, телефонът му иззвъня.

— Да? — каза той на арабски. — Да, готов съм. Винаги съм готов, знаеш това... Когато желаш. Може би утре? Може и утре... Да, разбира се, че ще приготвя парите. Мамил ли съм те някога?... Разбрахме ли се за цената?... Не, не, не, по никакъв начин. Тези усложнения не са мой проблем... Ами, убий ги, щом трябва. Какво очакваш да направя, да ридая на погребенията им? Те нищо не означават за мен... Ами, пустинята е прекрасно място да скриеш труп. Нали знаеш поговорката?

След малко Ахмед се засмя и каза:

— Не, не, сега ще ти я кажа. „Пясъкът дава само каквото желае.“
Погрижи се за твоите проблеми, аз ще се погрижа за моите. Ще се видим утре. Слава на Аллах.

ГЛАВА 19

На запад от Луксор, Египет

За пръв път Кейти Комли се беше зачервила, но не от жегата.

— Просто не мога да разбера възраженията ви — казваше тя на професор Рейнс. — Тези хора са точно онова, което ни трябва. Видяхте ли колко е огромен мъжът? В джоба му ще се съберат трима египтяни. А видяхте ли пистолета му? Жената също изглежда много корава. Дори сама е за предпочитане пред група така наречени пазачи, които хукват, щом някой ги погледне накриво.

Кейти и професорът се бяха скрили от жегата. Отвън приближаваше петдесет градуса по Целзий, а в палатката на Рейнс голям климатик със слънчеви батерии бълваше хладен въздух, който донякъде им помагаше да изтърпят гнета на пустинята. По-голямата част от хладината изтичаше през дървения под, който Рейнс бе поръчал, за да не стъпва право върху пясъка и в резултат на това вътре беше просто топло вместо смазващо горещо. Въпреки това всичко беше много по-шик, отколкото на останалите археологически разкопки, в които Кейти бе участвала. Рейнс разполагаше с най-модерното оборудване, както и с електрически генератори, които да го захранват, и благодарение на това лагерът им изглеждаше сравнително цивилизован наред тази първобитна обстановка.

— Казвам само, че не съм сигурен, че им вярвам, Кейти — каза професорът.

— Как можяхте да го кажете? Те са от МСЗИ, дошли са да ни пазят!

— Да, да, знам, че си мислим, че са от МСЗИ, но хората от Международния съюз за защита на изкуството обикновено не изникват току-така на камили, без предупреждение. Обаждат се, идват с камиони. Кой знае кои всъщност са тези двамата.

Кейти опря ръце на кръста си.

— Защо им е да твърдят, че са от МСЗИ, ако не са от МСЗИ? Ако толкова се притеснявате, говорете с познатия си в Берн.

— Ще говоря, ще говоря.

— Просто... Съвсем малко остана. Бушар е готов за тръгване, тази вечер ще го изнесем.

Наричаше мумията Бушар, на името на Пиер-Франсоа Бушар, френският офицер, открил Розетския камък, находката, за която се смяташе, че е поставила начало на египтологията. Кейти нямаше да научи истинското име на своята, преди да я откара в лабораторията. Кого от досега неизвестните владетели на древен Египет беше открила?

— Знам колко е важен за теб — каза професорът с по-мек тон.

— Ако някой иска да помогне, на мен ми е все едно дали е шарлатанин в едно или друго отношение, за което още не сме си дали сметка. Ако ще ни пазят, съм готова да купя пенкилера, който продават или...

— Кейти, сигурна ли си, че това е разумно?

— Просто... Загубих Кхуфу и ако загубя и мумията... Тя, целият ми... — започна тя. После спря, осъзнала, че е на път да се разплаче.

— Кейти, Кейти — изгука професорът.

Изправи се, застана зад гърба ѝ и започна да разтрива раменете ѝ. За пръв път я докосваше по начин, който не можеше да се възприеме като професионален. Искаше ѝ се да се отърси от ръцете му и да го сгълчи. Знаеше, че е увлечен по нея и постъпката му беше повече от неуместна.

Тогава си спомни, че ѝ е нужна помощ, всякаква помощ. Имаше много по-лоши компромиси от това да изтърпиш нежелан масаж на гърба. Ако така намаляваше вероятността професорът да се обърне срещу нея, щеше да го позволи.

На две палатки от тях никой никого не масажираше.

— О, господин Талбът, толкова сте голям и силен! — казваше Клара Страйк, насмешливо имитирайки сопрановия глас на Кейти. — Така като ви гледам, всичко можете да вдигнете. Всъщност защо не дойдете да ми вдигнете полата?

— О, престани!

— А след това може да поровим заедно из откритията ви. Обзалагам се, че ни очакват много интересни разкопки!

— Какво намекваш? — попита Сторм.

— Какво намеквам? — повтори Страйк е обичайния си глас. — Нищо не намеквам. Казвам, че на нея ѝ се ще да си поиграете на „Къде скрих йероглифа?“ и ако се съди по начина, по който я гледаше, чувството е взаимно.

— Недей така — каза той. — Това сега са просто глупости.

— Глупости, а? Значи беше просто съвпадение, че влязохме в пустинята като младоженци на меден месец, господин и госпожа Съливан, и двете най-романтични камили в цял Египет, но изведнъж се оказах стара мома, която топурка между дюните с някакъв си Томи Талбът?

— Тери Талбът. Нали ти казах, че фамилията Съливан не ми харесва?

— И се разведе с мен просто така? Брачната институция нищо ли не означава за теб?

— Не съм се разв...

— И сега какво ще кажа на приятелите, които дойдоха на сватбата ни? Ами парите, които похарчиха нашите? Разрешено ли е да върнеш булчинска рокля, ако си я обличала само веднъж?

— Просто импровизирах! Казах ѝ още, че сме международни защитници на изкуството, каквото и да значи това. Не съм виновен, че младата дама се впечатли от физиката ми.

— Да, знам, знам. То-о-олкова си неустоим.

Сторм вдигна кърпа към лицето си и попи потта, която се стичаше по челото и горната му устна.

— Виж, това е положението. Не знам дали забеляза, но в цялата зона само този лагер никак не прилича на купчина пясък. Прометият спокойно може да е бил открит тук!

— От група археолози.

— Или от онези, които са били тук преди археолозите, знам ли. Както самата ти така картинно се изрази, тук текат много разкопки. Хората, които ровят в земята, обикновено намират в нея разни неща. Може би дори прометий.

Страйк отпусна скръстените си ръце, взе манерката си и отпи голяма глътка вода. Сторм я познаваше — личеше си, че вече ѝ минава.

— Виж, ако ти хрумне нещо по-разумно от това да си губим времето тук, е удоволствие ще я чуя — каза той. — В момента обаче

мисля, че това е най-добрият вариант. Най-малкото може да ги пазим от мародерите, които обикалят наоколо. Кой знае, може точно те да са организирали всичко. Може шпиони от ордена „Медина“ да се представят за членове на археологическата експедиция, докато истината е, че изнасят прометий всеки път, когато се върнат в цивилизования свят. Възможностите са много.

Страйк запуши манерката с пръст.

— Добре, какво предлагаш?

— Първо да продължим да се преструваме на Талбът и Съливан от Международния съюз за защита на изкуството. Тази вечер явно ще стават интересни неща. Ти ще следиш професор Плъм...

— Професор Рейнс.

— Да, все едно. Ти стой край него и се опитай да разбереш какво е положението всъщност. Следи и местните. Както каза Кейти, те вършат тежката работа, но по всичко личи, че именно Рейнс е голямата клечка тук, така че сигурно ще знае, ако нещо става. Междувременно аз ще наблюдавам доктор Комли.

— Потресаваша саможертва от твоя страна — присви очи Страйк, а Сторм се постара да изглежда колкото може по-добродетелен.

— Госпожо Съливан, изобщо не знам за какво говорите.

Жестокото слънце най-сетне започна да залязва, изпълвайки пустинята е тайнствено червени и пищно жълти нюанси. Пясъкът се освободи от топлината му със същата бързина, с която сутринта я беше попил, и екипите от студенти, докторанти и местни работници отново се активизираха.

— Работим по два пъти на ден — обясняваше Кейти Комли на Сторм, който търпеливо вървеше след нея. — Ставаме на разсъмване, за да се възползваме от сутрешните часове. По пладне си почиваме, а после продължаваме през нощта, по няколко часа след залез.

— Мародерите кога нападат? — попита Сторм.

— Сутрин. И сякаш са наясно точно кога сме открили нещо наистина ценно. Мисля, че някой от работниците е подкупен и им носи сведения, но не знам кой точно, а арабският ми е слаб, така че почти нищо не разбирам.

— И как точно идват, на камили? С бѣгита?

— С пикапи, за да могат да извозят находките ни. Виждат се от километри разстояние, но просто няма как да се защитим, много е обезсърчаващо. Професорът нае охрана, но те подвиват опашки и духват още преди първия изстрел.

— Кои са тези мародери, знаете ли нещо за тях?

— Покриват си лицата, разбира се. Сигурно са просто... местни, предполагам, отчаяни местни жители. Египетската икономика се влошава все повече и повече заради политическата нестабилност, безработицата постоянно расте. Понякога ми се ще да знаех по-добре арабски, за да разговарям с тях. Положително има начин да ги убедим да престанат, може би като ги наемем за охрана. Като им плащаме, за да ни пазят. Или пък, не знам, може да ги убедя да обират някой друг.

Кейти го бе отвела до входа на гробницата и точно преди да влезе вътре, внезапно спря.

— О, господи, чувате ли? — попита тя.

Сорм спря зад нея и ушите му доловиха птича песен, едновременно ангелска и вдъхновяваща. Никога преди не беше чувал подобна.

— Какво е това? — попита той, когато най-сетне успя да различи яркоперото птиче, което чуруликаше.

— Това — отвърна Кейти — е изключително необичайна гледка. Розов амарант.

— Прелестен е.

— Египтяните вярват, че да зърнеш розов амарант носи забележителен късмет — обясни тя. — Американският еквивалент е заешкото краче, подковата и четирилистната детелина, взети заедно. Според поверието онзи, който види розов амарант, го очаква извънредно щастливо събитие. В началото птичето имало много имена, хората не можели да се разберат как точно да го наричат. Откривали сме мумифицирани амаранти и в гробниците — фараоните не желали да отидат в отвъдното без любимата си пойна птица.

— Горкичката.

— Прав сте, но причината за нещастieto ѝ е, че видът за малко да изчезне. Миграционният ѝ маршрут е такъв, че спира само на няколко места по пътя от Южна Африка до Египет, и това я превръща в лесна мишена за браконьерите. Била почти на изчезване, когато

Джеймисън Руук, известният журналист, написал статия за това, че ако не се вземат мерки, розовият амарант е обречен. Тогава няколко държави в Африка, които обикновено не могат да се споразумеят за нищо, дори за името на птицата, забранили лова ѝ и построили убежища по пътя ѝ. Благодарение на това популацията се възстановила и видът вече дори не е застрашен. Египтяните толкова се зарадвали, че няма да загубят любимата си птица, че я преименували на „амарант Джеймисън“ в чест на господин Руук.

Сторм се заслуша в чуруликането на птицата, а после присви устни и я наподоби в отговор.

— Еха, впечатляващо! — похвали го Кейти. — Може би и вие носите късмет.

— Да се надяваме — отговори той.

Докато се спускаха под земята, тя започна да му разказва историята на разкопките — как професор Рейнс открил мястото с помощта на своите сеизмографски техники, как вече цяла година екип от археолози вадел съкровища на смени, и как самата тя се натъкнала на кухня под и скрития под него тунел.

Сторм я слушаше с половин ухо и следеше дали нещо ще му се стори не на място, дали някой се държи странно. Въпреки онова, което каза на Страйк, все още не беше напълно сигурен, че разкопките имат нещо общо с прометия. Логичното обаче беше да подходи така, сякаш е убеден в това. Ако се окажеше, че греша, нямаше да има вреда, докато ако беше прав, разследването сега можеше да им донесе огромна полза по-късно. Затова оглеждаше всичко и всички изключително внимателно. Ако в ордена „Медина“ действително бяха толкова хитри, колкото всички ги изкарваха, спокойно можеше един от агентите им да е млада американка.

Сторм продължи да ѝ задава въпроси, като се стараяше контекстът да не се разминава с прикритието му. Коридорът, по който го водеше Кейти, беше разширен и укрепен, за да не се срути, и макар че вървеше силно приведен, той успя да слезе в гробницата на два, вместо на четири крака, а щом влязоха, изправи рамене. Бяха инсталирали временно осветление и цялото помещение грееше.

— Напълно възможно е никой да не е виждал всичко това от пет хиляди години насам, поне допреди няколко дни — каза Кейти и посочи към йероглифите по стените. — А ето я и мумията, която

наричам Бушар. Обърнете внимание как са скръстени ръцете, колко добре е увита и какво внимание е вложено във всяка подробност. Няма как да сме сигурни, преди да я развием, но очаквам да е била балсамирана изключително грижливо. Не се съмнявам, че това е фараон, но за да го изучим както е редно, първо трябва да го откараме в лабораторията.

Сторм погледна Кейти, а после купчината превръзки и се опита да си представи в какъв свят е живял този владетел и с какви неприятности се е сблъсквал. Какво ли би казал за ордена „Медина“, групировка, чиито членове вярват, че ще постигнат целите си, като убиват и осакатяват? Вероятно и окото му нямаше да мигне, по онова време жестокостта е била нещо съвсем нормално. Заграбвали са властта със сила, поробвайки или убивайки победените. Само в днешно време хората се смятаха за по-еволюирали.

Кейти тъкмо изброяваше научните процеси, на които щяха да подложат мумията, когато Сторм я прекъсна:

— Тези египетски работи са ви слабост, а? Знаете ужасно много.

Тя замлъкна, а после се усмихна.

— Да, така е.

— И как е стигнало дотам едно момиче от... сигурно Мисури?

— Канзас, но в общи линии сте прав. Израснах в земеделско градче в Канзас, където никога нищо не се случва и всички говорят само за времето, как се е променило в сравнение с преди и как ще се отрази това на реколтата. А, да, и за университетската баскетболна лига.

Тя се присмя сама на себе си и продължи, докато оглеждаше стените:

— Когато бях на седем, нашите ме заведоха на изложба на египетски съкровища, която гостуваше в музея в Канзас сити. Един бог знае по какви пътища се беше озовала там. Тогава за пръв път се сблъсках с мисълта, че преди много, много години на някакво съвсем различно място са живели някакви хора, които са изградили забележителна цивилизация и са изобретили много от нещата, които в днешно време приемаме за даденост. Струваше ми се толкова екзотично, прекрасно и чуждо в най-хубавия смисъл на думата. Просто разпали въображението ми. Започнах да чета всичко по въпроса и така и не престанах. Всеки път, когато ни възлагаха проект за вкъщи,

намирах начин да вмъкна Египет. Направих бакалавърска степен и магистратура по археология и египтология, а после и докторантура. Колкото повече научавам, толкова повече искам да знам и... Съжалявам. Скучно ви е, нали?

— Нищо подобно — настоя Сорм. — Една от причините да постъпя в МСЗИ е страстта, която хората като вас, творци, археолози и уредници на музеи, влагат в работата си. В противен случай щях да бъда наемник, който работи за компанията, която му предлага най-много пари. Така поне помагам на хора, които са се посветили на по-висша кауза.

Макар че го каза заради прикритието си, Сорм влагаше в думите си и частица истина. Кейти се обърна и го погледна с големите си сини очи.

— Значи наистина ще ни помогнете, така ли?

— Със сигурност ще се опитам — кимна той, а тя го прегърна с цялото си тяло.

— Благодаря ви. Толкова съм ви благодарна!

Той също я прегърна, усещайки контурите, които бяха по-твърди заради работата ѝ, както и онези, които си оставаха меки. Допълваха се чудесно с неговите. Не можеше да си представи, че Кейти е терорист. Което означаваше, че е просто идеална за такава задача.

ГЛАВА 20

Уилиам Макрей се свестяваше бавно. Изпълни го същият ужас, който изпитваше всяка сутрин от... колко, три седмици насам? Четири? Започваше да губи представа за времето. Когато бе отвлечен от похитителите, водени от мъж с виненочервено петно на лицето и оръжие на кръста, той реши, че пленничеството му няма да продължи дълго. Че или ще го убият, или ще го пуснат, или ще поискат откуп и той ще бъде заплатен.

Вместо това го държаха в наркотизирано вцепенение в продължение на няколко дни. Не го напускаше усещането, че се движи, че постоянно го местят. Понякога спираха и той си казваше: „Това е, краят приближава.“ След което пак тръгнаха. Често чуваше рева на двигател и си мислеше, че сигурно е генератор. Може би се укриваха от властите и така се снабдяваха с електричество. Или пък се намираха в някакъв голям автомобил. Чувстваше се толкова дезориентиран. Щом ефектът от успокоителните премина, го накараха да работи, като съвсем ясно му обясниха, че откаже ли, ще пострада. Още не беше рискувал да установи дали ще изпълнят заплахата си.

И през ум не му мина, че ще го държат толкова дълго, че ще започне да губи представа за времето, че ще дойде момент, когато няма да е съвсем сигурен точно кой ден е. Нещата, които му служеха за котва в морето от време — натовареният график на пенсионера-доброволец, седмичният ритъм на заниманията им с Алида, календарът в кабинета му и мобилният телефон в джоба му — до едно му бяха отнети.

Истината беше, че не се държаха зле с него. Квартирата му беше удобна, матрактът — качествен и чист, на всеки два-три дни му сменяха чаршафите. Вярно, „килията“ му беше вътрешно помещение без прозорци, но си имаше мокет и собствена баня с душкабина, умивалник и тоалетна, а също и мъничка дневна, където той се хранеше всеки ден.

Даваха му дрехи точно по мярка. Ако се нуждаеше от нещо, в спалнята имаше интерком. Можеше по всяко време да натисне бутона, да каже на пазачите от какво има нужда и някой щеше да му го донесе. Когато откри, че е леко алергичен към една от възглавниците, веднага я замениха и му донесоха мехлем за обрива. Хранеха го добре, дори твърде добре, с вкусна, качествена храна.

Обратната страна на медала беше, че трябва да работи постоянно. Всяка сутрин след закуска го придружаваха надолу по коридора, а после вляво, където се намираше работилницата му. И там нямаше прозорци. Пазеха го непрекъснато и го принуждаваха да работи по цял ден, до късно вечерта.

След като конструира първия лазер, реши, че това е краят. Дори протака малко, убеден, че щом приключи, те ще приключат с него. Похитителите му обаче се върнаха и му наредиха да направи още един. После още един.

В началото нещо в него — ученият в него — се наслаждаваше на тръпката от работата. Открай време теорията му гласеше, че ако разполага с достатъчно прометий, ще може да изработи най-мощния лазер в историята, но тъй като запасите му винаги бяха толкова миниатюрни, това си оставаше просто теория. Сега имаше възможност да я изпита на практика и това му носеше удовлетворение въпреки ужаса при мисълта за възможните приложения на оръжието. Все си повтаряше, че прометият скоро ще свърши (откъде им доставяха толкова много?) и тогава ще може да си почине. Започваше да му идва в повече, вече не беше млад. Водеха хора, които да му помагат с физическата част, но все още се налагаше да върши част от нея. Страдаше от артрит и ръцете започнаха да го тормозят. Всеки ден работеше дълго след като пръстите му буквално започваха да горят от болка.

Тялото му напълно излезе от ритъм. Ежедневният джогинг му липсваше не само заради физическото облекчение, което му носеше, но и заради психологическите ползи. Благодарение на него се успокояваше, усещаше се здрав, а ендорфините, които се отделяха в кръвта му, го караха да се чувства щастлив. Отсъствието му, от друга страна, му се отразяваше зле. Нощем спеше зле, беше по-раздразнителен, липсата на прозорци започваше да му се отразява. Тялото му копнееше за чист въздух и слънчева светлина.

Повече от всичко обаче му липсваше Алида, компанията ѝ, неизменното ѝ добро настроение, смехът ѝ, усмивката ѝ. Липсваше му миризмата на пръст и пот, която внасяше със себе си, след като бе работила в градината. Липсваха му разговорите им за работата му, които от дълги години бяха неразделна част от брака им. Хвана се, че се преструва, че разговаря с нея, защото вече самият той трудно възприемаше информацията, без първо да помисли как ще я обясни на жена си. Тя не беше просто неговият писател в сянка. Алида бе неговата муза.

В някои двойки всеки започва да приема другия за даденост, особено след няколко десетилетия брачен живот, или пък се държи с него по-зле, отколкото с чуждите хора. С Уилиам и Алида Макрей не беше така. Времето бе заздравило връзката им, а любовта им се беше засилила, вместо да повехне и това, че е далеч от съпругата си, несъмнено бе най-тежко за него. От деня, в който се ожениха преди четиридесет и пет години, никога не се бяха делили за повече от два, най-много три дни, когато Уилиам заминеше на конференция на Източния бряг, за да представи последната си публикация. Иначе бяха неразделни.

Той се чудеше какво ѝ е, притесняваше се, че ужасът след изчезването му може да се отрази зле на здравето ѝ. Тревожеше се, че тя се тревожи и умоляваше похитителите да му позволят да ѝ се обади, за да ѝ каже, че е още жив, но те отказаха. Добре, ами имейл? Писмо? Отговорът беше „не, изключено“, а те продължиха да го принуждават да работи и сега той просто се беше изтощил. От работата за тях, от болката пръстите, от агонията, докато се чудеше за какво използват оръжията, които изработва, от това, че Алида му липсва.

Обърна се в леглото, колкото и да не му се ставаше.

Знаеше, че го наблюдават; обикновено влизаха малко след като се раздвижеше. Напоследък беше започнал да лежи като вкаменен, за да си изцеди още няколко минутки под завивките, само че беше възрастен човек и не можеше да остане твърде дълго в една и съща поза. Затова се размърда. Секунди след това дойдоха похитителите. Бяха петима и Макрей бе приписал по една гръцка буква на всеки от тях според положението им в йерархията, доколкото можеше да го прецени. Този беше Делта.

— Добро утро — намусено каза той. — Какво желаете за закуска?

— Нищо — каза той и пак се обърна.

Делта се замисли. Беше по-млад от останалите, така че Макрей реши, че им е по-скоро подчинен. И той като тях не си правеше труда да крие лицето си, което го тревожеше. Явно никой от петимата не се притесняваше, че някой ден може да се измъкне оттук и да ги разпознае.

— Хайде, професор Макрей, трябва да се храните.

— Забравете — каза Макрей. — Повече няма да работя за вас.

Думите просто му се изплъзнаха, все още не беше обмислил последствията. Мъжът не отговори и напусна стаята, а бравата щракна, както обикновено. Похитителите му не оставяха нищо на случайността. Макрей се чудеше дали изобщо ще знае какво да направи, ако бравата не щракне. Надяваше се, че някой ден ще му се отдаде възможност да разбере.

След три минути влезе друг мъж, Алфа. Макрей беше решил, че той е предводителят им, както заради почитителността, с която останалите се отнасяха към него, така и заради грамадния му ръст. Беше висок поне метър и деветдесет и осем и наглед тежеше чувствително над сто и четиридесет килограма, основно в мускули. Беше рус и синеок и приличаше на съвременен викинг, а в ръката си държеше голям кафяв плик.

— Професор Макрей, разбрах, че тази сутрин имаме малък проблем.

Макрей само лежеше, без да продума. Дотук беше. Ако искаха да му причинят болка, добре. Във всеки случай повече нямаше да им конструира лазери.

— Много добре, щом е така — заяви Алфа и въздъхна, сякаш ставаше дума за дребно неудобство. После отвори плика и започна да реди лъскави снимки в долната част на леглото.

Макрей не ги погледна. Сигурен беше, че са ужасяващи, на някой нещастник, когото бяха обезобразили. Това беше първата стъпка, истинските изтезания може би щяха да започнат съвсем скоро, но той беше готов да се обзаложи, че ще му ги спестят. Ако го осакатяха, нямаше да може да работи за тях. Това беше неговият коз и най-сетне щеше да го използва.

Внезапно периферното му зрение засече нещо. Това не беше снимка на някой прясно изкормен пленник, а на Алида. Алида в тяхната градина.

Макрей рязко седна, а сърцето му заблъска като чука.

— Хубави са, нали? — каза Алфа. — Вижда се колко грижа влага в работата си.

Извади втора снимка. Алида пред вратата на дома им, стиснала вестник.

— И тази ми харесва, много действен кадър. Ако се загледате, ще видите датата на вестника. От вчера е. Съвсем нова снимка!

Устата на Макрей пресъхна. Думите не идваха.

— Нека ви обясня как стоят нещата, професор Макрей, в случай че не ви е ясно. Един от хората ни наблюдава вашата Алида съвсем отблизо. Ако откажете да работите за нас, и косъм няма да падне от кокалестата ви главичка, твърде ценен сте. Вместо това ще пострада тя. Ясно ли е?

Макрей кимна.

— Една-две думи няма да навредят, професор Макрей. Ясно ли е?

— Да — дрезгаво отвърна той.

— Много добре — кимна Алфа. — А сега, като този път само предлагам да отговорите: какво ще желаете за закуска?

ГЛАВА 21

На запад от Луксор, Египет

Извадиха Бушар-мумията предишната вечер. После възможно най-грижливо я опаковаха в сандък, за да я подготвят за транспортиране заедно с останалите артефакти, открити от експедицията.

Сторм беше постоянно нащрек, убеден, че тук има нещо повече от стари кости и фактът, че не откри нищо важно, не го разколеба. И с йероглифите по стените беше така — години наред никой не разбираше какво означават, докато другият Бушар, добрият стар Пиер-Франсоа, се препънал в онзи камък. Тогава всичко се изяснило. Понякога изследователят трябва да прояви търпение и да чака благоприятна промяна, също както в живота.

Междувременно Сторм се вживя в ролята си на охрана от МСЗИ. Настоя да тръгнат посред нощ и да пресекат пустинята на светлината на звездите. Мародерите обикновено нападаха сутрин, така че защо да чакат?

Професор Рейнс обаче не одобри идеята. Каза, че там, където отивали, нямало пътища, а пустинята била пълна с бразди и ями, които трудно се виждали нощем. Да паднат в някоя щяло да бъде истинско бедствие, освен това камилите се нуждаели от сън.

Тъй като добре знаеше какви усложнения може да причини една разгневена камила, Сторм се съгласи. Решиха да тръгнат преди разсъмване и моментът беше настъпил. Когато Рейнс нареди да потеглят, на хоризонта тъкмо бе изникнал първият проблясък дневна светлина.

Керванът им се състоеше от осем камили и три шестметрови товарни камиона, в един от които се разполагаше Бушар. Останалите два караха доста повече сандъци. Сторм не присъства на товаренето — беше преценил, че е най-добре да остави това на професионалистите, но успя да се наложи относно подредбата на кервана. Камионите, управлявани от студенти, бяха в средата, те двамата с професора яздеха

отпред, четиримата пазачи пазеха отстрани по двойки, а най-отзад бяха Страйк и Кейти Комли.

Налагаше се да се движат бавно — товарът им беше твърде крехък и ценен, за да рискуват да го друсат. Достатъчно беше да минат през една-единствена бабуна или дупка твърде бързо и някоя находка можеше да се повреди катастрофално. Затова на шофьорите им беше строго забранено да карат с повече от осем километра в час. Постоянно дърпаха юздите на камилите, за да ги накарат да се придържат към тази апатична скорост.

До най-близкия асфалтиран път и сравнителната безопасност на египетската магистрална система оставаха двадесет и пет километра. Щом стигнеха до него, щяха да оставят животните в някоя плевня и да изминат остатъка от пътя чувствително по-бързо, но този момент все още беше далеч. Двадесет и пет километра със скорост осем километра в час — не беше нужен математик, за да изчисли, че в продължение на три часа ще бъдат напълно уязвими за всеки, който реши да вземе на мушка било тях, било скъпоценния им товар.

Двамата агенти на американската държава, които понастоящем се представяха за служители на Международния съюз за защита на изкуството, бяха отлично подготвени за всеки престъпник, който решише да опита. Сторм беше сглобил автомата „ШейТак“ и го носеше на гръб, Страйк също беше в готовност със своя М-16. Тези две оръжия и умението им да ги използват стигаха, за да отблъснат множество нападатели.

— Господин Талбът, как постъпихте на работа в МЗСИ? — попита Рейнс, щом тръгнаха.

— Препоръча ме приятел на мой приятел. Наеха ме почти моментално — без усилие излъга Сторм.

— Нямахте ли интервю?

— Сигурно изглеждам много полезен.

Антоний прекъсна перченето на Сторм с шумно оригване. Тази сутрин беше в обичайното си скандалджийско настроение, но поне не се опитваше да се съеши с някого.

— И откога работите там, господин Талбът?

— Вече от две години. Наричайте ме Тери, моля ви.

— Две години, впечатляващо — каза Рейнс. — Попадали ли сте на мъж на име Рамон Русо?

Сторм не допусна на лицето си дори следа от колебание. Нямаха достъп до Интернет, така че не бе успял да проучи Международния съюз за защита на изкуството, но след толкова години под най-различни прикрития се беше научил да се справя с подобни разговори. Номерът беше да отговориш на въпроса, без да кажеш нищо конкретно. Политиците обикновено овладяваха идеално тази способност до края на първата си кампания. Шпионите не падаха по-долу от тях.

— Знаете ли, всеки път, когато чуя това име, се сещам за актьора, който игра футболиста в „Твърде печен за ласкалото“ през деветдесетте — заяви Сторм. — Гледали ли сте го?

— Не мога да твърдя, че съм.

— О, адски смешен сериал. Щом видеше някое хубаво момиче, един от героите казваше: „Хъба-бъба!“ За това се сетих, когато споменахте името Рамон Русо. — Сторм се изсмя с цяло гърло и продължи: — Класика, ви казвам! „Хъба-бъба!“ Ей, искате ли да цитираме реплики от филми? Така времето минава по-бързо. Така, аз съм пръв. „Край ли? Какъв край? Когато японците удариха Пърл Харбър, това краят ли беше? Нищо не приключва, докато ние не кажем, че е приключило!“ Е, от кой филм е това? Хайде, лесно е!

Сторм видя, че Рейнс го гледа с огромно презрение и продължи в същия дух още цял час, като рядко му позволяваше да вмъкне по някоя дума, докато цитираше реплики от „Животинска къща“, „Кадишак“, „Ваканция“ и други американски класики. Тъкмо преминаваше към „Братовчед ми Вини“, когато видя облак прах в далечината. Прекъсна гневния монолог на Джо Пеши за биологичния часовник и каза:

— Май си имаме компания.

Сторм насочи кервана към върха на една дюна, където щяха да имат най-голямо визуално и тактическо предимство, и даде заповед да спрат. Слезе от гърба на Антоний, качи се върху кабината на един от камионите, свали автомата от гърба си и започна да го наглася. Пазачите, наети от Рейнс, бяха страхливци, така че тези бандити, ако действително бяха същите, досега не бяха срещали съпротива. Просто взимаха каквото им хареса, но това щеше да се промени.

Тази битка всъщност не го засягаше и определено не беше дошъл в пустинята заради нея, но динамиката в основата ѝ го вбесяваше. Силните тормозеха слабите, а за човек като Дерек Сторм това винаги беше битка, в която си струва да се включиш.

— Какво правите? — попита Рейнс.

— Опитът ме е научил, че този тип хора са еднакви навсякъде — отвърна Сторм, без да прекъсва приготовленията. — Независимо дали говорим за детска площадка в Америка или за пустинята Сахара, за да те приемат сериозно, първо трябва да им забиеш един в зъбите.

Мародерите приближаваха, а Сторм си мислеше, че е като химик, който провежда изпитания, за да идентифицира непознат елемент. В предстоящия тест смяташе да взриви главата на някой бандит като диня. След това щеше да стане ясно колко струват.

Беше достатъчно добър стрелец, за да е сигурен, че въпреки че се движат с осемдесет километра в час, ще успее да отстреля един от петстотин метра разстояние, а после и втори, докато се окажат на триста метра. Тогава щеше да се види колко са храбри.

След като нагласи автомата, Сторм започна да диша дълбоко, за да забави пулса си. Това е едно от първите неща, които научава елитният снайперист: трябва да дръпнеш спусъка между два удара на сърцето. Колкото по-бавно бие, толкова повече време имаш.

Сторм бързо свали пулса си до поне секунда между ударите и реши, че първата му мишена ще бъде колата най-отпред, на самия връх на V-образната формация, в която настъпваха. Мислено нарисова кръгче около главата на мъжа. По-трудно беше, отколкото изстрел в тялото, да, но ефектът щеше да бъде много по-драматичен. Изстрелите в главата бяха по-кървави, по-ефектни и пределно ясни в посланието си. Мъж, улучен в гърдите, просто пада, без да изплаши никого. Ако преди да се срине, загуби известно количество сиво вещество, другарите му наперено се разбягват.

Нямаше вятър, което му беше от полза. Сторм направи няколко груби изчисления, за да прецени колко ниско ще падне куршумът, докато измине въпросните петстотин метра, и нагласи мерника точно над главата на мъжа. Гравитацията щеше да го насочи право към средата на челото му. Опря показалец върху спусъка, вслуша се в биенето на сърцето си. Предпочиташе винаги да стреля след третия удар. Въпрос на ритъм. Туп, пауза, туп, пауза, туп...

— Чакайте! Не стреляйте! — извика Рейнс.

— Защо? — попита Сорм, без да помръдне.

— Защото подозирах, че ще стане така — отвърна той. — Накарах работниците да заменят ценните находки с боклук.

— И Бушар ли?

— Най-вече Бушар. В онзи камион всъщност има сандък, пълен с пясък. Няма нищо ценно, което да защитавате, нека просто да им го дадем. Ще откараме Бушар другояче.

Сорм вдигна брадичка от оръжието. Бандитите приближаваха, вече бяха на четиристотин метра. От предимството, че може да ги обстрелва един по един, скоро нищо нямаше да остане. Според Кейти автоматите им бяха АК-47, а тяхната ефективност главоломно нарастваше със скъсяване на разстоянието.

— Не ми пука какво има в камионите — каза Сорм. — Трябва да ги стреснем.

Той пак се прицели.

— Не! При цялото ми уважение, Тери, ние сме археологическа експедиция, чиято цел е да почете историята на тази страна, а не група престъпници. Тук сме в качеството си на гости на Съвета по антиките, а едно от споразуменията, които сме подписали с тях, е да съблюдаваме закона. Не ни е позволено дори да носим огнестрелно оръжие. Моля ви! Няма смисъл да проливате кръв, за да защитите купчина пясък. Оставете ме да говоря с тях.

Професорът подкара камилата си към бандитите с високо вдигнати ръце.

— Това не ми харесва — каза Сорм на Страйк, която приближаваше с Клеопатра, на няколко метра пред Кейти.

— Не си с тях, Сорм — приглушено каза тя. — Не забравяй, че не сме дошли да защитаваме изкуството. Поне се опитай да не биеш на очи, като стреляш по гражданите! Ако доктор Дулитъл смята, че може да разговаря с животните, остави го да се опита.

На около петдесет метра от тях Рейнс и мародерите спряха. Врагът разполагаше с четири пикапа, а на платформите им стояха по седем въоръжени мъже. Без да свали ръце, професорът започна разговор с онзи, който сякаш беше най-главният.

— Започни да крещиш, насочи оръжието към мен и се постарай да изглеждаш бесен — каза Рейнс на арабски, без да си дава сметка, че

простака̀т, който допреди малко му цитираше реплики от „Свободният ден на Ферис Бюълър“ всъщност го говори свободно.

Главният бандит, висок мъж е голям нос, изпълни инструкциите на професора, вдигна автомата си и се разкрещя, че е най-добре професорът да престане да ги разиграва.

— Много добре — спокойно каза Рейнс. — Сега замахни с приклада, но, за бога, Ахмед, постарай се този път да не ме улучиш! Последния ужасно ме заболя.

Главният бандит, чието име изглежда беше Ахмед, произведе още един залп от думи и развъртя автомата си като брадва на сантиметри от главата му. Страйк, която също говореше арабски, се обърна към Сторм и попита:

— Чу ли това?

Сторм кимна. Искеше да види какво ще последва и пак се заслуша в разговора.

— Добре, благодаря — каза професорът, все още с вдигнати ръце. — Така. Този път ще ти го дам на предишната цена, но следващия ще бъде по-скъпо, ясно ли е?

— Ще видим — отвърна Ахмед. — Сега да мислим за този път.

— Добре, но ще трябва да поговорим за следващия — каза професорът. — Междувременно онова, което ти трябва, е във втория камион. Ще трябва да се престориш, че го взимаш насила, разбира се. Много внимавай с онзи дангалак върху кабината. Дръж го на мушка, в случай че реши да се пробва. Застреляй го, ако трябва. Извън това ще останеш доволен, опаковал ти съм всичко както трябва.

Ахмед каза нещо, което Сторм не успя да разбере — акцентът му беше по-силен от този на професора — но на този етап нямаше нужда от повече.

— Кейти, имам лоши новини — каза той. — В момента наблюдаваш не храбро опълчване, а преговори. Професор Рейнс ви е предал.

— Моля?!

— С бандитите работят заедно. Съжалявам.

Отначало Кейти беше твърде смаяна, за да състави смислено изречение. Вместо това избъбри:

— Вие какво... Той... Ама това не е...

— Кейти, чия собственост са находките, които изравяте? — попита Страйк.

— Ами, на египетския народ — отвърна Кейти. — Това е част от споразумението, което сме подписали със Съвета.

— Ето защо го прави — каза Страйк. — Няма да получи и петак, ако находките ви попаднат в някой музей, докато бандитите му плащат процент от печалбата си на черния пазар.

— И сега какво да правим? — попита Кейт.

Сторм не отговори. Вече се беше наместил върху кабината и броеше ударите на сърцето си.

Не се прицели в главата, а в рамото, по-конкретно в дясното. В мюсюлманската култура лявата ръка се счита за нечиста и той залагаше на това, че всеки от въоръжените мъже в пикалите стреля с дясната... освен ако го улучат пръв. Тези хора не заслужаваха да умрат заради това, че са бедни и отчаяни пустинни мародери. Рана в дясното рамо нямаше да е фатална, но със сигурност щеше да им попречи да отвърнат на изстрелите му.

Сторм се прицели във водача им и натисна спусъка. Ахмед падна, вкопчен в дясното си рамо, и Сторм бързо се насочи към бабаита до него. Туп, пауза, туп, пауза, туп, БУМ. Бабаитът се присъедини към шефа си и се замята в агония. Останалите вече бясно се оглеждаха в опит да установят откъде ги обстрелват. На колкото и страховити да се преструваха, сигурно изобщо не очакваха някакви си учени да им се противят, особено след като сигурно бяха наясно, че всичко е просто бизнес трансакция под прикритие.

Сторм използва объркването им, за да рани и трети. Други трима вече се бяха скрили в пикалите си, но остана един, който все още беше уязвим, и Сторм го улучи в бицепса. Технически изстрелът беше неточен, но щеше да свърши работа.

Професорът беше свалил ръце и стискаше юздите на камилата си, която високо блееше и тичаше насам-натам без помен от замисъл или посока. Също като нея бандитите бяха изпаднали в паника, във виковете им се долавяше объркване и Сторм интуитивно се досещаше, че единствената им мисъл е: „Как да се измъкна оттук, по дяволите?!“ Трябваше да ги мотивира още малко, така че взе на мушка далеч по-

лесна мишена — предните прозорци на пикалите им. Беше само на петдесет метра разстояние и вече не си правеше труда да отброява ударите на сърцето си. Стараеше се единствено да не улучи хората вътре.

Първото стъкло се строши, второто също. Когато се прицели в третото, джиповете вече започваха да се изтеглят, а край гумите им хвърчеше пясък. Само за всеки случай, както и за да осигури допълнителна работа на механиците, които щяха да сменят предното стъкло, Сторм изстреля още един куршум.

Щом бандитите побягнаха, той скочи от кабината на камиона и тръгна към задната му страна. Кейти беше слязла от камилата си и сякаш бе изпаднала в шок. Страйк с мъка обуздаваше Клеопатра, чийто благ характер не понасяше добре стрелбата. Антоний беше необикновено спокоен — единственото същество наоколо, което не се трогваше от врявата.

— Господи боже мой! — възкликна Рейнс, докато яздеше към тях. — Това беше невероятно! Видяхте ли? Прав бяхте, г-н Талбът, наистина имаха нужда от кроше в устата!

Сторм не му обърна внимание, откачи преградата на втория камион, в който трябваше да се намира Бушар (всъщност заменен с купчина пясък, както твърдеше професорът). Сторм скочи вътре, намери на пода един чук и се зае да отвори сандъка.

— Не знам дали да ви наругая, или да ви благодаря — бърбеше професорът, застанал до Кейти. — Но едно е сигурно, тези нехранимайковци вече няма да ни притесняват. Така че ви благодаря!

Сандъкът вече беше отворен. Вътре нямаше камъни, а голяма метална кутия с езичета от двете страни. Сторм ги вдигна, надникна вътре и откри купчина бял прах. Бял, на гранули. Точно както Алида Макрей му бе описала нерафинирания прометий. Гайгеров брояч можеше да потвърди предположението му, но Сторм не се нуждаеше от фини инструменти, за да разбере какво става. Археологическите разкопки бяха просто параван. Професорът всъщност добиваше прометий, а мъжете, които Сторм току-що бе прострелял, не бяха мародери, а терористи, които идваха да го купят.

— Ще трябва да ви похваля пред Международния съюз по защита на изкуството — каза Рейнс.

Сторм скочи долу и застана пред него.

— Не се преструвайте повече, професоре — каза той. — Международният съюз по защита на изкуството не съществува. Знаете това от момента, в който с колежката ми дойдохме в лагера ви. Досетих се, когато ми позволихте цял час да ви цитирам филми, вместо да настоявате за повече подробности.

После Сторм мина на арабски:

— Освен това преди малко чух всяка ваша дума и знам какво става тук. Продавате прометий на терористи.

Щом чу думата „прометий“, Страйк се извърна към тях. Дори доктор Комли сякаш го беше разбрала въпреки ограничения си речников запас.

Лицето на Рейнс се сгърчи, а после, със скорост, която изненада дори Сторм, той измъкна малък пистолет от гънките на таубата си и се прицели в главата на Кейти от упор.

— Не мърдайте — каза той със смъртоносно спокоен глас. — Иначе ще я убия.

ГЛАВА 22

Панама Сити, Панама

Карлос Виланте вкара кадилака си в подземния гараж на небостъргача, в който се помещаваше офисът на Ауторидад дел Канал де Панама, откри мястото си, отбелязано с „К. ВИЛАНТЕ, ЗАМЕСТНИК ДИРЕКТОР“, и паркира. После заключи колата с дистанционното управление на ключодържателя си и си позволи една крива усмивка, преди да влезе в асансьора. Беше готов за още контрабанда на велосипеди.

Макар че се смяташе на първо място за служител на американската държава (най-тлъстите чекове определено идваха оттам), ежедневието му налагаше да поддържа фасадата на високопоставен бюрократ, което не беше никак лесно. Всъщност си беше истинска работа — безкрайни съвещания, огледи на строежи, четене на договори, проверка на най-различни подробности. И макар че не искаше да си върши работата така, че накрая да го направят директор, трябваше да се справя с нея достатъчно добре, за да не го уволнят.

Тази сутрин това означаваше да дойде един час по-рано, за да се срещне с началника си, Нико Серано, който предишната вечер му беше изпратил есемес, че трябва се видят при първа възможност.

„Мислех, че още си във Вашингтон“ — написа му Виланте.

„Току-що кацнах.“

„Искаш ли да подготвя нещо преди срещата?“

„Не, но бъди готов за лоши новини“ — бе отговорът на Серано.

Така че Виланте изтри усмивката от лицето си и се качи в асансьора заедно с останалите мъже и жени, които се готвеха за поредния ден бумащина.

Остави куфарчето си в кабинета, направи си кафе и тръгна към ъгловия офис. Серано вече беше там и Виланте почука на рамката на отворената врата.

— Искаш ли да говорим сега? — попита той.

Серано отмести очи от монитора на компютъра си. Под очите му имаше тъмни кръгове, а бръчките му изглеждаха по-дълбоки от последния път, когато се бяха видели, въпреки че това бе едва преди седмица.

— Да, да, заповядай — отвърна Серано и разтърка очи.

— Искаш ли първо да ти донеса кафе? Май имаш нужда.

— Благодаря ти, но вече изпих три чаши. Седни, ако обичаш.

Докато Виланте се настаняваше, Серано попита:

— Как вървят нещата?

Виланте нямаше причини да го лъже.

— Не много добре. Вчера посетих Парадес — каза той. Ставаше дума за управителя на една от фирмите, с които работеха, и Серано добре го познаваше. — Каза, че ако финансирането не се поднови, ще трябва да просрочи вноската по най-големия си заем и това най-вероятно ще доведе до банкрут.

Серано наведе глава и притисна челото си, сякаш тази новина бе усилила и без друго зверското му главоболие. Мъжете като Парадес бяха на гребена на вълната от благоденствие, преобработила Панама. Ако някой кажеше, че щом Парадес е закъсал, на страната лошо й се пише, нямаше да преувеличи.

— Допускам, че не е само той — каза Серано.

— Боя се, че си прав. „Група де 2000“, компанията на Еузебио Ривера, също има неприятности. Повечето фирми, с които работим, са на ръба, Нико. До една са в същото положение и разчитат на нас да възстановим финансирането. Съжалявам, казвам ти нещо, които вече знаеш.

— Да — каза той, — но... не спирам да се надявам, че в крайна сметка не е така.

— Мислех, че отношенията ни с американците ще се подобрят.

— Аз също, но докато бях във Вашингтон, разговарях лично с конгресмен Джаред Стак. Естествено, изказах съболезнования за смъртта на предшественика му, конгресмен Воон, възмутих се от атаките. Искях да е съвсем ясно, че никой в Панама не се радва на този безсмислен терористичен акт.

— Разбира се.

— После разговорът продължи и аз му напомних колко важен е Панамският канал за американската търговия. Извадих всички

доклади, които приготвихме относно огромните ползи, които разширяването му ще донесе, напомних му, че имаме затруднения с финансирането. И знаеш ли какво ми отговори? — Серано поклати глава и продължи: — Каза, че с конгресмен Воон били много добри приятели и че макар че невинаги били съгласни за всичко, заради паметта на Воон не можел да финансира разширяването, тъй като е широко известно, че той е бил категорично против.

— Но това... това е абсурдно! — избухна Виланте, искрено вбесен, въпреки че самоличността му бе фалшива. — Американците си режат носа, за да накажат лицето си!

— Смятах, че след смъртта на Воон разумът ще надделее, но случаят не е такъв. Разумът изглежда е рядка стока в онзи град.

Виланте стисна юмруци, после пак ги отпусна. Не се преструваше — беше искрено разгневен от глупостта на политиците в своята страна и му се щеше да сподели яда си с някой, който е в състояние да промени нещо. Стига изобщо да съществуваше такъв човек.

— Аз как да помогна? — попита той.

— Това ще се разчуе, винаги става така, и тогава всички ще се отчаят. Моля те, кажи на Парадес и Ривера да стискат зъби и да не губят надежда. Ако компании като техните започнат да обявяват банкрут, това ще нанесе страхотен удар на икономиката ни. Кажи им, че положително ще намерим пари. Просто ще отнеме повече време.

— Имаш ли план, Нико?

— Имам.

— Какъв?

— Най-добре е да не ти казвам. Достатъчно е да знаеш, че не сме останали без изход. Имам още един коз.

— Добре, приятелю — отговори Виланте. — Ще предам посланието ти.

Виланте стана, каза довиждане и излезе от кабинета на Серано и докато вървеше към своя, вече се чудеше дали да съобщи за станалото на Джоунс в Лангли. Като кадър, вложил години в изграждането на най-достоверното възможно прикритие, той често получаваше информация, с която не беше сигурен как да постъпи. Постоянно съпоставяше стойността ѝ с риска да го разкрият, ако я сподели. В случая реши, че все още не разполага с достатъчно конкретни

сведения. Щеше да порови още малко, да наостри уши и да наблюдава как ще се развият нещата.

ГЛАВА 23

На запад от Луксор, Египет

Оръжието беше старо и малко за револвер, и на Сторм му бяха нужни секунда-две, за да го разпознае. Беше джобен колт, ценна находка за колекционерите на оръжия, тъй като по време на Гражданската война го бяха използвали генерали и от двете страни. Това, че е антика, не го правеше по-малко смъртоносен от упор. Рейнс беше опрял цевта в слепоочието на Кейти и я използваше вместо щит между себе си и останалите.

— Горещите ръцете — нареди той. — За всички се отнася. Без геройства, иначе тя ще умре.

Сторм, тримата студенти, които караха камионите, и четиримата пазачи бавно вдигнаха ръце. Единственият, който не се подчини, беше Страйк. Бе опряла своя М-16 в рамото си и се целеше в Рейнс от около девет метра разстояние.

— Ще го улуча, Сторм — спокойно каза тя.

— Недей — отговори той.

— Мога да го убия — настоя тя.

— Не! За бога, на камила си, а оръжието е в автоматичен режим. Няма начин да се прицелиш точно или да овладееш подскочането на цевта. Като нищо ще убиеш и двамата.

— Послушайте приятеля си или какъвто ви се пада, госпожо Съливан — каза Рейнс и се скри още по-плътно зад ужасената си докторантка.

— Ще го улуча — натърти Страйк, без да сваля оръжието.

— Кейти има семейство в Канзас — каза Сторм.

— Хвърлете оръжието, веднага! — изкрещя Рейнс и притисна револвера още по-плътно.

На Сторм му се щеше да има как да застане между Страйк и мишената ѝ, но възседнала Клеопатра, тя се целеше прекалено отвисоко. Можеше да я убеди единствено с думи и избра да подходи внимателно.

— Клара, моля те. Не го прави заради нея, а заради мен.

Страйк си пое дълбоко дъх, опря пръст на спусъка, хвана автомата още по-здраво... и го хвърли на пясъка пред себе си.

— По дяволите — обобщава тя.

— Добре — кимна Рейнс. — Така и така започнахте, искам и пистолетите. Виждам съм какво има в раменните ви кобури. Хвърлете ги съвсем бавно. Ако дори си помисля, че ми готвите някой номер, първо ще стрелям, после ще разпитвам.

Сторм и Страйк бавно хвърлиха пистолетите си, като се стараеха движенията им да не бъдат разтълкувани погрешно.

— Добре, а сега всички ей там, по-далеч от камионите — излая Рейнс. — Точно така. Ръцете горе!

Сторм, Страйк и останалите се събраха на малка групичка недалеч от Рейнс, който още притискаше револвера си към слепоочието на Кейти. Щом реши, че са се отдалечили достатъчно, той направи няколко крачки настрани.

— Добре, сега седнете. Но останете с вдигнати ръце!

Деветимата се спогледаха, прецениха, че нямат особен избор и седнаха на пясъка.

— Много добре — похвали ги Рейнс. — Кейти, в камиона има въже. Донеси го и ги вържи, като започнеш от господин Талбът и госпожа Съливан. И по-добре се постарай да е стегнато.

Кейти отиде до камиона, взе въжето и започна да връзва колегите и приятелите си. Без да я изпуска от очи, Рейнс я следваше на не повече от метър разстояние, като все така я държеше на мушка.

Сторм и Страйк общуваха само с поглед. В един момент той, сякаш в отговор на нейно предложение, поклати отрицателно глава.

— Ще се оправим — каза той.

— Без приказки! — нареди Рейнс. — И горе ръцете.

— Започват да ме болят — оплака се един от студентите.

— От куршума ще те заболи повече — озъби се Рейнс.

Кейти най-сетне се опомни след шока и побесня.

— Значи от самото начало сте били вие! Вие сте им съобщавали какво сме открили и кога да ни нападнат, и то само за да продавате този... прометий, каквото и да е това. Как можахте?!

— Много си наивна, Кейти. Толкова апаратура, толкова запаси, толкова работници. Това струва пари, нима смяташ, че ги получавам от

университета? Моля те.

— Но... защо изкопавате находките и позволявате на други да ги вземат?

— Защото иначе ще ги получи египетската държава. И в двата случая и грош няма да видя.

— Заслугата за откритието ще бъде ваша!

— О, „заслугата“ — изсмя се Рейнс. — Нека ти обясня как стават нещата в истинския свят, млада ми доктор Комли. Намираш удивителни находки, публикуваш статии за тях, както е редно, отдават ти всички „заслуги“, трупаш цитати. Седмица по-късно деканът се обажда и казва: „Чудесно, професоре, поздравявам ви, но за съжаление се налага да прекратим финансирането ви.“ Ами фондациите? Нека ти разкажа и за тях! Карат те да пътуваш до другия край на света, за да се унижаваш пред всемогъщите им бордове. Обясняват ти, че си изключителна. Седмица по-късно изпълнителният директор се обажда и казва: „За съжаление портфолиото ни не генерира печалбите, на които се надявахме, но след две години със сигурност ще ви финансираме. Желая ви успех.“

Рейнс придружи цитата с няколко фрази, които никоя телевизия не би излъчила.

— Пред очите ми бюджетът ми се стопи, служителите ми напуснаха. Загубих всичко, което бях изработил. Тогава сеизмографът засече необичайно геоложко формирование. Разкопах го и открих варовикова пещера, пълна с нещо, което не е варовик. Направих тестове и виж ти, оказа се, че е прометий, най-редкият от редкоземните елементи. Цената му е сто долара на грам! Какво се очакваше да направя, да съобщя на египетската държава, която моментално щеше да си го присвои? Изключено.

Кейти плачеше от гняв.

— Вие сте чудовище! — изплю тя.

— Така ли? Не чух да се оплакваш, докато получаваше онази стипендия и си попълваше автобиографията, за да ти е по-лесно да си намериш работа в Щатите. Откъде мислиш дойдоха тези пари?

Кейти не отговори, а Рейнс пристъпи към нея и я погали по тила.

— Не ме докосвайте! — каза тя и рязко се дръпна.

— Щях да спася Бушар. Знаеш това, нали? Всички важни находки стигат където трябва, просто... имах нужда от параван. Не

можех да рискувам да предложа прометия на пазара. Щях да загубя всичко, а тогава разкопките пропадат.

— Така че го продавате на терористи — обади се Сорм.

— Млък! — каза Рейнс и насочи револвера към него. — Продавам го на мъж на име Ахмед. Какво прави той после си е негова работа.

— Влага го в оръжие, което сваля пътнически самолети, пълни с невинни хора — обясни Сорм. — Вие обаче трябва да финансирате разкопките си, така че какво ви пука?

Рейнс не му обърна внимание. Кейти вече беше вързала и останалите членове на експедицията.

— Чудесно, а сега върви в камиона — каза той и посочи към онзи, в който се намираще прометият.

— Няма да дойда с вас! — възмутено каза тя.

— О, ще дойдеш. Ти си моята застраховка, в случай че някой реши да се прави на герой. Всъщност не, прощавай, ти си втората половина от застраховката ми. Ето я първата.

Той застана пред първия камион, прицели се в лявата предна гума и стреля. Камионът се разтресе и се килна на една страна, а професорът простреля и дясната предна гума. После отиде при третия камион и осакати и него с два точни изстрела. Върна се при Кейти, придума я да се качи на мястото до шофьора, а после седна до нея, запали мотора и свали прозореца.

Последните му думи, преди да потегли, бяха:

— Ако някой от вас дори си помисли да ни подгони, нека да е наясно, че това ще струва живота на доктор Комли.

Сорм изчака, докато камионът изчезна в долината, и скочи на крака. Заобиколи най-близкия камион и използва острия ъгъл на платформата, за да среже въжето около китките си, без да го е грижа, че когато не улучи, разранява и тях.

— По-полека, Сорм. Защо бързаш? — попита Страйк.

— Имам да спасявам египтоложка.

— Остави я. Не ми позволи да стрелям, когато можех, защо сега си готов да я изложиш на риск?

— Не забеляза ли? — попита Сорм, докато въжето започваше да се протрива.

— Какво да съм забелязала?

— Революверът му е джобен колт от Гражданската война. Необичайното при него е, че има четири цилиндъра. Заедно с този в гнездото това значи общо пет куршума. Рейнс използва четири, за да простреля гумите. Остана му само един.

— Е, и?

— Ако го използва, за да убие Кейти, сякаш ме моли да го очистя, а аз се сещам поне за десет различни начина да го направя.

— А ако използва последния си куршум, за да убие теб?

— Ще рискувам — заяви Сторм и измъкна ръцете си от разхлабеното въже.

— Сторм, сериозно ти говоря. Никога няма да ги настигнеш.

Сторм изтича да вземе Мръсния Хари и го пъкна в кобура му, а после се метна на гърба на Антоний.

— Да се обзаложим ли? — попита той, извади бича от дисагите и го вдигна високо над главата си. — Дий!

Дори не се наложи да удари камилата. Щом зърна жестокия връх на бича с крайчеца на окото си, Антоний мощно изрева... и хукна. Като вихър във ветровит ден. Като Пегас пред полет. Като никоя друга камила на света.

В началото Сторм трябваше да вложи цялата си сила, за да се задържи на гърба му, но скоро успя да се намести в седлото и се наведе напред, докато Антоний летеше като хала, присвил уши до главата си.

— Дий, дий! — извика Сторм, без да използва бича. Само го държеше така, че камилата да го вижда.

Камионът скоро изникна в далечината. Имаше около шестстотин метра преднина, а тъй като вече не трябваше да се преструва, че вози ценни артефакти, Рейнс караше с максималната възможна скорост, която беше около четиридесет и пет километра в час. За негово нещастие състезателна камила-шампион може да вдигне шейсет и, за разлика от камиона, е селектирана така, че да тича именно в пустинята.

Антоний бързо ги настигаше. След минута разстоянието между него и камиона беше с една трета по-малко, след две ги деляха по-малко от триста метра, а след три — пет. Рейнс се опитваше да прави маневри, за да се измъкне, но без особен успех. Освен по-бърз,

Антоний беше и значително по-подвижен от камиона и Сторм без усилие противодействаше на безполезните усилия на професора, докато накрая се изравни с ремаркетото. Естествено, точно тогава Антоний реши, че вече не му е интересно да гони някакъв си глупав камион. Сторм усещаше, че губят скорост.

— Хайде, Антоний, дий, дий!

Наведе се напред и пъкна бича под носа на камилата, която отново хукна и той успя да скочи в камиона точно преди Антоний да се откаже окончателно, да забави ход и да седне в разстояние само на няколко метра.

Рейнс направи няколко резки завоя, за да се отърси от неканения пътник, но Сторм лесно се задържа. Дните му на сърфист в градски условия бяха започнали много отдавна в предградията на Вашингтон и този камион не беше в състояние да му сервира нищо, е което да не може да се беше справял още като юноша заедно с приятелите си.

Щом се увери, че се е хванал здраво, той запълзя към кабината. Тъкмо започваше да напредва, когато Рейнс удари спирачките и Сторм се вкопчи в метала, за да не изхвъркне напред и да го сгазят, ако професорът действително целеше това.

Не, планът му беше друг. Камионът спря и Кейти изхвъркна навън, сякаш я бяха изритали. Рейнс изскочи след нея и отново се скри зад гърба ѝ като зад щит — маневра, която усъвършенстваше с мълниеносна бързина.

Сторм вече беше извадил оръжието си и лежеше върху камиона, което означаваше, че се намира извън обсега на вражеското оръжие.

— Казах ви да не тръгвате след нас! — кресна Рейнс. Сторм го чуваше, че се е задъхал. Кейти изквича, но той не успя да види каква е причината.

— Да, след което използвахте четири от петте си куршума, за да ни спукате гумите — спокойно изрече Сторм. — Остава ви един, заедно с интересна дилема. Ако застреляте Кейти, ще ви убия още преди да е паднала на земята, но ако се опитате да стреляте по мен, може да не улучите. Или ще ме раните, но тъй като този мъник стреля с грахчета, няма да ме обезвредите напълно. Уверявам ви, че нито един от тези два сценария няма да свърши добре за вас.

— Вярно, но и вие сте изправен пред дилема, господин Талбът. Докато държа Кейти на мушка, няма да посмеете да ме нападнете. В

противен случай смъртта ѝ ще тежи на вашата съвест.

— Вярно е — отговори Сторм. — Което значи, че се намираме в безизходица. Нали така?

— Така.

— В такъв случай ви предлагам споразумение.

— Слушам ви.

— Съвсем просто е, професоре — каза Сторм. — Вие ще пуснете Кейти, аз ще пусна вас. Никога повече няма да работите в академичните среди, а египетската държава добре ще ви нареди, ако някога бъдете заловен. Във ваш интерес е веднага да напуснете страната и да заминете някъде, където нямат договор за екстрадиция с Египет, защото аз със сигурност ще съобщя, че крадете антики и добивате прометий незаконно. Освен това ще се погрижа да наблюдават внимателно този район, защото знам, че в противен случай ще се върнете за още. Приключихте тук, повярвайте ми. Всичко свърши. От друга страна обаче ще запазите и живота си, и прометия в този камион. Колко е, сто и петдесет, сто и шестдесет килограма? На черния пазар няма да си уредите същата цена, но съм сигурен, че ще ви платят поне по тридесет долара за грам. Ще рече, че ви отпускам пет милиона пенсия. Ще изживеете остатъка от мизерния си живот доста комфортно.

— Как да съм сигурен, че ако я пусна, няма пак да ме подгоните?

— Кейти и аз сме на крак, а вие — с камион. Няма как да ви настигнем пеша.

— Глупости. Какво ви пречи пак да яхнете оная бързохода камила?

Сторм се разсмя.

— Виждате ли бързоходата камила там, в далечината?

— Виждам я.

— Значи виждате и че седи. Ако познавате поне малко камилите като цяло и най-вече моята, ще сте наясно, че седат само когато са разгонени или са решили, че известно време никъде няма да ходят. И в двата случая имате предостатъчно време.

— А ако откажа?

Сторм пропълзя малко напред, така че Рейнс да има очи само за дулото на Мръсния Хари.

— Тогава ще си останем в безизходица. Аз ще държа на мушка вас, а вие — доктор Комли. Времето обаче е на моя страна, професоре. Съвсем скоро госпожа Съливан ще стигне до града, ще събере хора и ще тръгне да ни търси. Не сме от Международния съюз за защита на изкуството, защото такава неща няма, но работим за организация, която разполага с всички необходими ресурси, за да открие камион в пустинята и да го задържи.

— Добре, добре — каза Рейнс. — Сега ще се върна в камиона, но още няма да пусна доктор Комли. Щом седна зад волана, искам да хвърлите пистолета колкото може по-надалеч. Тогава ще я освободя.

— Много добре.

Сторм скочи долу, но не от страната, от която стоеше Рейнс, и с надеждата, че той няма да го види, бързо пхна мобилния си телефон зад едната гума на камиона.

— Така, хвърлям пистолета — оповести той и метна Мръсния Хари към хоризонта.

Секунди след като пистолетът се приземи, Рейнс потегли, а Кейти скочи от камиона, падна и се превъртя. Сторм не смяташе, че професорът ще се опита да го застреля за довиждане, но въпреки това застана така, че камионът да му пречи да се прицели. После отиде при Кейти, която вече беше станала и отупваше пясъка от панталоните си.

— Едно „благодаря“ едва ли е достатъчно — каза тя.

— Мен ме устройва.

— Малко по-нататък може да ми хрумне нещо по-добро — каза тя, а Сторм само се усмихна.

Верен на себе си, Антоний бе напълно изтощен след бесния си бяг и категорично отказваше да приема пътници, без първо да се опита да ги ухапе. По тази причина Сторм и доктор Комли изминаха близо петте километра до лагера редом с камилата.

Отначало Кейти мълчеше и Сторм я остави да помисли. Накрая тя каза:

— Трябваше да се досетя.

— Не, не е трябвало. Ако живеехте с подозрението, че всички наоколо ви са способни на толкова ужасно зло, нямаше да бъдете нормален човек, а параноик.

— Някои неща бяха очевидни — поклати глава тя. — Първо, определено ми се струваше, че Рейнс разполага с твърде много пари. Знам какво е на разкопки; ядеш само супа от пликче и вафли и почти се гордееш, че ти е толкова тежко. Тук постоянно ни носеха прясна храна. И имаше генератори. И климатици! И дървени подове в палатките. Ако имахме нужда от нещо, трябваше само да го споменем.

— Продължавам да смятам, че не бива да се обвинявате — настоя Сторм.

— Не, но има и още. През ден той просто изчезваше. Късно следобед, когато станеше малко по-хладно. Тръгваше на изток с раница на гърба и след два часа се връщаше, сякаш нищо не е било. Попитах го къде ходи и той каза, че просто се разхождал, за да поддържа форма. Кой просто крачи два часа из пустинята без никаква причина?

— Да, но както гласи поговорката, „Погледнеш ли назад, зрението ти винаги е 50/50“.

— Искате да кажете 20/20^[1] — поправи го тя.

— Не, точно там е работата. Погледнеш ли назад, зрението ти винаги е 50/50. Нищо не изразява случайния принцип във вселената по-точно от 50/50. Това значи, че вероятността да си прав или да грешиш, да спечелиш или да загубиш, е еднаква. Не можеш да избягаш от това, нито има смисъл да съжаляваш после, защото откъде си можел да знаеш кой път да избереш? В това е мъдростта на моята поговорка. Човек не бива да се тормози заради резултат, който му се струва предопределен едва след като се е случил.

— Да не сте слънчасали? — попита Кейти, а Сторм се разсмя. Другите два камиона вече се виждаха. — Значи Международния съюз за защита на изкуството не съществува?

— Не съществува, но въпреки това ви защитихме — отговори Сторм. — Това се нарича ирония, между другото.

— Кой сте вие тогава?

Не се наложи Сторм да отговаря, защото Страйк ги забеляза и дойде да ги посрещне.

— Къде е прометият? — попита тя, а Сторм мислено си отбеляза първия ѝ въпрос. Не „Къде е професорът?“, не „Как си?“, нито „Как я освободи?“, а „Къде е прометият?“ Поне за пореден път се увери какви са приоритетите на Джоунс, а следователно и на Страйк.

— В камиона, доколкото знам — отвърна той.

— Добре. Къде е камионът?

Сторм погледна часовника си.

— Вече сигурно е на магистралата.

— Какво?!

— Иначе Рейнс нямаше да пусне доктор Комли.

Сторм познаваше Клара Страйк достатъчно добре. Външно не се издаваше — ноздрите ѝ потрепнаха за миг, очите ѝ едва забележимо се разшириха и толкова — но вътрешно беше на път да избухне. След малко изрече със съвсем равен глас:

— Изпуснал си прометия заради един задник?

Кейти зяпна, а Сторм не отстъпи.

— Може да ти е убегнало, но със задника върви и човешко същество.

— Заповедите ни бяха да спрем терористите и да вземем прометия.

— Не, твоите заповеди се отнасяха до прометия. Аз не желая да участвам в тази част, въпреки че е съвсем ясно, че Джоунс нищо друго не го интересува.

— Глупости. Иска главите на терористите на поднос. Да го беше чул след Пенсилванската тройка!

— Сериозно? Мислиш, че говоря глупости? Ако възможностите са да залови терористите или да обогати оръжейния арсенал на САЩ, кое ще избере Джоунс според теб?

— Не е толкова просто — каза Страйк. — Не е нужно да избира. Ако ние си свършим работата както трябва, ще постигне и двете неща.

— Обзалагам се на каквото искаш, че Джоунс би пуснал терористите срещу камион, пълен с прометий.

— Няма да водя теоретични спорове с теб, Сторм.

— Ще дойде, момент, когато вече няма да бъдат теоретични. Какво ще избереш тогава, справедливост за всички или оръжия за генералите?

— Това... няма значение. Имаме нареждания.

— Нареждания — изсумтя Сторм. — Зад тях ли ще се скриеш?

— Не се крия, върша си работата — отсече тя. — Вероятно обаче ти ще използваш момента да ми напомниш, че всъщност не работиш за ЦРУ.

Не за пръв път водеха този спор и въпреки това Сторм усети, че пак играе обичайната си роля.

— Ами, след като така или иначе го спомена...

— След което ще ми заявиш, че това, което искаш ти и онова, което искам аз, не са напълно съвместими.

— Не става дума за нас, престани да се държиш, сякаш става дума за нас. Говорим за мисията!

— За теб не става дума за нас — кимна Страйк. — За мен винаги става дума за нас. Точно това сякаш никога не успяваш да схванеш, така че нека ти го кажа съвсем ясно: ще ми помогнеш ли, или не?

За тях ли ставаше дума наистина? Или Страйк просто го манипулираше, както толкова пъти преди? Сторм издържа мрачния ѝ поглед и не отговори, а тя се обърна и си тръгна. Гневът ѝ не беше престорен и той не можа да не се зачуди на какво точно се дължи.

---

[1] Фразата 20/20 eyesight означава съвършено зрение, „зрение единица“. Поговорката, която Сторм адаптира, гласи „Hindsight is always 20/20“. Най-близката по значение българска поговорка е „Обърне ли се колата, пътища много“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 24

Хъркюлийз, Калифорния

Мъжът с виненочервеното петно беше много доволен от тази задача, най-вече защото му плащаха на час, а вече бяха минали четири седмици. Почти месец наблюдение по двадесет и четири часа седмично при цена сто и двадесет и пет долара на час, а работодателят изобщо не възрази! Внасяха парите в сметката му всяка седмица, без колебание и без изгледи някога да престанат.

Вярно, скучничко беше да наблюдава как онази старица, Алида Незнамкояси, снове насам-натам, но на кого му пука при такъв хонорар? Надяваше се това никога да не свърши. Стига някой агент на недвижими имоти да не решеше да показва къщата, в която се криеше, на потенциални купувачи, можеше да си остане тук завинаги.

Беше извадил ловджийския си нож и си чистеше ноктите е върха на острието. За пръв път го използваше толкова усилено. Щом задачата приключеше — всяко хубаво нещо има край, нали така? — щеше да си купи нов джип. Старият не беше повреден, просто щеше повече да подхожда на някой лигльо. Искаше му се нещо голямо, нещо готино. С кожена тапицерия. И страхотна стерео система. Мама му стара, ако това назначение продължеше в същия дух, щеше да си купи каквото кола пожелае! Можеше даже да...

Телефонът в джоба му звънна, той го извади и погледна. Беше работодателят му, мъжът, когото Уилиам Макрей наричаше Алфа.

— Здравсти — каза мъжът с виненочервеното петно.

— Нещо ново?

— Не, всичко е постарому. Ляга си по едно и също време, става по едно и също време, работи в градината. Все така. Веднъж отиде до бакалията, беше много вълнуващо.

— Едрият посетител отбивал ли се е?

— Не, не е идвал.

— Това е добре. Ами полицията?

— Не, от няколко дни насам не е ходила при шерифа.

— Отлично — каза Алфа. — Тя разбра ли, че си там?

— Не. Почти не излизам от къщата, а през повечето време бабата не знае дали да си навие задника, или да си почеше часовника.

— А, южняшки хумор. Много забавно, за разлика от моето положение. Професор Макрей започна да става сприхав. Работата взе да го уморява, създава ни неприятности.

— Ами? — каза мъжът с виненочервеното петно и се поизправи. Това беше най-интересното събитие, откакто едрият непознат си беше тръгнал. — Искаш ли да... не знам, да я ошамаря малко? Да я стресна?

Той погледна подпряния на стената автомат. Пистолетът му 45-и калибър беше в кобура си. Не че му бяха нужни такива мощни оръжия, за да стресне някаква си стара дама. Щеше просто да я блъсне един-два пъти, да пъкне ножа под брадичката ѝ и да ѝ направи малко театър.

— Не, не искаме да установяваш контакт, преди да се наложи. Може да побегне, ако разбере, че я следим или отново да привлече вниманието на властите.

— Добре.

— На този етап имаме нужда от още снимки, нищо повече — каза Алфа. — В случай че на професор Макрей му хрумнат свежи идеи.

— Само толкова ли? Може да я понатъртя малко и тогава да я снимам. С един куршум два заека и така нататък.

Алфа замълча, сякаш го обмисляше.

— Не — каза той накрая. — Засега просто я снимай.

— Добре — отговори мъжът с виненочервеното петно. — Довечера ще ти кача още няколко кадъра. Не си пуска щорите, ще я щракна, докато вечеря. На стената има календар и ако наглася ъгъла, както трябва, датата ще се вижда.

— Чудесно. Скоро ще говорим пак.

Мъжът с виненочервеното петно пъкна телефона обратно в джоба си, взе фотоапарата и започна да работи.

ГЛАВА 25

На запад от Луксор, Египет

Час по-късно хеликоптерът дойде да вземе Страйк. Пилотът прояви благоразумието да кацне по-далеч от лагера, така че пясъчната стихия, причинена от роторите, да не се разрази сред обитателите му, но никой не беше в състояние да предпази Сторм от болезнената буря от емоции, докато Страйк си отиваше.

Винаги ставаше така. Колкото и близки да си бяха в хотела в Луксор, колкото и да жадуваше да бъде с нея, колкото и силни да бяха чувствата му, поредният катаклизъм винаги разваляше всичко. Някой ден щяха да се видят отново, може би, и Сторм пак щеше да се чуди дали причината за това са нейните чувства, или професионалната необходимост.

Хеликоптерът се издигна и докато го наблюдаваше как се смаява все повече и повече, той си даде сметка, че Кейти Комли стои зад него. Тя внимателно опря длан на гърба му и попита:

— Добре ли сте?

Той се обърна да я погледне. Температурите вече бяха непоносими, поне четиридесет и осем градуса, но сините ѝ очи излъчваха приятен, почти подканящ хлад. На луничавото ѝ лице имаше колеблива усмивка.

— Да. Всичко е идеално — каза той.

Навсякъде около тях лагерът се разпадаше. Беше се разчуло, че професорът е избягал, работниците си даваха сметка, че вече няма кой да им плаща и бързаха да се разотидат. Студентите просто се мотаеха, клюкарстваха на малки групи, оплакваха съдбата си и се чудеха какво ще стане, след като финансирането им е пресъхнало.

— Не е моя работа, разбира се, но вие заедно ли сте? — попита тя и погледна към хеликоптера. — Казахте, че сте просто колеги, но реакцията ѝ преди малко беше... Една жена не би се изразила така за друга жена, освен ако... нали разбирате.

— Да, това беше просто... Всъщност не съм сигурен как точно да го опиша. Нито как да отговоря на въпроса ви. Били сме заедно преди, това явно е очевидно. Очевидно е също, че в момента не сме.

— А в бъдеще?

— Не знам — съвсем честно отвърна Сторм.

— Ами, тук сте добре дошъл, колкото желаете. Никой няма да използва палатката на професор Рейнс, а определено имаме нужда от човек като вас.

— „Вие“?

Тя пристъпи малко по-близо и каза:

— Е, може би само аз.

Сторм си пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Това е много, много мило предложение, доктор Комли. При други обстоятелства е удоволствие бих го приел.

— Но? — довърши тя, а луничавата ѝ усмивка леко помръкна.

— Но съм тук по работа и още не съм я свършил.

— Разбирам. Наистина разбирам, но...

Тя погледна надолу за миг, после пак вдигна очи към него и избъбри:

— Ще дойдеш ли с мен в палатката ми? Още сега?

Изглежда толкова се изненада, че го е изрекла, че веднага добави:

— Не искам да си мислиш, че съм... Обикновено не се държа така, но... След като ми опряха пистолет в главата, просто... Не знам.

Сторм се наведе и я целуна. По бузата.

— Това също е много мило предложение — каза той.

— Но? — срамежливо попита тя.

— Да, има „но“.

— Добре. Разбирам.

Сторм се отдръпна, но Кейти то последва, надигна се на пръсти и го целуна. По устните.

Психолозите са провели множество експерименти, които научно доказват, че веднага след траматично събитие страстта става по-силна. Сторм нямаше нужда да чете статии по въпроса. И сам изпитваше доказателството.

— Благодаря ти — каза тя накрая.

— Аз ти благодаря — каза той. — А сега трябва да вървя, защото с всяка секунда ми става все по-трудно да постъпя правилно.

Трябваше да впрегне целия си самоконтрол, за да ѝ обърне гръб.

На излизане от лагера Сорм нарочно пропусна сбогуването. Просто нахрани и напои Антоний, натовари го с достатъчно запаси и го възседна.

— Чакай! Накъде? — попита Кейти, когато го видя да тръгва.

— На изток — отговори той.

За миг му се стори объркана, но после на лицето ѝ се изписа разбиране.

— Успех.

— Ще ми направиш ли две услуги?

— Само кажи.

— Първо, би ли се свързала със Съвета по антиките? Трябва да знаят какво става, за да вземат мерки и да издадат заповед за ареста на Рейнс. Може дори да ти помогнат с Бушар.

— Добра идея. А втората услуга?

— Въпросът ми е странен, но колко струва една камила?

Пак му се стори объркана.

— Боже, знам ли. Десет хиляди гиней?

— Добре.

Сорм бръкна в портфейла си и извади двоино по-голяма сума в долари, валута, срещу която никой в Египет нямаше нищо против.

— Ще предадеш ли парите на един местен камилар на име Масри? — попита Сорм, докато ѝ подаваше парите. — Подозирам, че няма да успея да му върна камилата, а не искам да му докарам загуби.

— Добре — каза тя и пак се усмихна.

Сорм ѝ изпрати въздушна целувка и подкара Антоний. Яздеше, без да се обръща. Бе дошъл в пустинята, за да открие източника на прометия и нямаше да си тръгне, преди да е успял. От една страна задачата му бе станала малко по-лесна (поне знаеше какво търси: входа на подземна варовикова пещера). От друга обаче бе не по-малко непосилна. Отворът можеше и да не е голям; достатъчно беше един мъж да е в състояние да пропълзи през него. Освен това го търсеше в пустиня, която си оставаше все така огромна.

Още преди лагерът да изчезне от поглед, климатикът вече му липсваше и беше на път да съжали, че не се е възползвал от предложението на Кейти. Жегата беше потресаваща и му се струваше, че губи литри вода — потта му сякаш се изпаряваше моментално. Въпреки това, колкото и странно да звучеше, слънцето бе негов приятел. Без него нямаше никакъв шанс да открие пещерата, а за разлика от археолозите не разполагаше с лукса да работи през нощта.

Докато яздеше, Сторм пресмяташе. Кейти каза, че професор Рейнс е изчезвал през ден, за два часа. Това означаваше, че е вървял малко по-малко от час до пещерата, изкопавал е колкото прометий може да носи, което вероятно не му е отнемало твърде много време, и се е връщал в лагера. Ако върви бързо, човек е дълги крака и в добра форма като Рейнс можеше да измине шест километра и половина за един час, но по асфалт. Пясъкът би го забавил малко, както и изкачването и слизането по дюните, така че Сторм реши, че разстоянието сигурно е около пет километра. Изминавал ги е за петдесет минути, двадесет минути е копаел прометий и се е връщал обратно. Логично изглеждаше.

Антоний не бързаше особено, но въпреки това взе разстоянието много по-бързо от човек. Когато джипиесът на Сторм го уведоми, че са изминали пет километра на изток, той спря и се огледа. Бяха се върнали в зоната, чиито координати бе получил от умниците, но околностите изглеждаха все така безнадеждни и пуссти. Дюни във всички посоки и никакви признаци на живот, с изключение на няколко окаяни растения.

Сторм мислено начерта квадратна мрежа със страна километър и половина и застана в центъра ѝ, а после я раздели на сектори по двеста метра, които да обходи един по един. Надяваше се, че така ще успее да мине достатъчно близо до входа на пещерата, за да го забележи, дори да се окажеше доста малък. Тежката работа всъщност вършеше Антоний — за да покрие цялата площ, той трябваше да измине четиридесет и четири километра. Камилите обаче са създадени, за да вървят в пустинята, а той беше в не по-лошо настроение от обичайното. От време на време мучеше възмутено, но въпреки това не спираше.

Вече бяха изминали шестнадесет километра напред-назад, когато Сторм удари джакпота. Вече беше минал край тази купчина камъни

няколко пъти и отдавна му се щеше да се отклони от маршрута и да ги огледа по-подробно, но си налагаше да прояви воля. При последния тегел обаче забеляза нещо, на което не му беше мястото там — парче шперплат, легнало върху камъните. Беше горе-долу същият кафеникав цвят като тях и макар и груб, камуфлажът вършеше работа. Сателит определено нямаше да го засече, най-вече заради ъгъла.

Сторм слезе от гърба на Антоний и затърси нещо, за което да го върже, но без успех. Нямаше как да попречи на камилата да хукне, ако реши, че е в настроение за това.

— Стой.

Антоний се оригна.

— Добро момче — кимна Сторм и бавно се приближи към парчето шперплат, чиито три панти бяха прикрепени към скалата с винтове. Повдигна долния му край, но той се надигна само на няколко сантиметра. Сторм се намръщи за миг, после забеляза причината: капакът беше застопорен с дълъг болт, потънал в дупка, пробита в камъните, и боядисан в същия кафеникав цвят, както и катинара, с който бе заключен. Такива предпазни мерки можеше и да успеят да спрат някой пустинен номад, но не и човек с неговите умения. Катинарът беше съвсем евтин, масово производство. Сторм се замисли дали да не стреля в него — два куршума щяха да свършат работа — но реши да подходи по-елегантно.

Опря ухо в него и въртя шайбата, докато чу, че първото зъбче се намества. При по-скъп катинар този звук щеше да бъде умишлено заглушен, за да предотврати именно такъв опит, но тук тракането беше оглушително. След третото число Сторм бързо налучка цялата комбинация, катинарът се отвори съвсем лесно, той повдигна капака и под него се разкри дупка в скалата.

Върна се при Антоний и извади фенерче от раницата си. После отново повдигна парчето шперплат и насочи лъча светлина към мрака под него.

Входът беше малко по-голям от капака, а в пясъка се виждаха следи от подметки, вероятно останали от Рейнс. Сторм ги последва, а тунелът бързо се стесни до диаметър, доста тесен за мъж с неговите габарити. На ръст Рейнс беше колкото него, но много по-слаб, и той съвсем скоро трябваше да се извърне настрани.

Постепенно тунелът се спусна надолу и започна да се разширява. По начина, по който отекваше ехото от стъпките му, си личеше, че някъде отпред има голяма, просторна кухня, и Сторм насочи лъча на фенерчето си натам. Известно време той отскачаше от стените на тунела, но изведнъж изчезна в тъмнината. Сторм забърза крачка и скоро освети голяма пещера с неравни очертания, около шест метра в най-високата си точка и двадесет и пет метра в най-широката си част.

Сторм огледа варовиковите стени. Тунелът, по който дойде, бе издялан от инструментите на Рейнс, докато тези бяха различни — съвсем гладки, сякаш издълбани от вода преди милиони години, когато климатът е бил различен и в Сахара са падали много повече валежи.

По-плоската част от пода бе покрита с прах и пясък, на места недокоснати, а на други — осеяни със стъпки и бразди. Сторм лесно различи пътя, който Рейнс многократно бе следвал, и продължи по него. Накрая се озова в дъното на пещерата, пред скала, каквато не беше виждал никога преди. Беше съвсем бяла и се издигаше на пет метра, под ъгъл от седемдесет и пет градуса, сливайки се с тавана. Сторм си спомни разказите на миньори, откривали минерални залежи, които криволичат на слоеве между други видове скали, и си даде сметка, че вижда точно това — залеж от чист прометий под формата на тебешироподобни соли, които се бяха изренили на купчинки до стената. Даде си сметка, че прометият, който видя в камиона, е бил смлян на прах, вероятно защото така щяха да го транспортират по-лесно.

Посегна и докосна стената с пръст. Беше твърда, макар че ако забиеше нокът в нея, лесно щеше да я олющи. Рейнс сигурно бе използвал малка кирка. Не би му отнело много време да изкопае двадесет килограма, а после да ги пренесе на гръб в раницата си до лагера. При цена от тридесет долара на грам всяка разходка му беше носила приблизително по осемстотин хиляди, а в пещерата имаше още много.

Сторм откри едно място, където Рейнс бе изронил залежа напълно, стигайки до скала е малко по-различен състав. Сигурно това беше веществото, в което се превръщаше прометият след разпада си. Или пък веществото, от което се беше зародил. Каквото и да беше случаят, тази стена представляваше изключително уникална геологическа особеност — прометий, възникнал по естествен път,

нещо, което, поне според Макрей и останалите учени, не съществуваше. Оказваше се, че те просто не бяха проявили достатъчно търпение, нямаха достатъчно късмет или може би не бяха търсили достатъчно. Така или иначе, в един кратък момент от живота на рудата тя бе приела формата на прометий.

Тъй като елементът беше леко радиоактивен, Стом се отдръпна, освети го за последен път и излезе от пещерата. След престоя под земята жаркото слънце го заслепи. Той затвори отново вратата, провери точното си местоположение с джипиеса и запамети координатите. После отново възседна Антоний и потегли към магистралата. Трябваше да открие терористите, а ако телефонът му все още беше там, където го остави, професор Рейнс щеше да го отведе право при тях.

ГЛАВА 26

Някъде в Близкия изток

Не разполагаше нито с адрес, нито с карта. Караше най-вече по усет, като на всеки завой си повтаряше, че пътят все още му се струва познат. Единственото предимство на професор Рейнс беше, че резервоарът на камиона е пълен и че два пъти е ходил в дома на Ахмед.

Бензинът бе добре дошъл, защото кредитната му карта вече беше блокирана. Египетските власти явно бяха по петите му и правеха всичко възможно да затруднят придвижването му. Радваше се, че пътят му е смътно познат, защото не можеше да си позволи да губи време. Рейнс беше решил, че мъжът, който го пусна да си върви, Талбът или както се казваше всъщност, е съвсем прав: прометият отзад беше чудесен пенсионен фонд. Щеше да го продаде и да изчезне някъде, където никой няма да го търси. Може би в Средиземно море, на остров Елба, например. Щом беше достатъчно добър за Наполеон, устройваше и него.

Времето обаче напредваше, а той така и не пристигаше и отчаянието му нарастваше все повече. Поне два пъти реши, че се е загубил, но после откри още нещо познато, което му подсказа, че е на прав път. Накрая, когато слънцето залезе и лампите в квартала, из който се луташе, светнаха, той откри тесния път до оградения със стена двор, където Ахмед се занимаваше с бизнеса си.

Видя пред входа познатата табела, „Ахмед търгува с метал“ на арабски, а до нея — пазач с автомат „АК-47“ пред гърдите. Рейнс се представи и каза, че идва да говори с Ахмед. Мъжът каза нещо по радиостанцията и отсреща се изля порой от гневни приказки. Станфърд Рейнс явно не беше добре дошъл тук. Накрая обаче пазачът с автомат каза:

— Добре, ела.

Отвори портата и махна на Рейнс да паркира край алеята, недалеч от къщата, под дългата сянка на високо евкалиптово дърво.

— Чакай в камиона, ще дойдат да те вземат — каза пазачът, върна се на поста си и залости вратата.

Рейнс се подчини и изключи мотора, а после огледа двора. Навсякъде лежаха купчини метал и бавно ръждясваха. Виждаха се коли за скрап, кълбета от най-различни кабели, хладилници и други кухненски прибори.

Професорът никога не се беше замислял кой е Ахмед или какво прави с прометия. Смяташе го за собственик на бизнес, наречен „Ахмед трейдс метал“ и толкова. Наистина ли беше терорист, както твърдеше Талбът, или това бе просто негова измишльотина, за да го обърка? На този етап не му пукаше особено. Цял живот се беше скъсвал от работа и нямаше намерение да свърши в затвора, без пукната пара. Беше готов да продаде прометия на самия дявол, а ако вече го беше правил... Ами, добре.

След около пет минути се появи един от мъжете, присъствали на пропадналата размяна по-рано същия ден. Бицепсът му беше превързан, а през бинта бе избила кръв. Той присвиваше очи от болка и не спираше да се визира кръвнишки в Рейнс. Ясно беше кого вини за болките си.

— Хайде — каза той. — Насам.

Мъжът преведе Рейнс през къщата, до кабинета, където двамата с Ахмед бяха преговаряли преди. Него още го нямаше.

— Сядай — каза превързаният и излезе от стаята.

Рейнс си избра един от двата стола пред бюрото на Ахмед. В ъгъла имаше телевизор с плосък екран, който излъчваше „Ал Джазира“ без звук. Погледът му се насочи към голямата картина, която покриваше почти цялата източна стена на стаята. На нея се виждаше мъж, по-точно рибар, нагазил в река, за да извади богато украсен сандък. Това очевидно беше сцена от блискоизточната митология, макар че Рейнс не я разпозна веднага.

Две минути по-късно в стаята влезе самият Ахмед. Рамото му беше превързано. Вместо да седне, той застава така, че да се извисява над Рейнс.

— Много нахалство трябва, за да дойдеш тук — каза той.

— Мъжът, който те простреля, не беше от моите хора — отговори професорът. — Съжалявам, изрично му казах да не го прави. Действаше на своя глава.

Ахмед присви очи.

— Защо да повярвам, че не си го подучил ти? Защо да повярвам, че планът ти не е бил да ни убиеш и да ми вземеш парите?

— Защото, повярвай ми, ако онзи искаше да те убие, вече да си мъртъв. Освен това сега съм тук, нали?

— Само защото планът ти пропадна. Би трябвало да наредя на някой от хората ми да те застреля в главата!

— По-полека, по-полека — каза Рейнс със спокоен глас. — Помисли малко. Защо ще искам да навредя на теб или на хората ти? Бизнес отношенията ни са извънредно доходни и за двамата. Ти ми плащаш добри пари за моя прометий и, доколкото знам, си единственият човек в Египет, който е култивирал пазар за него. Едновременно с това обаче аз съм единственият ти източник. Нуждаем се един от друг.

Ахмед го изгледа мрачно още веднъж, после седна зад бюрото си.

— И така, да, ти дойде. Защо?

— Защото искам да си довършим сделката.

— Много добре. Хората ми ще вземат прометия от камиона и ще оставят на неговото място парите, които ти дължа. Банкнотите са необозначени, точно както пожела.

— Не бързай толкова — каза Рейнс. — Искам още.

— Още?

— Още пари.

Ахмед свъси чело.

— Не се бяхме разбрали така. Имаш нахалството да стреляш по хората ми и после да настояваш за още пари?!

— Цената на прометия е сто долара на грам.

— И двамата знаем, че на частния пазар е друго.

— Въпреки това ти го давах за тридесет. Искам по-голям дял.

— Колко по-голям?

— Деветдесет долара на грам.

— Това е възмутително!

— Това е новата цена — заяви Рейнс и се облегна назад, без да откъсва очи от него. Ахмед му върна погледа. Вече не посягаше към радиостанцията, вместо това гладеше брадата си, което му придаваше замислен вид.

— Утрояваш цената, защото това е последната партида — заяви той.

— Не, не. Не е това причината, просто... Смятам, че е справедливо да получа по-голям дял от тортата. Ти все така ще получаваш толкова прометий, колкото ти трябва.

Рейнс и сам чуваше, че гласът му е колеблив и се ненавиждаше за това.

— Баща ми ме е научил да разбирам кога на този стол седи лъжец, а ти лъжеш — каза Ахмед, все по-сигурен в себе си. — Мъжът, който стреля по нас, е овладял лагера ти. Щом владее него, същото се отнася и за твоя прометий.

— Това... не е вярно. Тоест... Да, изгубих разкопките, но мога да стигна до прометия. Мъжът, който стреля по теб, не знае къде се намира той. Добре съм го скрил.

— Не ти вярвам — каза Ахмед. — Във всеки случай променям условията. Днес няма да купя прометия от теб. Ще ми го дадеш даром, в знак на добра воля и като компенсация за раните ни. Когато се върнеш с нова партида, ще договорим справедлива цена. Може би дори ще я вдигнем малко. Този обаче, както казвате вие американците, ще бъде почерпка.

Рейнс усети, че се паникьосва. Не можеше да подари плана си за пенсия, така щеше да остане с празни ръце. Вече бяха замразили кредитната му карта, а вероятно и банковата му сметка.

— Не, изключено. Добре, аз... ще приема тридесет, сделката си е сделка.

Ахмед се усмихваше.

— Съжалявам, сделката вече е друга.

Рейнс се втренчи в него, после бръкна в таубата си и извади джобния колт. Ахмед не знаеше, че му е останал само един куршум и професорът се прицели в увитата му с тюрбан глава.

— Не съм дошъл да ме разиграваш — каза той.

— На твое място бих свалил пистолета — каза Ахмед. — Така търговия не се прави.

— Сериозно? И какво ще направиш? — насмешливо попита Рейнс.

Ахмед вдигна два пръста.

— Това — отвърна той.

От стаята зад картината с рибаря, от безценния му аман, неговото любимо скривалище, изхвъркна един-единствен куршум, който се заби в лявото слепоочие на Рейнс и изхвърча през дясното, последван от гъста струя кръв и сиво вещество. Ахмед плесна с ръце и в кабинета му влязоха двама мъже.

— Почистете това — нареди той. — И занесете трупа в леярната. Утре ще го изгорим.

ГЛАВА 27

Асют, Египет

Не за пръв път в живота си Дерик Сторм беше благодарен, че е инсталирал приложението Find My Phone. То често го отвеждаше само до възглавниците на дивана, но този път той се надяваше да се добере до доста по-чуждо и безкрайно по-опасно място — местна клетка или генералният щаб на ордена „Медина“. Задачата му, щом се добереше дотам, беше да изключи апарата и да събере колкото може повече информация за организацията, за да я унищожи. Нямаше представа как точно ще го постигне.

Първо трябваше да се подготви, което му отне остатъка от следобеда и ранните часове на вечерта. При нормални обстоятелства щеше да излезе куцукайки от пустинята, да се метне на врата на първия агент на ЦРУ, да спомене името на Джоунс и до петнадесет минути да получи нова кола, две нови оръжия и три нови играчки, поне една от тях със сателитни изображения, благодарение на които е в състояние да преброи космите на главата на мишената.

Този път обаче трябваше да се справи като цивилен в тежки условия, тоест, без помощта на Джоунс. Ако го помолеше за съдействие, в ръцете на началника му най-вероятно щеше да попадне поне един сандък с прометий, а Сторм не можеше да го допусне. Затова разчиташе на подръчни средства. Подари Антоний на едно семейство, което обеща да не го превърне в камилска яхния, и си намери друг транспорт; Този път реши да избере продукт на „Форд“ и откри фирма за коли под наем, където му намериха „Мондео“, най-близкият аналог на тауруса. Дори в тежки условия саможертвите трябваше да имат някакви граници и да кара скапана кола в чужда страна определено беше една от тях.

След това се отби в магазин за дрехи и замени таубата и куфията със западно облекло. Избра черни воинишки панталони, черни кубинки и прилепнала черна тениска, не толкова за да демонстрира

физиката си, а защото в Египет размер XL отговаря на американския М.

След като се погрижи за транспорта и гардероба си, той реши да подобри дигиталните си възможности. Отби се в един магазин за електроника със съмнителна репутация и си купи айпад с план за мобилни данни. В сравнение с технологията, към която беше привикнал, това беше стъпка-две над нивото на първия първобитен човек, използвал камък, за да обели кората на някое дърво. Така обаче успя да влезе във Find My Phone и да използва детективските умения на приложението.

Введе координатите, които получи от него, в току-що инсталираното копие на Google Maps и зареди адреса в Google Earth. Пак си каза, че в сравнение с играчките, които му даваше Джоунс, сякаш беше моряк от древността, който се ориентира по карти, надраскани на парче папирус, но сега поне знаеше, че телефонът му се намира в някакъв ограден двор. Най-близките снимки в Google Earth бяха на сгради — голяма къща с по-малки пристройки.

Това беше добра новина. Най-големият му страх, че телефонът му е изпаднал по пътя и Find My Phone ще го отведе до някоя канавка, не се беше сбъднал.

Сторм напусна Луксор, следвайки река Нил и пулсиращата синя точка в Google Maps, и си пусна новините по радиото. Откъснат от Джоунс, особено след като Страйк го беше издала, той трябваше да разчита на медиите за последните новини относно атаките с лазера. Не чу нищо ново. Всички говореха за редкия тропически циклон, който назряваше в източната част на Средиземно море, и ураганът вече заплашваше Италия с ветрове със скорост сто и двадесет километра в час и огромни вълни.

Сторм изключи радиото и навлезе в квартал в предградията на Асют, неголям град до брега на Нил в центъра на Египет. Дълго обикаля по безразборните улици, докато накрая стигна до петметрова стена с бодлива тел, на върха. Това всъщност го окуражи — нормален човек не слага бодлива тел на оградата си, освен ако целта е никой да не влиза. Или, понякога, да не излиза. И в двата случая явно ставаше дума за нещо престъпно, а Сторм търсеше точно това. Все пак преследваше терористи.

Той паркира форда в една странична уличка и обиколи стената пеша. Подозренията му, че е на точното място, се потвърдиха, когато видя табелата пред главната порта. АХМЕД ТЪРГУВА С МЕТАЛ на арабски.

Сторм усети, че решителността му нараства. Бе открил леговището на терористите! Може би това беше мозъчният тръст на организацията, а може би просто поредната ѝ клетка. Така или иначе беше сигурен, че камионът се намира зад тази стена и се надяваше, че ценният му товар все още е отзад.

Извади айпада и погледна колко е часът. Десет и десет вечерта. Вътре все още кипеше дейност — лампите светеха, мъже говореха помежду си, из двора се движеха коли. Опита се да преброи различните гласове, които чуваше — около осем, без да се броят онези, които бяха в къщата или в останалите сгради, които бе видял в Google Earth. Въпреки това вече беше наясно горе-долу какво го очаква — поне осмина срещу един. С тези вътре, включително водачите, сигурно ставаше дума по-скоро за дванадесет или шестнадесет срещу един.

Сторм се скри зад едно дърво до стената, встрани от входа. Оттам виждаше отлично, без някой да може да види него. И за миг не се съмняваше, че трябва да влезе в двора преди изгрев. Да, щеше да състави по-добър план, ако разполагаше с един ден, за да огледа, но не можеше да си позволи да отпусне на терористите цяло денонощие, през което да се опитат да преместят прометия или да свалят още самолети. Трябваше да разчита на информацията, с която разполага, а тя не беше много. Осем различни гласа, двор с няколко постройките и все още неустановена връзка с мрежата на ордена „Медина“.

Изведнъж обаче стана нещо, което не очакваше: шансовете му се подобриха. С напредването на времето мъжете си тръгнаха един по един. Някои от тях бе прострелял по-рано същия ден, личеше си по превръзките на раменете им. Други не бяха ранени. И в двата случая следваха един и същи протокол — отиваха при пазача, той идваше с връзка ключове, избираше един и отключваше портата, която не се вдигаше автоматично. Той я държеше, за да ги пропусне, а после отново я заключваше.

Някои си отиваха с велосипеди, други с коли, паркирани до стената или другаде в квартала. Сякаш работници си тръгнаха от фабрика в края на работния ден. Може би това беше един от триковете

на ордена „Медина“, никога да не се събират на едно място твърде за дълго, а може би вътре се спотайваше цяла орда мъже.

В единадесет часът охраната се смени. Новият пазач получи автоматата „АК-47“, сякаш беше палка в щафетно бягане, а предишният си тръгна с личната си кола, също като останалите. Очевидно беше, че става дума за всекидневна рутина, това се повтаряше редовно.

До полунощ преселението приключи, бяха си тръгнали общо единадесетима мъже. Въпреки това Сторм изчака още един час, просто за да види какво ще стане. Нищо. Дворът тънеше в тишина. Малко след един, когато луната с мъка се показва над хоризонта, той се надигна от скривалището си и се подготви за атака. Един срещу... Е, всеки миг щеше да разбере.

Макар че край стената имаше множество уязвими места, най-вече дървета, прораснали достатъчно високо, за да се прехвърли над стената, като среже бодливата тел, Сторм реши да влезе през портата, като обезвреди пазача. Логично беше — рано или късно щеше да се натъкне на него, ако не на влизане, то на излизане. Нямаше смисъл да отлага.

Облечен в черните си дрехи, той се прокрадна към бараката му, осветена само от една бледа крушка на тавана. Малката постройка почиваше върху бетонни блокове, а прозорчето се плъзгаше встрани, така че очите на пазача да са на едно ниво с минаващите камиони. До прозорчето имаше затворена врата със стълби отпред, а отвътре се чуваше телевизор. Звукът беше приглушен, но явно даваха някаква инфореклама, свършеният лек за безсъние. Въпреки това пазачът явно беше буден.

Ситуацията се оказа сложна. Сторм не можеше да рискува да използва оръжието си, защото шумът щеше да го издаде на мъжете в къщата. Имаше немало начини да се справи тихо с пазача, но за целта беше необходим физически контакт — нещо невъзможно, когато мишената е в барака, защитена от врата, която вероятно е заключена.

В момента Сторм се намираще от другата страна на улицата, все още заобиколен от дървета. Зад него строяха нова къща и внезапно му хрумна нещо. Претърси тихо строежа и откри каквото му трябваше —

парче дъска, дълго около деветдесет сантиметра, донякъде подобно на бейзболна бухалка.

Излезе отстрани, така че да наближи бараката на пазача от задната страна и да остане незабелязан. После тихо се присламчи до стената, пое си дълбоко въздух и присви устни. Последва повече от сносна (според самия Сторм направо съвършена) имитация на чуруликането на розов амарант. Той спря, пое си отново дъх и отново наподобява веселата, пълна с оптимизъм птича песен.

Телевизорът вътре внезапно замлъкна. Сторм се ухили и отново подсвири. Вратата на бараката се отвори със скърцане, той чу как единият крак на пазача докосва първото стъпало и пак се престори на най-щастливия розов амарант в страната. Последваха стъпки, а после хрущене, когато пазачът стъпи на покрития с пясък тротоар. Движеше се така, сякаш се оглеждаше, навеждаше и повдигаше на пръсти, търсейки птичето.

Сторм изчурулика още веднъж, за да му подсказва къде точно се намира, сграбчи дъската е две ръце и я вдигна над дясното си рамо. Пазачът вече завиваше зад ъгъла, убеден, че ще види розов амарант и това ще му донесе небивал късмет. Вместо това му докара главоболие. Щом го зърна, Сторм замахна с всичка сила, дъската звучно цапардоса мъжа точно над ухото и костите му сякаш станаха гумени. Сторм беше готов да го удари още веднъж, но не се наложи, той беше загубил съзнание. Взе автомата му и праметна ремъка през рамо, после хвана пазача под мишниците и бързо го завлече в бараката. Вътре нямаше въже или лепенка, така че изскубна кабела на телевизора и стегна китките му зад гърба.

Пазачът носеше тюрбан. Сторм бързо го разви и отдолу се показа сплъстена топка къдрава черна коса. Той го разкъса на три парчета, като с едното запуши устата на пазача, е другото стегна глезените му, а е третото ги привърза към китките, сякаш увесваше пуйка за Деня на благодарността.

Това определено не беше най-сигурният начин да го обезвреди, но ако мъжът дойдеше на себе си, щеше да му трябва време, за да се освободи, а дотогава Сторм възнамеряваше отдавна да си е тръгнал.

Последното, което направи, преди да излезе навън, беше да вземе връзката с ключовете, която висеше на стената. Доближи се до портата от ковано желязо, която беше висока колкото самата стена. Държеше я

дебел болт, забит дълбоко в земята. Това го впечатли — танк може и да успееш да мине, но всяко друго превозно средство не би могло да се засили достатъчно по тясната улица, за да я разбие, или да заеме подходяща позиция, за да я удари челно. Въпреки това портата не можа да се опъне на тънкото парче метал в ръката му. Той пъкна ключа в добре смазаната ключалка, завъртя го, вдигна болта, промуши се през тясната пролука и остави вратата откритата. Достатъчно, за да не забави бягството му, ако се наложеше да бърза, но не толкова, че някой в къщата да забележи.

„Вътре съм“ — каза си той.

Доколкото знаеше, беше първият американец, проникнал в клетка на ордена „Медина“. Тревожеше го фактът, че, поне засега, не се беше затруднил особено. Което, само по себе си, му се стори много странно.

Тъй като за пръв път получаваше възможност да огледа двора лично, а не през Google Earth, Стом бързо сви наляво, скри се зад една купчина скрап и след като се увери, че е в сравнителна безопасност, внимателно се огледа.

Между стената и къщата се простираше голямо празно пространство, макар че „празно“ не беше точната дума. Навсякъде се издигаха хълмове от метал, някои колкото триетажни къщи. На бледата светлина на непълната луна не беше лесно да прецени от какво са. Успяваше да различи само силуетите на стърчащи от тях предмети: легнали под странни ъгли правоъгълници, окръжности, щръкнали към небето, триъгълници, натрупани върху паралелепипеди. Зачуди се дали в ордена „Медина“ бяха използвали тези парчета метал, за да конструират лазера, свалил самолетите в ОАЕ.

До някои от купчините бяха паркирани големи кранове и камиони. Носът му подсказа, че някъде наблизо има леярна. Подушваше слабия ѝ, но остър на киселяващ мирис, който не изчезваше, въпреки че в момента не я използваша.

Стом се усмихна при мисълта за двойната заигравка в призива „Ахмед търгува с метал“. В тази клетка, тренировъчен лагер или каквото всъщност представляваше мястото в йерархията на ордена, по цял ден търгуваха с метал. В тъмнината обаче планините от скрап

наоколо бяха само една от особеностите на терена, които можеше да използва като тактическо предимство. Ако няколкостотинте метра между портата и къщата наистина бяха пусти, опитът да ги пресече би бил самоубийствен. Ако някой вътре погледнеше през прозореца, спокойно щеше да го види, докато така Сторм можеше да се промъква от купчина на купчина, без да се изложи на сериозна опасност. Когато стигна до леярната, стара тухлена сграда с висок комин на върха, вече значително беше скъсил разстоянието до къщата.

Докато тръгваше, се препъна в нещо и периферното му зрение регистрира човешко бедро. Той се завъртя и извади Мръсния Хари, готов да стреля, в случай че се беше препънал в спящ терорист, но не, този мъж беше мъртъв. Доста голямо парче от черепа му го нямаше. Изведнъж разпозна очите, устата и острата му брадичка. Това беше професор Станфърд Рейнс, по-точно онова, което бе останало от него след очевиден сблъсък с Ахмед и хората му.

Смъртта на Рейнс не го зарадва, но реши един проблем — тайната за местонахождението на прометия най-вероятно бе умряла с него. Сега само Сторм я знаеше и не смяташе да я издаде.

Остави трупа и вече беше на петдесет метра от къщата, когато забеляза товарния камион, паркиран встрани от алеята, под високо евкалиптово дърво. Сторм хукна към него, рискувайки да остане напълно уязвим за около три секунди. Разчиташе, че черните му дрехи ще му осигурят достатъчно прикритие. Стигна до задната броня и посегна към товарната врата. Ако успееше да извади сандъка с прометий и да го скрие някъде, може би нямаше да разреши проблема напълно, но поне щеше да им попречи да го използват, за да свалят още самолети. Вратата обаче беше заключена с катинар и за разлика от евтиния боклук при пещерата, този беше по-сложен. Числата стигаха от 1 до 100, а не до 40.

Сторм опря ухо в него и го завъртя го няколко пъти, като внимателно се вслушваше. Не чу никакъв звук. Всички останали стратегии, с които можеше да се справи с катинара, бяха шумни, а на този етап от мисията шумът му беше враг. Някоя от околните постройки спокойно можеше да е казарма, пълна с терористи, всеки от които няма търпение да убие американски агент или да се жертва за каузата със съзнанието, че в рая го чакат седемдесет и две девизи. Доводът на Сторм, че девствениците биват силно надценявани като

сексуални партньори, му се стори неадекватен, така че реши да пази тишина.

Промъкна се до гумата, над която беше скрил телефона си, и го извади. После отиде до вратата от страната на шофьора и дръпна дръжката. Пак беше заключено. Налагаше се да остави камиона и товара му за по-късно. В най-лошия случай щеше да счупи прозореца, да се вмъкне през него и да запали мотора без ключ. В най-добрия щеше да открие начин да го взриви.

Престана да мисли за него и се съсредоточи върху къщата, голяма едноетажна постройка от кирпич, която изглеждаше така, сякаш навремето е била ферма. Заглежда се за места, откъдето би могъл да влезе, но не видя нищо обещаващо. Както при повечето къщи на тази географска дължина, прозорците бяха малки и нависоко. На това отгоре имаха решетки, набити в самите стени. През тях явно нямаше да мине. Покривът беше покрит със здрави теракотени плочки и също толкова непроницаем. Имаше комин, но той беше запушен, а дори да не беше, Сорм нямаше настроение да се прави на дядо Коледа. Оставаше предната веранда, която гледаше към алеята. Да влезе някъде през парадния вход всъщност беше нещо ново за него, но в момента това явно беше най-добрият му (и единствен) вариант.

Най-общо казано, разполагаше с два възможни подхода, бърз и бавен. Предимството на бавния беше, че му предоставя възможност да огледа целта, докато пълзи по земята. Освен това така вътре щеше да им е много по-трудно да го видят. От друга страна, ако изтичаше до къщата, щеше да приключи бързо и да бъде по-трудна мишена. Тъй като явно никой не беше забелязал последния му спринт, Сорм реши да рискува, като заложи, че в случая миналото е прецедент.

От камиона до вратата на къщата имаше около тридесет метра. Той се засили, хукна и се прилепи до стената на къщата, където нямаше как да го видят отвътре. Никой не реагира на бесния му бяг. Нищо не помръдваше, целият имот остана тъмен. Никаква охрана, никаква съпротива — стори му се почти зловещо. Спря, заслуша се. Нищо, сигурен беше.

Качи се крадешком по стълбите. Предната веранда не беше особено подредена. Навсякъде бяха пръснати вещи, които без угризения можеше да нарече „боклук“, включително няколко табели „Ахмед търгува с метал“ и метални столове, може би предназначени за

леярната, а може би не. До вратата се издигаше висока скулптура от запоени парчета скрап. На Сторм му заприлича на Тенекиения човек, макар че не беше сигурен доколко Магьосникът от Оз влиза в египетския културен лексикон.

— У дома е най-хубаво — прошепна сам на себе си той, докато пресичаше верандата.

Вече беше извадил Мръсния Хари и го държеше ниско, до бедрото си, готов да го насочи и да стреля и при най-малката провокация. Просто нямаше такива. Посегна към мрежата против комари, отвори я. Ръката му легна върху дръжката на вратата, която лесно поддаде. Възможно ли беше това? Наистина ли просто щеше да влезе в леговище на ордена „Медина“ през входната врата? Тя беше дървена, леко изметната. Наложил се да я бутне малко, но въпреки това я отвори съвсем лесно. Тогава, без предупреждение, сякаш целият свят пламна.

Тъй като светлината пътува по-бързо от звука, първото, за което си даде сметка Сторм, беше, че от всеки отвор в къщата, включително няколко прожектори на покрива, които не беше забелязал досега, се лее светлина. Няколко наносекунди след това последва и звукът от пронизителна аларма, която заплашваше да пробие тъпанчетата му.

Той инстинктивно посегна към Тенекиения човек и го метна вътре, а после се хвърли в лабиринта от боклуци вдясно и прескочи парапета на верандата. Прилепи се към повредената решетка, която пречеше на животните да се пхнат под дъските, и притисна Мръсния Хари до гърдите си.

Докато сирената продължаваше да вие със сила, която би събудила фараон от четири хиляди годишния му сън, Сторм остана скрит. Чакаше да се появи кавалерията, десетки бъдещи джихадисти, които бранят замъка на владетеля.

Никой не дойде. Минута по-късно алармата замлъкна, но светлините не угаснаха. Чуха се ругатни, някой изрита Тенекиения човек встрани. Сторм дръзна да се надигне и да надникне изпод парапета. На фона на ярко осветената къща видя силуета на един от мъжете, които беше прострелял по-рано същия ден: Ахмед, водачът на групата, която бе взел просто за жалка банда пустинни мародери.

Когато Рейнс спомена името му, Сторм не си помисли бог знае какво; Ахмед беше разпространено име в тази част на света. Ако си беше дал сметка кой всъщност е този човек, щеше да се погрижи за всичко още в пустинята. Поредният пример, че погледнеш ли назад, зрението ти винаги е 50/50.

Ахмед излезе на верандата гологлав и с боси крака. Дългата му прошарена коса беше мръсна и несресана, носеше нощница до глезените, дясната му ръка бе вързана пред гърдите, а с лявата държеше пушка с рязана цев и я насочваше ту наляво, ту надясно, ту пред себе си. Сторм остана неподвижен. Знаеше, че в сенките е буквално невидим благодарение на боклука наоколо.

Ахмед стигна до края на верандата, без да сваля пушката. Гледаше към бараката на пазача, където нищо не помръдваше.

— Събуди се, куче мързеливо! — изрева той на арабски, но, разбира се, не получи отговор. — Уволнен си! — безрезултатно добави Ахмед.

Сторм се беше прицелил идеално и лесно можеше да го убие, но тогава нямаше да получи информация за структурата и организацията на ордена „Медина“, нито да разбере как да спре настоящия му замисъл. Затова реши да остане скрит.

Ахмед измърмори няколко добре подбрани арабски попържни по адрес на майката на пазача, обърна се и влезе обратно в къщата. През това време Сторм най-сетне си даде сметка, че вътре няма други хора. Никаква кавалерия, никакви кръвожадни богоизбрани, готови да се притекат на помощ на главатаря си. Тук бяха единствено пазачът, който нямаше да му създава проблеми, и Ахмед. Е, и Тенекиения човек, макар че той едва ли щеше да се вживее много. Все пак нямаше сърце.

Направо не можеше да повярва на късмета си — един от водачите на ордена „Медина“ му беше в кърпа вързан. Нужно беше само малко търпение.

Сторм пак се прилепи към решетката и изчака, докато светлините в къщата една по една угаснаха, а след тях и прожекторите. После свали автомата от гърба си — срещу един-единствен човек нямаше да му бъде необходим.

Очите му бавно се нагодиха към мрака и той започна да си съставя план. Постепенно Ахмед, убеден, че Тенекиения човек е

задействал алармата, щеше отново да заспи. Сторм трябваше просто да се вмъкне в къщата, без отново да задейства онази адска какофония.

На каква охранителна система разчитаха? За да я обезвреди, трябваше да я опознае. Когато беше детектив и едва успяваше да припечели достатъчно, за да плаща наема на миниатюрния си офис, една от услугите, която предлагаше на клиентите си, беше консултация при избора на алармена инсталация. Както и обезвреждането ѝ, в случай че трябваше да се вмъкне в нечий дом, макар че точно тази част не се споменава в брошурата.

Не беше експерт от световна величина, но знаеше достатъчно, за да се оправя сам. Спомни си момента, когато отвори вратата. Събитията се бяха развили за части от секундата, но той се съсредоточи върху спомена и се постара да го забави, после още и още, при всяко повторение. Започнаха да изникват подробности, които му бяха убегнали първия път, почти като при самохипноза.

Накрая откри онова, което търсеше: два датчика за натиск върху рамката на вратата, единият точно над нивото на очите, а другият долу, при пиццалите. Наясно беше как действат — бяха просто малки пластмасови полукръгове с пружини. Стига да останеха затиснати, алармената инсталация считаше вратата за затворена. Отпуснеха ли се пружините, тя получаваше знак, че трябва да се включи. Достатъчно беше просто да предотврати това.

Когато работеше като частен детектив, използваше за целта дъвка, пластилин, каквото му попаднеше. В момента обаче не разполагаше с нищо подходящо. Изведнъж си спомни за евкалиптовото дърво, под което бе паркиран товарният камион, и внимателно пропълзя до другия край на верандата. След това спринтира до дървото и спря чак когато се намираще от другата му страна, така че Ахмед да не може да го види.

Потърси стари резки по дънера, намери няколко и започна да бели смолата върху тях. Пъхна я в устата си и я задъвка, за да омекне. Вкусът ѝ му се стори ужасен, но консистенцията беше точно каквато трябва. Изчака, докато топчето в устата му придобие приличен размер, и се върна обратно.

Къщата отново беше тиха. Единствената промяна в сравнение с първия му набег беше, че сега Тенекиения човек лежеше на една страна.

Сторм изкачи стълбите и пресече верандата, отвори мрежата против комари и натисна дръжката на вратата. Този път обаче не я бутна. Вместо това леко я открехна и я задържа с едната си ръка, отхапа парче евкалиптова смола и залепи горния датчик с другата. Повтори маневрата и с долния, после внимателно притвори вратата още малко и използва останалата смола в устата си, за да покрие двата сензора напълно, така че да няма никакъв шанс пружините да се отпуснат, когато импровизираната лепенка изсъхне.

Накрая отвори вратата напълно... Алармата не се включи.

Сторм облекчено въздъхна, влезе вътре и я затвори. Очите му вече се бяха нагодили към тъмнината, но преди да успеят да различат очертанията на антрето, някъде дълбоко, в най-примитивната част на мозъка му, отекна звук, присъщ на модерния свят, който не можеше да се сбърка с нищо друго: щрак-клинг. Някой току-що бе заредил пушка на пет метра от него.

Пушката с рязана цев е най-ефективното оръжие за близка стрелба, изобретено от човека. Освен че е изключително мощна, множеството ѝ сачми се пръскат, след като излязат от цевта, така че е достатъчно стрелецът да се прицели само в най-общия смисъл на думата. Оцеляването след изстрел с пушка от упор е невъзможно, не и без значителни (най-вероятно смъртоносни) наранявания. Онова, което спаси живота на Дерик Сторм, бе фактът, че за зареждането ѝ са нужни две напълно здрави ръце. Ахмед разполагаше само с една и трябваше да опре оръжието в пода.

Това закъснение (не повече от две секунди) бе напълно достатъчно за Сторм. Докато Ахмед насочваше пушката, той се метна надясно и смъртоносният залп мина вляво и над главата му, улучвайки само вратата.

Сторм се претърколи и се изправи, насочил Мръсния Хари. Видя, че Ахмед изхвърля гилзата и зарежда нов патрон, но не му даде възможност да стреля отново. Прицели се в лявото му рамо и натисна спуська, а той се завъртя обратно на часовниковата стрелка и се блъсна в стената, преди да се стовари на пода. Пушката беше на една ръка от него, но той не можеше да се пресегне нито с едната, нито с другата.

Сторм взе разстоянието помежду им с три крачки, изрита пушката през антрето и потърси ключа за лампата. След миг бледа светлина обля стаята и той се върна при Ахмед, който отчаяно се опитваше да седне, но нямаше как да се подпре. Болката сигурно беше умопомрачителна, но той не издаваше нито звук. Нощницата му вече бе почервеняла от кръв и за да ускори нещата, Сторм го сграбчи под мишниците и го подпря на стената.

Ахмед силно изскимтя, а той насочи пистолета към впечатляващия му нос.

— Моля ви, моля ви, недейте! — извика Ахмед и най-накрая успя да го огледа както трябва. — Вие сте... мъжът от пустинята! Ранихте всичките ми хора!

Сторм не отговори, само посегна и разкъса левия му ръкав, излагайки на показ осакатеното му рамо. Мръсния Хари го беше направил на кайма.

— Моля ви, сър, моля ви! — пелтечеше Ахмед някъде над двете си осакатени ръце. — Какво искате, прометия ли? Вземете го, още е в камиона. Моля ви, сър, както и да съм ви навредил, моля ви да ми простите! Няма ли начин да се споразумеем някак?! Имам много пари, една дума и са ваши! Само ме оставете да живея, моля ви!

Сторм разкъса ръкава на две ивици.

— Лакътната ти артерия е разкъсана — спокойно каза той. — Вече си в шок. Ако не спра кръвенето, след десет минути кръвното ти налягане ще започне бързо да пада, а след двадесет ще умреш. В момента приготвям турникет, но ще го използвам само ако ми кажеш каквото ме интересува.

Ахмед посрещна новината с изблик на сълзи.

— О, Аллах, толкова боли! Всичко ще ви кажа!

— Много добре — кимна Сторм. — Разкажи ми за ордена „Медина“.

На лицето на Ахмед вече не се четеше само болка. Беше я заменило объркване, примесено с отчаяние.

— „Медина“... Ордена „Медина“? — повтори той. — Но аз... аз нищо не знам за...

— Не си помагаш, като се правиш на глупав, Ахмед. Имаш по-малко от десет минути, после всичко ще свърши. Имай предвид, че

това е само предположение, аз не съм лекар, а ти губиш много кръв, и то бързо. Повтарям: разкажи ми за ордена „Медина“.

Ахмед дишаше тежко и започваше да трепери — от шока температурата му спадаше.

— Добре, добре... Ордена „Медина“ е... екстремистка групировка, която иска да върне моята страна двеста години назад... Те... явно много мразят жените... и заради тях ислямът, който е такава деликатна, миролюбива религия, вече има ужасна репутация. Не знам, това... това ли ви интересува?

— Нямах време да ми се правиш на душичка, Ахмед. Сигурно си мислиш, че не си струва да ти спася живота, но в зависимост от информацията, която ми дадеш и от желанието ти да ни съдействаш, може би те очаква обещаваща кариера като информатор. Вече знам най-важното. Ордена „Медина“ използва прометия, за да конструира високоенергийни лазери, с които сваля самолети. Просто ми разкажи как е организиран и къде е главната му квартира.

Сълзите вече се лееха на струи.

— Моля ви, сър, не се правя на душичка. Просто не знам за какво говорите! За нищо не мога да ви информирам! Аз търгувам с метал за скрап. Нищо не знам за онези терористи!

— Тогава защо навсякъде пише „Ахмед търгува с метал“? Знам какво значи това.

— Не знам за какво говорите. Казвам се Ахмед. Търгувам с метал. Семейството ми се занимава с това от няколко поколения насам! Преди това сме били земеделци. Друго няма!

— Как пък не. Ще ми обясниш ли какво търси камионът с прометий в твоя двор?

— Да, да, с радост! Професор Рейнс ми го продава. Вече ми достави няколкостотин килограма! Не знам откъде го взима, но е открил голямо находище.

— Ти какво правиш с прометия?

— Препродавам го на печалба, разбира се. Не знаех, че някой сваля самолети с него! Моля ви, сър, истината ви казвам! Аз търгувам с метал, това е. Моля ви, сър, помогнете ми!

Сторм погледна към жалко сгърчената фигура пред себе си. Колкото и да си повтаряше, че не бива да вярва на лъжи, нямаше друг

избор. Убеди го не толкова казаното от Ахмед, колкото всичко, което се беше случило през изминалите няколко часа.

Твърде лесно обезвреди пазача, твърде лесно влезе в двора, а после и в къщата, въпреки лекия фал с алармената система. Ахмед също се оказа твърде лесна мишена, на всяка крачка почти не бе срещнал съпротива. Осъзнаваше го и в крачка, но не бе успял да си го обясни. Сега вече можеше. Ако в ордена „Медина“ наистина бяха толкова умели, че от няколко десетилетия успешно успяваха да се опазят от общите усилия на ЦРУ и армията на САЩ, Сторм по никакъв начин нямаше да успее да проникне в една от клетките им с айпад, дъска и топче дъвка с ужасен вкус. Ако беше толкова просто, група Зелени барети щяха да са го свършили отдавна. Истинският орден „Медина“ би се бранил много по-свирепо.

Ами поведението на самия Ахмед? Ако беше терорист, щеше ли да циври и да моли за живота си? Не, щеше да се моли на Аллах и да се готви за срещата с девиците.

— Ако си просто търговец, значи нямаш нищо против да ми кажеш кой изкупува прометия.

— Аз... не съм сигурен. Всеки път ми връзват очите.

— Ще трябва да се постарая доста повече от това — заяви Сторм.

— Опитвам се... опитвам се, моля ви! Те... винаги те уреждат срещите ни. Винаги на различно място. Аз само следвам указанията им. Говорим по телефона. Когато трябва да уговорим доставката, се обажда мъж. Когато става дума за пари, е жена. Стори ми се, че тя е главната. Купувачът е жена.

— Жена. От седем милиарда души сведе евентуалната самоличност на виновния до три милиарда и половина. Уморен си от живота, така ли, Ахмед?

Ахмед се разциври още по-истерично. Долната част на тялото му беше покрита с кръв, която вече се събираше на пода под него.

— Не, не, моля ви! Чакайте! Жена беше и понякога ми се струваше, че е навън. На лодка. Много голяма лодка. Чувах двигателите. И вълните. Веднъж чух и някакъв звук... много характерен. Попитах я „Това тромпет ли е?“ и тя каза не, трябвало да наподобява френски рог. Каза, че гласът му ѝ доставял голямо удоволствие.

За миг Сторм сякаш замръзна. Жена на голяма лодка, чийто поздрав към другите лодки звучеше като френски рог. За нула време Ахмед беше свел броя на заподозрените от седем милиарда души до три и половина, и накрая до един-единствен човек.

— Купувачът е изключително заможна шведка на име Ингрид Карлсон — каза Сторм. — Просто... трудно ми е да го повярвам. В един от падналите самолети е пътувала партньорката ѝ, Бригите Билт.

Ахмед се оживи.

— Да, да! — каза той. — Веднъж, докато говорехме, тя трябваше да проведе друг разговор. Според мен си мислеше, че ме е прехвърлила, но все още я чувах. Каза две неща, които не разбрах, но сега вече ми е ясно. Първото беше, че се е отървала от Бригите, защото отивала в САЩ, за да разговаря с мъж на име Джедедая, който щял да я изобличи. Не знаех коя е Бригите, реших, че е някоя уволнена служителка. Може би е била точно онази от самолета!

Сторм обмисли получената информация. Точно както съществуваше само една жена, чиято сирена приличаше на френски рог, само един мъж във високите ешелони на американското разузнаване се наричаше Джедедая. Дали Бригите Билт бе заминала за Америка, за да разкрие на Джоунс какво се кани да направи началничката ѝ е лазера? Имаше логика.

— Продължавай — каза Сторм. — Ами другото нещо?

— Спомена някакъв Джаред Стак. Щяла да се разправи с него, само това чух. Почувствах се виновен, защото ми се стори, че този Стак е загазил. Не знам кой е.

Сторм знаеше. Джаред Стак бе конгресменът, заел мястото на Ерик Воон начело на данъчната комисия. Доколкото знаеше, Стак беше още жив, но ако Ахмед казваше истината, причината за това беше, че убиецът, изпратен от Ингрид Карлсон, се е провалил.

Имаше само един начин да провери. Извади телефона си и набра номера на Хавиер Родригес.

— Какво става, брато, още ли си със Страйк? — попита го веднага той.

— Нямам време за клюки — отговори Сторм. — Чудех се дали сте чули нещо за опит за покушение върху конгресмен Джаред Стак.

— Чакай малко, ще проверя.

Сторм мина на спийкър и остави телефона на пода. После взе ивицата плат, която бе откъснал от нощницата на Ахмед, уви ръката му и я стегна колкото може по-силно. Отиде до банята, намери няколко сравнително чисти на вид кърпи и ги използва, за да ограничи допълнително кървенето.

— Благодаря ви, благодаря ви — мънкаше Ахмед. — Дано Аллах ви благослови...

Сторм тъкмо приключваше с тренировката по първа помощ, когато Родригес се върна на телефона.

— Странна работа, брато — каза той. — Ченгетата във Вашингтон току-що са открили Джаред Стак удушен зад наркоманско свърталище в Саутийст. Ти откъде разбра?!

— Дълга история — каза Сторм. — После ще ти кажа.

Той прекъсна обаждането и си спомни думите на баща си, докато проучваха Уилиам Макрей и публикациите му за прометия. Карл Сторм предупреди сина си, че терористите са най-различни. Някои приличаха на Осама бин Ладен, други на Тед Качински.

Понякога приличаха на Зина, принцесата-воин.

ГЛАВА 28

Охранявана стая

Уилиам Макрей разтвори юмруци и изохка, когато пръстите му болезнено изщракаха. Положително приближаваше буря. Усещаше спада в налягането по болката в ставите си, които бяха по-точни от барометър. Освен това въздухът, който подаваха в стаята му, бе станал по-влажен. Някак по-тропически.

Седна в леглото, изпълнен с ужас при мисълта за работата, която го очакваше. Мислеше си, че мъжете, за които работеше, рано или късно ще останат без прометий. Нямаше друг начин, в света просто нямаше чак толкова много от него. Те обаче му носеха още на всеки пет до седем дни и Макрей повтаряше процеса отново, превръщаше го в кристали и ги подреждаше така, че да генерират достатъчно мощност за лазера.

Новата пратка още не беше пристигнала. Трябваше да я докарат всеки момент, но от предишната беше останало достатъчно, за да не е без работа. Предишната нощ Алфа му беше показал нови снимки на Алида, просто за да го мотивира. Бяха същите като предишните — Алида отива на пазар, Алида преглежда пощата, Алида се занимава с обичайните рутинни нещица, които изведнъж толкова болезнено му липсваха. Една снимка обаче разби сърцето му. На нея съпругата му седеше съвсем сама и вечеряше. Усети колко е самотна само по снимката. Алида беше интелигентна, начетена жена, за която закуската, обядът и вечерята (особено вечерята) са повод за общуване. Искаше му се да започне да си кани гости, болеше го да я гледа как седи сама.

Алфа му обърна специално внимание, че на същата тази снимка календарът на стената се вижда ясно. Той също разби сърцето на Уилиам, не защото доказваше, че техен човек все още я следи, а заради цитата в горния край на страницата. Това беше нейният календар-смешка, пълен с поговорки, които му напомняха за нея самата: умна, ербап, малко непочтителна, но изпълнена с хумор. Мотото за

въпросния ден гласеше: „Някои хора казват, че си расово нетолерантен. Аз пък казвам, че си задник.“

Макрей се усмихна. През изминалия месец това не му се случваше често.

Вече беше съвсем очевидно, че е буден и камерите не го бяха пропуснали, така че един от похитителите му се появи съвсем скоро. Този път беше онзи, когото Макрей наричаше Епсилон. Беше му отредил най-долното стъпало във въображаемата йерархия, защото не беше умен като останалите.

— Добро утро, професор Макрей — официозно каза той. — Идвам да взема поръчката ви за закуска.

Макрей се прозя. Напоследък беше започнал да поръчва по-сложни неща, защото го пращаха на работа едва след като се нахранеше. Жалка тактика, наистина, но посвоему си беше победа.

— Много ми се хапват вафли, в случай че готвачът ви ще може да се справи — каза той. — С плодове, ягоди, може би. О, и грейпфрут. Но нека този път да го нареже. Налага се, освен ако склоните да ми дадете нож, момчета.

— Добре — каза Епсилон, обърна се и излезе.

Макрей се заслуша в очакване на обичайното прищракване. Този път обаче — ушите ли го лъжеха? — такова не последва. Той бързо стъпи на пода и отиде да огледа вратата. Не се беше затворила напълно; вероятно рамката се беше подула от влагата.

Макрей се запрепъва към стола, където беше оставил панталоните си и бързо ги обу, а след тях и обувките. Изчака още тридесет секунди, за да се увери, че Епсилон си е отишъл, и предпазливо отвори вратата. Коридорът беше празен. Всеки ден го водеха по него, първо направо, а после наляво, към работилницата. Откакто го бяха довели, тя и стаята му бяха единствените помещения, които беше виждал.

Доволен беше, че поиска вафли. Готвачът трябваше да смеси сухите съставки, после и влажните, да отдели белтъците от жълтъците, да омеси тестото и да го изпече в преса за вафли. Всичко това щеше да му отнеме поне петнадесет минути, може би двадесет, а през това време никой нямаше да го потърси. Щяха да решат, че просто се мотае под душа, а в банята нямаше камери.

Това беше единственият му шанс. Подпря вратата с един от чорапите си, за да може да изтича обратно, ако се наложи, и тръгна надолу по коридора. В края му се натъкна на метална врата и я отвори изключително внимателно. Зад нея откри тясно стълбище, което водеше само нагоре. Изкачи го и стигна до тясна площадка и друга врата, която обаче имаше прозорец. За пръв път от цял месец имаше възможност да надникне навън и за малко да не повярва на очите си.

Вода. Намираще се в морето. Това беше лодка, огромна лодка.

Внезапно всичко му се изясни: движението, което усещаше от време на време, се дължеше на вълните, но само когато бяха достатъчно големи, за да разклатят съд с подобен размер, а тътенът — на мотора, за който бе решил, че е генератор, и който всъщност задвижваше лодката.

Той отвори вратата и излезе в тесен коридор, който обхождаше външния край на палубата. От едната му страна бяха надстройките на кораба, а от другата — вълните, които вече бяха достатъчно големи, за да го разлюлеят. Макрей надникна зад борда — въпреки че това беше една от долните палуби, разстоянието до водата беше доста голямо. Мина му през ум просто да скочи. Беше сигурен, че ще оцелее след падането, но после какво? Не знаеше къде се намират. Въздухът му се стори топъл, но водата може би беше студена, а дори сравнително топла океанска вода би могла да причини хипотермия след няколко часа. Виждаше сушата, но съвсем смътно. Сигурно беше поне на петнадесет километра, а той не беше много добър плувец. Освен това приближаваше буря, онази, която усещаше в костите си. Нямахше да издържи.

Ами ако намереше спасителна лодка? Или някой по-малък съд, прикачен към големия. Суперяхтите нали имаха такива? Тогава може би щеше да има някакъв шанс. А може би трябваше просто да признае, че е затворник, докато някой реши да го освободи. Или (по-вероятно) да го убие.

Вървя по коридора, докато стигна до друга врата и влезе в друг, съвсем различен от предишния. Онзи, който гледаше всеки ден от един месец насам, изглеждаше изключително скромно, почти стерилно. Този беше богато украсен. На всеки метър имаше картини, масички с обсипани със скъпоценни камъни лампи, изящна дърворезба и позлатени ресни.

Той отвори първата врата, която видя и влезе в стая за гости, една от многото предвид размера на лодката. Тъкмо щеше да излезе, когато забеляза на едно от бюрата старомоден телефон с шайба. Дали и той беше украса, или...

Имаше само един начин да разбере. Вдигна слушалката — да, имаше сигнал. Пъхна пръст в нулата (за международно обаждане трябваше да набере първо 011) и завъртя шайбата до края. После продължи с останалите числа почти трескаво, нетърпелив да довърши номера. Знаеше го наизуст, защото го беше набирал безброй пъти, а отсреща винаги го очакваше глас, който смяташе за най-сладкия на света.

Докато безброй далечни компютри се опитваха да свържат две още по-далечни линии, слушалката мълчеше. Накрая, след наглед безкрайно чакане, телефонът отсреща започна да звъни.

— Ало? — каза най-сладкият глас.

Алида. Гърлото му така се стегна, че едва си наложи да отговори:

— Миличка, аз съм.

— Били? — каза тя, надигайки глас все повече. — Били, ти ли си? Боже мой!

Тя плачеше, той също. През четиридесет и петгодишния им брак не бе минал и ден, без да си говорят. Сега, след цял месец мълчание, нито един от двамата не успяваше да изрече и сричка.

Накрая Уилиам превъзможна буцата в гърлото си с порой от думи:

— Обичам те. Ужасно ми липсваш и каквото и да стане, искам да знаеш, че си най-прекрасната част живота ми. Това, че се ожених за теб, е най-хубавото нещо, което съм правил и ако не се върна, искам да знаеш, че съм те обичал до последния си дъх, а ако след смъртта ме чака и още нещо, щом стигна, веднага ще започна пак, чуваш ли? Чуваш ли ме, Алида Мей? Обичам те!

Тя вече хлипаше и опитите да му отговори не приемаха формата на думи.

— Освен това искам да се омъжиш повторно. Не желая да си тъжна вдовица, която ще прекара остатъка от живота си сама. Дръж снимката ми някъде наоколо и я поглеждай от време на време, но да не е на нощната ти масичка, чуваш ли? Не искам да чезнеш по стария Били Макрей. Животът ни заедно беше прекрасен и това е най-

важното, но дори моят да свърши, твоят трябва да продължи. Остават ти още много пълноценни години. Искам да намериш някой, който се държи добре и се грижи за теб така, както трябваше да го правя аз. Съжалявам, Алида Мей, толкова съжалявам, че стана така! Много ми липсваш и мисълта, че повече няма да те видя, просто...

— Били, престани с тези приказки — каза Алида, която бе успяла да овладее дишането си. — Къде си? Ще те измъкнем.

— Не знам, на някаква лодка. Много е голяма, като лайнер за круизи, но без пътници. Слушай, това няма значение. Имам да ти кажа нещо много важно. Трябва да се махнеш от къщата. Мъжете, които ме отвлякоха, постоянно те наблюдават, правят ти снимки и казват, че ще те наранят, ако не правя точно каквото ми кажат. Така че бягай, върви в полицията, във ФБР или където решиш, стига да си в безопасност и никой да не те следи, чуваш ли?

— Добре, Били, добре, но сега ти ме чуй. Един мъж дойде да разпитва за теб. Името му е Дерик Сторм, работи в някаква държавна агенция. Каза, че бил частен изпълнител, но... стори ми се, че не е само това. Обеща ми да те намери, така че просто ми кажи къде си и ще му предам. Той ще те спаси.

— Не разбираш — каза Уилиам. — Отвлякоха ме, докато бях на джогинг, упоиха ме и ме отведоха някъде. Държат ме в стая без прозорци. Успях да избягам от нея, но... досега дори не знаех, че се намирам на кораб. Той очевидно е в океан, но не мога да ти кажа дори кой океан.

— Моля те, Били, трябва да опиташ. Виждаш ли суша? Или град, чийто силует разпознаваш? Някаква природна забележителност, каквото и да било?

Уилиам надникна през прозореца и огледа размитите очертания на брега. Беше толкова далеч, че не се различаваха никакви сгради. Имаше скали, на някои места и дървета. Суша беше, но като нищо можеше да е и Калифорния, и Англия, и...

— Чакай! — каза той, едва потискайки порива да извика. — Да, да, виждам нещо. Боже, това май е Гибралтарската скала! Да, да, точно така! Намираме се в Средиземно море, в Гибралтарския проток, на около петнадесет километра от брега, южно от Гибралтарската скала. Това ще помогне ли?

— Да, да. О, Били, ще те върнем у дома! Веднъж да се прибереш, ще те прегръщам вечно и никога повече няма да позволя...

— Някой идва — прекъсна я той. — Обичам те.

И затвори. Хукна към банята, но вратата на стаята вече се отваряше. Как бяха разбрали, че е влязъл точно тук?

Камерите. Сигурно го бяха видели на някой монитор в коридора и знаеха точно къде да го търсят. Надяваше се само да не са разбрали, че се е обадил на Алида. Не искаше да я излага на още по-голяма опасност.

Пъхна се бързо във ваната и дръпна завесата. Само тук можеше да се скрие. Наложил си да диша тихо с надеждата, че може би няма да го открият, но не. Някой включи лампата, дръпна завесата и Макрей затвори очи като дете, решило, че ако не вижда лошите, и те няма да го видят.

— Ето къде сте били.

Алфа. Макрей отвори очи и видя огромния викинг, който се извисяваше над него.

— Хайде, доктор Макрей. Бяхте много непослушен и ще трябва да ви накажем.

Алфа го плесна по гърба с огромната си ръка, сграбчи го за пижамата и го измъкна от ваната. Макрей му позволи да го изблъска обратно до стаята му. Колкото и да страдеше, че са го хванали, колкото и да се боеше от предстоящото наказание, краткото му бягство си заслужаваше. Първо, докато излизаше от стаята за гости, не видя нито една камера, така че похитителите му нямаше как да са разбрали за телефонното обаждане. Освен това вече знаеше, че Алида ще бъде в безопасност. Просто се радваше, че е успял да чуе гласа ѝ за последен път.

ГЛАВА 29

Кайро, Египет

Наричат моста „Шести октомври“ гръбначния стълб на Кайро. Той се вие от западния бряг на Нил през остров Гезира, над самата река, ѝ след това до летището. Дълъг е общо сто двадесет и девет метра и Дерик Сторм изчака да се озове почти на средата, преди бавно да натисне спирачките на товарния камион, пренебрегвайки гневните бибиткания на шофьора зад него.

Точно такова място търсеше, реката беше дълбока, течението — силно. Беше карал дотук цяла нощ, често превишавайки разрешената скорост. Потегли малко преди пристигането на линейката, която щеше да откара Ахмед, като развърза пазача на излизане и взе камиона е прометия. С Ахмед бяха на мнение, че това е най-доброто решение. Е, идеята беше по-скоро негова, но Ахмед не беше в идеалното положение да спори, нито възрази, щом Сторм го помоли да уреди някой да върне колата, която бе взел под наем. Когато са на път да изкървят до смърт, хората стават отстъпчиви.

Дългият път на север му позволи да си изясни доста неща по отношение на Ингрид Карлсон и да разплете змийското кълбо от идеология и амбиция, което подхранваше лудостта ѝ. Тя не споделяше вярванията зад повечето прояви на масово насилие, гражданка на света, която не приемаше нито нуждата от национални граници, нито държавна намеса на пазара, нито хора, които искаха да се налагат на останалите. Това обаче също беше доктрина, тя бе готова да я налага точно толкова агресивно, колкото религиозните фундаменталисти и националистите, и прометиевият лазерен лъч ѝ бе осигурил оръжие, с което да го прави.

Глупаво постъпи, като ѝ се довери. Единственият човек, който твърдеше, че „Ахмед трейдс метал“ има нещо общо с ордена „Медина“, беше Ингрид. Обикновено Сторм бе много по-подозрителен към информация, потвърдена само от един източник, но тъй като Еузебио Ривера му беше казал, че пратка прометий с това име на

етикета е минала през Панамския канал, му се стори, че има и втори източник. Освен това не беше сравнил информацията със сведенията на ЦРУ, тъй като от една страна там не знаеха много за ордена „Медина“ и ох друга той бе принуден да крие доста неща от Джоунс.

Това беше най-сериозната му грешка, но след като най-сетне взе Карлсон на мушка, други, наглед странични подробности, започнаха да се подреждат. Самоличността на жертвите в падналите самолети, например.

Ерик Воон беше заклет враг на разширяването на Панамския канал. Сторм се обади на Карлос Виланте, заместник-директорът на Ауторидад дел Канал де Панама, за да го разпита, и го хвана точно докато си лягаше. Виланте потвърди, че маршрутите на „Карлсон лоджистикс“ през Канала са повече, отколкото на всяка друга компания и че Ингрид би спечелила най-много от разширяването му. Освен това добави, че след главоломното си разрастване самата „Карлсон лоджистикс“ много е задлъжняла и без разширяването вероятно няма да може да генерира печалбите, които ѝ позволяваха да изплаща нарастващите си дългове.

Джаред Стак, неочаквано заел същата позиция като Воон, също бе станал враг на Ингрид Карлсон и сега беше мъртъв, а разследването трябваше да заключи, че смъртта му е просто долнопробният край на палав конгресмен, и никой да не разбере истината.

На половината път до Кайро телефонът на Сторм иззвъня. Скрит номер, тоест, бърлогата. Той не вдигна и продължи да прехвърля в главата си визитките на останалите жертви. Откри и други политици, както в Пенсилвания, така и в ОАЕ, които вероятно бяха предизвикали гнева на Ингрид Карлсон.

Единият беше Виктор Шулц. Като глава на търговската комисия на Европейския съюз, той неуморно бе настоявал за по-високи мита за стоките, внасяни в ЕС, а това беше анатема за фанатик на тема свободна търговия.

Друг пример бе Гюнтер Нойбауер. Наричаха го немския Тед Круз заради безкомпромисните му позиции, а самите те бяха също толкова консервативни: той настояваше Германия напълно да се оттегли от Европейския съюз. Много хора смятаха, че ако постигне целта си, ЕС ще се разпадне, а това би нанесло съкрушителен удар на мечтата на Карлсон за свят без граници.

Имаше и хора, които очевидно нямаха нищо общо с нея, като Пи, водачът на култа на плодоядците, който едва ли щеше да липсва на някого, но точно в това бе лукавството на стратегията ѝ. Отделянето на същинските мишени от страничните жертви бе почти невъзможно.

Откъде беше разбрала с кои самолети ще пътуват и откъде ще минат те не беше голяма мистерия. Проникването в компютърните системи на агенциите за управление на полетите не беше особено трудно и авиолиниите не падаха по-долу, освен това списъците с пътници и планове на полетите се въвеждаха в базите данни доста по-рано. Може би Ингрид Карлсон имаше много врагове и бе избила само онези, които се бяха оказали във въздуха в дните, когато смяташе да използва лазера.

Това може би беше само началото на грандиозно прочистване и начело на списъка явно се намираше Бригите Билт, която е била наясно с планове на Карлсон и е отивала в САЩ, за да разкрие всичко. Сторм се зачуди дали Джоунс е знаел за посещението ѝ и какво е щяла да му съобщи. Вероятно много повече, отколкото той би издал, както обикновено. Вероятно всичко.

Когато пристигна в Кайро (приблизително по същото време като изгряващото слънце), на Сторм му се струваше, че всичко му е ясно. Въпреки това преди да подгони принцесата-воин, трябваше да свърши още нещо. Извади металната кутия с прометия от ремаркетото и я сложи на паважа. Действията му ядосаха цяла колона шофьори, които натискаха едно клаксоните си, защото задръстваше движението. Сторм знаеше, че в Близкия изток често е така — пръв минава онзи, който бибитка най-силно — но не обръщаше внимание на гнева им. Телефонът му отново иззвъня, но пренебрегна и него. Завлече сандъка до тротоара и го повдигна така, че ръбът му да виси на четиридесет и пет градуса спрямо парапета. Вече се беше задъхал от усилието, но нямаше нищо против. От няколко дни не беше вдигал тежести и сега имаше възможност да начеше тази краста.

Свали капака на сандъка и го хвърли встрани, а после вдигна контейнера така, че да е успореден със земята. Единият му край още почиваше върху парапета, другият — в ръцете му. Съвсем бавно, сякаш за да даде възможност на могъщия Нил да го отнесе, Сторм изсипа прометия във водата. Отне му известно време, но не искаше да бърза. Изпитваше почти първерзно удоволствие, докато наблюдаваше

как сто седемдесет и три килограма чист прометий с пазарна цена седемнадесет милиона долара и много по-висока стойност за всяка армия пропадат в бързотечната река.

Според теорията на хаоса някои молекули щяха да потънат тук, други на километър разстояние, а останалите щяха да стигнат чак до морето. Така или иначе, никой нямаше да успее да ги събере. Беше ги пратил в забвение, а според Сорм, бил той Дерик или Карл, мястото им бе именно там.

Когато се върна в камиона и потегли, телефонът му отново иззвъня. Беше на път пак да го пренебрегне, но хвърли поглед към дисплея и видя, че този път там пише „УИЛИАМ, МАКРЕЙ“.

Вдигна след второто иззвъняване.

— Дерик Сорм.

— Господин Сорм, обажда се Алида Макрей, съпругата на...

— Разбира се, че ви помня, Алида. Много се радвам да ви чуя!

— Съжалявам, че ви притеснявам, но току-що говорих с Били и...

— Той каза ли къде е? — пак я прекъсна той.

— На някаква лодка. Каза, че е голяма, колкото лайнер.

Сорм вече караше към летището и веднага натисна газта.

— Името на кораба е „Принцесата-воин“ — каза той. — Собственост е на жена на име Ингрид Карлсон.

— Ингрид Карлсон... от „Карлсон лоджистикс“? Онази Ингрид Карлсон?

— Същата.

— Но защо ѝ е да сваля самолети с лазер и да върши всякакви други глупости?!

— Въпрос на идеология. Твърди, че не следва никаква, но всъщност точно тя я движи. Ще ви обясня подробно някой път, ако наистина ви интересува.

— Никак не ме интересува, просто искам Били да се върне. Точно преди да прекъсне, той каза, че корабът се намира в Гибралтарския проток, на петнадесет километра от едноименната скала. Казахте, че работите за държавата и се чудех дали...

— Отивам — каза той.

— Просто така?

— Просто така.

— Мога ли да помогна?

— Да. Пригответе торта за съпруга си.

— Торта... торта ли? Каква торта?

— С банани и сметана.

— Защо точно с банани и сметана?

— Защото е много вкусно. Бананите не са толкова важни, колкото надписа. Напишете „Добре дошъл у дома, Уилиам“. След няколко дни ще ви го доведе.

Алида се чудеше как да му благодари, но той пак я прекъсна.

— Госпожо Макрей, оценявам благодарността ви, но имам работа. Заемете се с тортата, съпругът ви положително ще я оцени.

Тя му пожела успех и затвори, а той излезе от магистралата и намери един паркинг. Извади айпада, доволен, че летищата отново работят и най-вече, че след атентатите светът е пълен с боязливи пътници. Това означаваше, че полетът от Кайро до Танжер, Мароко, щеше да е пълен само наполовина.

Танжер се намираше точно срещу Гибралтарската скала, делеше ги само тясна ивица вода. Там го очакваха няколко призрака, но и един приятел, който можеше да му помогне. Просто щеше да се наложи да му плати.

Сторм прати кратък имейл на Жан-Франсоа Видал в Монако и го помоли да му преведе сто хиляди евро от последните му печалби, а после ги изпрати в банкова сметка в Мароко, притежание на Томи Хариф. След това прати кратък имейл и на приятелчето си Томи, за да му съобщи, че му идва на гости, и продължи към летището. Самолетът излиташе след два часа, но му оставаха само няколко километра. Включи отново радиото — ураганът вече беше профучал през Италия и сега отново набираше сили над топлите води на западно Средиземно море.

Телефонът му отново го уведоми, че го търсят от скрит номер. Положително пак беше Джоунс от бърлогата, но той реши, че е време да изтърпи тази досада.

— Дерик Сторм.

— Имаш ли желание да ми кажеш какво става? — попита Джедедая Джоунс с обичайния си спокоен, но настоятелен тон.

— Не съм сигурен за какво говорите, сър.

— Ами, да започнем с Джаред Стак. Откъде разбра, че е мъртъв?

— Джаред Стак?

— Не се прави на тъп, не ти отива. Родригес се опита да те прикрие, но изслушах записа на обаждането. Този път няма да се измъкнеш.

— Хммм — бе единственото, което каза Сторм, докато се опитваше да съчини лъжа.

По никакъв начин не желаше Джоунс да научи за Ахмед. Дълбоко се съмняваше, че той знае къде точно се намира останалият прометий или че разполага с още; положително продаваше цялата партия на Ингрид Карлсон в мига, в който я докопаше. Въпреки това правилото по отношение на Джоунс беше ясно: колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— А, да, Джаред Стак. Извинявай, за момент блокирах — каза той. — Човекът, с когото ме свърза в Панама, Виланте, чул, че Стак може да си има неприятности. Обади ми се, тъй като знае, че се интересувам от случая. Сигурно си наясно, че Стак е заел мястото на Ерик Воон в комисията и също като него продължава да пречи на разширяването на Панамския канал.

— Разбирам — каза Джоунс. — Както и да е, Страйк каза, че е трябвало да се разделите и сте изгубили контакт. Какво става, откри ли прометия, който са ви откраднали в пустинята?

Сторм се усмихна. Клара в края на краищата не го беше издала. Сигурно още му беше бясна, но това не им беше за пръв път, нито пък за последен. Поне беше замазала положението пред Джоунс, може би заради него, а може би от личен интерес. Беше му от полза и в двата случая.

— Не, сър, съжалявам. Опитах се, но не успях, нямам представа къде е.

Лесно щеше да издържи тест с детектора на лъжата — наистина не беше сигурен къде точно ще се слегне прометият с течение на времето, носен от течението на Нил.

— Е, до известна степен това вече няма значение — каза Джоунс. — Страйк свърши страхотна работа. Съобщи ни, че прометият идва от пустинята и един от техниците успя да претърси сателитните кадри с бета-версия на алгоритъм за претърсване на растерно видео.

Компютърът обработи данните и успя да открие един от камионите, които са направили предишните доставки и да го проследи от източника чак до крайната му точка. Страшна работа, казвам ти. Бях много впечатлен.

По маниера му си личеше, че си измисля. Стараеше се твърде много и споменаваше подробности, които иначе би пропуснал, звучейки по-скоро като рекламен агент, отколкото като изпечен шпионин. Истината беше, че колкото и мощни да бяха, сателитите не следяха постоянно всеки сантиметър от планетата. Камерите трябваше да знаят къде да снимат и освен ако се бяха оказали насочени към разкопките точно в дните и часовете, за които ставаше дума, не бяха записали нищичко.

— Както и да е — продължи Джоунс, — проследихме товара до „Принцесата-воин“. Оказва се, че зад всичко това стои Ингрид Карлсон, ако можеш да си го представиш. Не сме сигурни какво точно иска, нито какво си е мислела, че ще постигне, но агент Брайън прегледа досиетата на жертвите от падналите самолети и успя да потвърди, че много от тях са били неудобни за госпожа Карлсон. Сигурен съм, че си много изненадан.

За Джоунс последното изречение беше нещо като маслинова клонка. Всеки от двамата знаеше, че другият лъже и така Джоунс му казваше „Знам, че това са глупости, да ги забравим и да продължим нататък“. По-младият Дерик Сторм, който все още не бе попарен от лъжата на началника си за „смъртта“ на Клара Страйк, щеше да приеме бялото знаме с едно неубедително „О, да, смаян съм“. Не и този Дерик Сторм.

— Знаел си за Бригите Билт, нали — каза той с равен глас, така че Джоунс да не може да обърка съобщителното изречение с въпрос. — Казала ти е защо идва в Америка. Щом самолетът ѝ е бил свален, си разбрал, че това е дело на Карлсон, но не ми каза веднага, защото целта ти е била не толкова да я спреш, колкото да вземеш прометия. Знаел си, че така ще си издействаш куп услуги от генералите, както и много по-голям бюджет.

— Хмм — каза Джоунс и също направи пауза. Накрая явно стигна до извода, че няма смисъл да се мъчи да измисля друга версия. — Ами, виж, Сторм, твоя работа е какви приказки си разказваш преди заспиване. Така или иначе не ти плащам достатъчно, за да знаеш

повече. Обаждам се просто да ти съобщя, че участието ти в този случай приключи. Нарезданията ти са да се оттеглиш. Разбираш ли?

— Разбирам.

— И няма да използваш билета до Мароко, който техниците ми съобщиха, че си си купил току-що, нали?

Сторм замълча за миг.

— Всъщност вероятно ще го използвам. Отдавна искам да посетя един стар приятел в Танжер, преди известно време си обещахме един хубав тридневен запой и моментът е много подходящ, ще мога да отпразнувам успешния край на мисията. Някакви възражения ли имаш?

— Не, не — отговори Джоунс. — Приятно прекарване.

— Благодаря — каза Сторм. — Ще изпием една бутилка в твоя чест.

Сторм прекъсна разговора и тъкмо се готвеше пак да потегли, когато видя, че е получил нов имейл. Беше криптиран и айпадът му поиска парола.

Той се взря неразбиращо в дисплея му. Подателят явно беше сигурен, че Сторм ще успее да я налучка, но възможностите бяха много. Смяташе да започне с няколко по-очевидни. Тогава получи и втори имейл, не от кого да е, а от `strike@cia.gov`.

Точно си мислех за партията шах, която изиграхме в Луксор. Забавно беше. Надявам се скоро пак да поиграем. Краят ми хареса.

Сторм няколко секунди се взира в съобщението, а после се върна към криптирания имейл. Очевидно беше от Страйк, а тя се опитваше да му подскаже паролата.

Партията шах, която изиграхме в Луксор.

Въведе „шах“ и натисна ENTER. Нищо. После опита с имената на всички шахматни фигури, от „цар“ до „пешка“. Пак нищо. Хвърли още един поглед към съобщението от Страйк.

Надявам се скоро пак да поиграем. Краят ми хареса.

Той се ухили и написа „шах и мат“. Имейлът се отвори:

Прав беше за Джоунс. Споразумял се е с Ингрид Карлсон, че ще ѝ се размине, ако му даде прометия. Докато пиша това, събира екип, който ще изпрати на „Принцесата-воин“. Доколкото мога да преценя, единственият начин да го спреш, е да стигнеш пръв. Успех.

С обич:

Аз

ГЛАВА 30

Танжер, Мароко

Двадесет минути след като самолетът на Сторм се приземи, по високоговорителя съобщиха, че тропическият циклон е завил наляво, отдалечил се е от Френската ривиера и сега се носи към Гирбалтарския проток. Очакваше се окото на бурята да мине съвсем близо до Танжер. Летище „Ибн Батута“, което току-що бе отворило отново врати, официално затваряше и всички кацания и излитания се отменяха до второ нареждане.

Докато няколко заминаващи недоволно мърмореха, Сторм размаха победоносно юмрук. Екипът, който Джоунс смяташе да изпрати на „Принцесата-воин“, щеше да изчака бурята да отmine. Нямаше причина да поемат ненужен риск, като се опитат да изпълнят мисията по време на ураган — според тях и корабът, и Ингрид Карлсон щяха да са още там, когато времето се оправи, така че Сторм вече разполагаше с малка преднина, за да се добере до „Принцесата-воин“, да избегне сложните ѝ отбранителни системи, да надвие отлично обучения персонал, да унищожи прометия, да измъкне професор Макрей и да арестува Ингрид Карлсон, за да бъде съдена за престъпленията си. Всичко това, докато бушува ураган.

Сигурен беше, че се е справял и с по-непосилни задачи. Просто в момента не му хрумваше нито една.

Бързо мина край конвейерите за багаж. Все още не можеше да повярва, че пак е в Танжер! Любимо убежище за шпиони, писатели и други типажи с лоша репутация, градът беше мароканска територия от над петдесет години насам, но така и не бе загубил международния привкус, придобит след няколко хилядолетия, през които различни владетели си го прехвърляли един на друг. Първо бил финикийско търговско средище, после — картагенска общност, после го завзели римляните, а след тях вандалите, византийците, арабите, португалците, испанците, британците и французите до един оставили следа върху

историята и културата му. Сторм също имаше история тук, но се опитваше да я забрави.

Излезе от летището в чакалнята за таксита, която беше покрита, но силният вятър навяваше дъжда вътре. Първите пипала на бурята вече налагаха района като камшици. Сторм вдигна очи към небето, което беше монолитно сиво, и пъкна ръце в джобовете си. Още беше с черната тениска и панталони, които купи в Асют, а те не можеха да го опазят от завесите от дъжд. Въпреки това влагата му доставяше удоволствие, освежаваше го. По време на полета беше подремнал и нямаше нищо против един хладен душ.

Докато оглеждаше приближаващите коли, на най-близката рампа изникна хамър с камуфлажна окраска и тръгна право към него. После намали, а шофьорът спусна прозореца си. Сторм вече го виждаше.

Тами Хариф (Томи за американските си приятели) имаше гъста сребристорсива коса, маслиненокафява кожа и голям белег на лявата буза — спомен от бой с ножове. Във вените на баща му бе текла смес от северноафриканска, испанска, френска и португалска кръв (най-вероятно с още непознати примеси), също като самия Танжер. Майка му беше библиотекарка от Бетъндорф, Айова, така че Томи владееше прекрасно американския английски и всичките му идиоми.

Сторм знаеше, че той ще кара с левия си крак, тъй като нямаше как да използва десния. Беше го загубил отдавна при експлозия, но разполагаше с богата колекция от протези, сменяше ги според настроението си и почти винаги носеше шорти, така че и околният свят също да може да им се радва. Сторм най-много харесваше една, която пунтираше пиратски дървен крак. Това, че Томи Хариф е търговец на оръжие със съмнителна репутация, не означаваше, че е лишен от чувство за хумор.

Сторм се ухили и вдигна палец, а от прозореца избликна боботещ глас:

— Тази сутрин получих уведомление от банката, че някой е превел сто хиляди евро в една от сметките ми. Разпитах и се оказа, че са от някой си Дерик Сторм. „Дерик Сторм?!“, рекох. „Невъзможно. Той е мъртъв!“

Докато джипът спираше, Сторм се ухили още по-широко.

— Тези слухове са силно преувеличени.

— За мен все едно си мъртъв. Вече похарчих половината пари за проститутки и пиячка. Другата прахосах!

— Радвам се да те видя, Томи.

Сторм посегна към прозореца и енергично разтърси ръката на мъжа, който буквално го беше върнал от оня свят.

— Скачай вътре — каза Томи. — Не чу ли, че приближава ураган?

Сторм отвори вратата и се намести до него.

— Някои хора обичат бурите — отбеляза той.

— И аз съм от тях.

— Липсваше ми, Томи — каза Сторм и го потупа по рамото.

— Изглеждаш ми доста по-здрав от последния път! Дупките от куршуми са по-нарядко.

— Е, не може всички да сме супермоделите като теб, но се стараем — каза Сторм и хвърли поглед към десния крак на Томи, който днес беше от титаний, напълно служебен на вид. — Къде е пиратският?

— Знам колко го харесваш, обаче с него много се хлъзгам — мрачно отвърна Томи. — Не става за дъжд, освен това постоянно затъва в калта.

Двамата отбелязаха затруднението с миг мълчание и Томи продължи:

— Е, какво те води в моето градче? Опасна мисия, за която можеш да ми споделиш само след като ме очистиш или както там гласи клишетото?

— Нещо такова — кимна Сторм, докато Томи палеше мотора. — Надявах се да ме заведеш в твоя малък, хммм, склад, за да напазарувам малко.

За момент Томи замълча, но Сторм знаеше, че го оглежда с крайчеца на окоето си.

— Като служител на Джедедая Джоунс ли питаш? — попита накрая той.

— Не точно. Всъщност ако Джоунс попита, изобщо не си ме виждал.

— Разбирам. Значи питаш в качеството си на служител на друга държавна агенция.

— Не.

— Добре, за кого работиш?

— Боже, Томи. Ами, за правдата, разбира се!

Сторм изрече фразата със същата театрална искреност, която навремето му беше сервирал Томи и това накара домакиня му да избухне в смях.

— Разбирам, приятелю. Въпросът ми е дали мога да разчитам на теб да проявиш известна... дискретност? Чичо Сам може да не одобри някои от придобивките ми.

— Нужно ли е да питаш?

— Когато може да е замесен Джедедая Джоунс? Да.

— В такъв случай мога да потвърдя, че действам съвсем сам, напълно независимо и без одобрението или подкрепата на Централното разузнавателно управление или която и да е друга агенция.

Удовлетворен, Томи продължи към дома си — стар мавритански замък, кацнал на една скала до град Сеута, на тридесет километра по права линия от Танжер. Това беше малко повече от дължината на магистрала N16, която следваше крайбрежието на Гибралтарския проток.

Докато пътуваха, Сторм разказа на Томи какво е станало и защо е дошъл всъщност. Направи го отчасти за да спечели доверието му, но и защото в един момент щеше да поиска мнението му. Тами Хариф имаше доста опит с прилагането на сила, била тя груба или не.

Когато пристигнаха, приближаваше два следобед, а небето беше синкаво лилаво. По време на половинчасовото им пътуване и дъждът, и вятърът се бяха усилили значително, а в протока бушуваха огромни вълни.

Докато хамърът се изкачваше по покритата с камъни алея пред дома на Томи, Сторм усети познат копнеж. Крепостта му се стори прилично поддържана. Няколко от парапетите и балюстрадите се бяха срутили малко от времето, когато се възстановяваше тук и макар че не обичаше да си спомня този период от живота си, носталгията все пак го сграбчи.

Преди да тръгне, Томи беше поръчал на готвача да им сготви кускус с агнешко и зеленчуци. Сторм скромно отказа с довода, че нямам време, но домакинът настоя и отбеляза, че така или иначе трябва да изчака да се стъмни, за да се доближи до кораба. Гостът лесно капитулира — за последно беше ял в самолета, а устата му се напълни със слюнка още щом влезе.

Продължиха да говорят, докато се хранеха, и накрая Томи обобщи пречките пред Сторм:

— Значи, ако съм те разбрал правилно, няма начин да се доближиш по въздух или по вода, защото отбранителните системи на кораба моментално ще засекаат всичко, по-едро от делфин. Дори да успееш, ще ти бъде почти невъзможно да се качиш на борда, защото вълните са огромни, а няма как да изчакаш времето да се оправи, защото тогава негодниците на Джоунс ще те изпреварят.

— Правилно.

— Освен това дори някак да успееш да се качиш, по палубите патрулират неустановен брой високо мотивирани професионалисти. Не знаеш къде държат пленника, нито прометия, нямаш сведения къде са личните покои на госпожа Карлсон, нито каква охранителна система може да е инсталирана там. И накрая, дори да се справиш с охраната, да заловиш госпожа Карлсон, да унищожиш прометия и да откриеш професора, трябва да ги свалиш от кораба живи и здрави?

— Общо взето да. Някакви идеи?

— Ами, имам една.

— Сподели, ако обичаш.

— Недей да ходиш — избоботи Томи. — Стой си при мен. Това е лудост дори за човек с твоите способности! Да прием, докато бурята премине, а после да прекараме няколко дни в Танжер, за да изхарчим печалбата ти от казиното със стил. Последния път, когато дойде в тази страна, едва се размина със смъртта! Наистина ли нямаш търпение този път да стъпиш в гроба и с двата крака?! Забрави какво те очаква на онзи кораб; да излезеш в морето в това време си е самоубийство!

— Не, идеално е, така никой няма да ме очаква.

— Не е там въпросът. Виж, остави Джоунс да спечели този път. Да, американската армия ще се сдобие с ужасна нова играчка, а Ингрид Карлсон ще се отърве. Е, и? Теб какво те засяга? И не ми излизай с тая глупост за правдата, това е моя реплика, не твоя. Защо просто не се откажеш?!

Сторм побутна един полуизгризан кокал в чинията си.

— Защото Пенсилванската тройка всъщност трябваше да е четворка. Пътувах с четвъртия самолет, бях на място 2В и видях пътниците. Всички онези хора, които тя щеше да остави да загинат, без да се замисли. Те не бяха ничии врагове, Томи. Ширината на

Панамския канал не ги интересуваше, нито пък митата за авточастите, внасяни в Германия. Единственият им грях беше, че искат да се върнат при семействата си, за да живеят мирно и щастливо. Сигурен съм, че същото се отнасяло и за онези в останалите самолети, само че днес близките им ще погребат останките, които властите са успели да съберат на мястото на катастрофата. Жената, отговорна за цялата тази болка, трябва да си плати. Не бива да се отърве само защото разполага с нещо, което главнокомандващите на армията много искат да получат.

Томи въздъхна.

— Е, опитах се. Какво да направя за теб, приятелю, освен да започна да организирам погребението ти?

— Ами, трябва ми оръжие, експлозиви, нож...

— Това е най-основното. Друго?

— Да се отбием в твоя склад и да огледаме. Мисля, че сто хиляди евро ще ми осигурят доста неща, нали?

— Определено — каза Томи. — Определено.

ГЛАВА 31

Средиземно море, на юг от Гибралтар

Двата двигателя с по двеста и двадесет конски сили на „Еднокракия бандит“, единадесетметровата лодка на Тами Хариф, наречена така в чест на анатомичния му дефицит, не бяха напълно ефективни при такова вълнение.

Отдалеч Сторм беше решил, че вълните са високи десет метра, но отблизо се оказа, че са по-скоро дванадесет. От основата до върха всяка от тях приличаше на малка планина, която заплашваше да се стовари върху главите им. Изкачваха се, докато наклонът ѝ станеше отвесен, след което се хлъзгаха обратно надолу и на Сторм му се струваше, че ще спрат чак на дъното на океана.

Томи застопори всичко, което можеше да се застопори и остави колкото може повече оборудване на сушата, както защото не желаше вълните да го отнесат, така и защото беше жизненоважно да могат да изплуват. На около всеки двадесет вълни се надигаше една изключително голяма, която за миг превръщаше лодката в подводница. Кабината не пропускаше вода, така че двамата всеки път наблюдаваха как нивото се покачва и океанът се затваря над главите им, което си беше сюрреалистична гледка.

Всеки път в главата на Сторм се обаждаше разтревожено гласче, за да го уведоми, че тази вълна ще ги потопи окончателно, ще повреди двигателите, ще ги остави без мощност и ураганът ще може да ги подмята, накъдето реши, или безмилостно ще откърти някоя важна част от лодката. Въпреки това „Еднокракия бандит“ някак си успяваше пак да изплува, перките не спираха да се въртят, а помпите сякаш работеха на двоини обороти, за да изхвърлят водата, която успееше да проникне вътре.

Томи стискаше руля с всички сили. Усилието напрягаше жилавите ръце на стария морски вълк до краен предел, титаниевият му крак бе подпрян на стената, а другият — на пода до капитанския стол.

Сторм също трябваше да вложи цялата си енергия само за да не падне, докато безкрайната водна пързалка на ужасите приключи по един или друг начин. Оборудването, с което се беше окичил, не улесняваше задачата му — кислородна бутилка на гърба, скромно количество С-4, запечатано с лепенка от вътрешната страна на лявото му бедро, капсули и малък безжичен детонатор от вътрешната страна на дясното, нож „КА-БАР“ на десния глезен, защитна жилетка, непромокаема торба с пистолет с абордажна кука в нея, чифт белезници — свински опашки, един „Зиг Зауер“ Р229 и достатъчно куршуми, за да може да се справи с целия персонал на борда. Така през целия път беше много по-тежък, но това не можеше да се избегне. Невъзможно беше да се приготви в лодката, насред този ад.

В спокойно време „Еднокракия бандит“ лесно щеше да покрие разстоянието, което трябваше да изминат, за петнадесет минути. В тези условия се бореше вече от два часа, без изгледи кошмарът скоро да свърши. Когато тръгнаха, Сторм смяташе, че до мръкване има предостатъчно време. Сега не беше толкова сигурен.

С Томи не разговаряха, всеки мислеше само как да издържи поредната вълна. От време на време, докато се намираха на гребена ѝ, Сторм поглеждаше анемометъра на таблото и засега скоростта на вятъра нито веднъж не беше паднала под сто и десет километра в час. Обикновено се въртеше около сто и двадесет. Горната граница на устройството беше сто и шестдесет и няколко пъти стрелката мина отгатык. Само шумът бе достатъчен, за да ги оглуши.

Накрая, когато се изкачиха на върха на една особено колосална вълна, Томи изкрещя:

— Мисля, че го виждам! Движим се право към него, погледни на девет часа!

Сторм трябваше да изчака да минат седем вълни, докато се изкачат достатъчно високо, за да зърне лайнера за милиарди на Ингрид Карлсон. „Принцесата-воин“ все още се намираше на поне три километра от тях. В тази буря така или иначе не се виждаше по-надалеч.

— Дали са ни видели? — извика Сторм.

— Надявам се, че не, не ми хрумна да направя „Пирата“ торпедоупорен!

— Голям пропуск!

— Виж какво, Сторм, не че не ми е адски забавно, обаче не искам да се доближавам повече!

— Разбирам! Веднага тръгвам!

— Добре, приятелю, успех!

Лодката рязко се сурна надолу по една вълна, която ги потопи под водата за три ужасяващи секунди. Сторм сдържа дъха си, докато изплуват, и потупа Томи по рамото.

— Благодаря ти, приятелю, пак съм ти много задължен!

— Нищо не ми дължиш! — извика той. — Или поне нищо, което стоте хиляди евро да не могат да компенсират!

Сторм не успя да отговори, вече си беше сложил водолазната маска. Затегна я до максимума, който позволяваше — имаше си вграден регулатор, — завъртя едно копче и кислородът потече.

Той се подпря с едната си ръка, а е другата откачи задвижващото устройство от стената. Беше последна дума на техниката, малко и аеродинамично, разработено специално за армията, едновременно и бързо, и издръжливо, със светлини, навигационна система и други полезни екстри. Сторм не искаше да знае как е попаднало в ръцете на Томи.

След като здраво го стисна, той се добра до вратата на кабината и се опита да изчисли кога да излезе. Ако не улучеше момента, тоест, ако не я затвореше достатъчно бързо, водата щеше да нахлуе при Томи, а без пълната с въздух кабина лодката можеше и да не изплува следващия път.

Изчака, докато потеглят към върха на следващата вълна, и щом прецени, че от палубата се е оттекла достатъчно вода, отвори вратата, излезе и я затръшна с все сила. Останалото свърши гравитацията. Кърмата на лодката се бе наклонила на четиридесет и пет градуса, така че Сторм неволно хукна напред, прескочи планшира, за да падне отгътък и моментално потъна в почти пълен мрак. За един ужасяващ миг реши, че силата на удара е изскубнала задвижващото устройство от ръцете му, но после осъзна, че още го стиска. Докато потъваше, дишайки съвсем свободно, той го включи и остави коланът с тежести да го завлече на петнадесет метра под най-ниската вълна, като на всеки три изравняваше налягането в ушите си. Накрая напълни регулатора за плаваемост, включи лампата на челото си и се консултира с

навигационната система, за да се увери, че гледа в правилната посока. После включи перките и потегли към „Принцесата-воин“.

Забележка за пътуващите по време на ураган: придвижването под вълните е безкрайно по-лесно, отколкото борбата с тях на повърхността. На петнадесет метра под водата Стом все още си даваше сметка за разпенения ад, който беснееше горе, но той не му пречеше.

Докато приближаваше към целта, заплува по-хаотично, за да заблуди множеството сензори на „Принцесата-воин“. Искаше да прилича на двуметрова, двестакилограмова риба тон, която се шляе наоколо, а не на стокилограмов мъж, висок метър и осемдесет и седем, който се кани да се качи на борда.

Разполагаше с кислород за деветдесет минути. Изчака шестдесет, колкото да стане съвсем тъмно. Неопреновият му костюм с въздушна изолация позволяваше на тялото му да задържи достатъчно от топлината си, за да предотврати хипотермията. Когато накрая излезе на повърхността на около тридесет метра от „Принцесата-воин“, от бледите лъчи дневна светлина, които доскоро проникваха през облачната покривка, не бе останала и следа. Нощта бе настъпила.

Очертанията на кораба бяха осветени от едната кърма до другата, но само в няколко от стаите светеше. Вълните не го подмятаха както малкия съд на Томи, но вътре положително ги усещаха. Според техническите си характеристики „Принцесата-воин“ можеше да издържи ураган пета степен, но това не означаваше, че първа или втора степен бяха нещо незначително. Неслучайно гостите не стреляха по чинийки на горната палуба, там всъщност нямаше никой и това работеше в негова полза. Не се тревожеше, че ще го забележат във водата, главата му приличаше на топълйка сред огромните вълни, но определено се боеше да не привлече нечие внимание с онова, което щеше да предприеме.

Пусна задвижващото устройство, което бавно потъна (армейско оборудване за тридесет хиляди долара на дъното на океана), и доплува на десет метра от кораба. Двигателите работеха, но само колкото да не му позволят да се завърти. „Принцесата-воин“ не се движеше, така че Стом лесно я настигна (доколкото плуването в морето по време на

ураган може да бъде лесно), но колкото повече се доближаваше, толкова по-големи му изглеждаха и корпусът, и вълните, които люлееха кораба насам-натам. Струваше му се, че той просто ще се катурне отгоре му и ще го смаже.

Накрая се приближи достатъчно, напомапа регулатора за плаваемост, докато той започна да се държи като спасителна жилетка, отвори непромокаемата торба и извади първото си съкровище: пистолет с абордажна кука. Вдигна го над главата си, насочи го към парапета на най-ниската палуба и стреля. Беше се прицелил твърде високо, но по обратния път куката все пак се закачи. Сторм дръпна няколко пъти — въжето не помръдна. Той натисна бутона и то бавно го затегли към кораба, докато подметките му докоснаха гладкия корпус. После започна да се катери. Беше също като в Алпите, само че съвсем мокро, а вълните подмятаха планината насам-натам.

На половината път се подхлъзна и реши, че е най-добре да се изтегли до горе само с ръце, което малко го забави, защото влачеше тридесет допълнителни килограма водолазно оборудване.

Щом стигна до палубата, той се метна през парапета и веднага приклепна. Наоколо все още нямаше никой. Дори патрулите не обикаляха отвън, вероятно убедени, че никой не е достатъчно глупав, за да се опита да се качи на мегаяхта по време на ураган.

Сторм бързо свали екипировката си и я хвърли през борда, после съблече неопреновия костюм и той също се превърна в скъп боклук на дъното на морето. Единственото, което задържа, беше непромокаемата торба. После, облечен в същите черни дрехи, които си беше купил в Египет, той тръгна към главната палуба и вратата, зад която се надяваше да намери съдействието, от което се нуждаеше, за да изпълни успешно тази налудничав мисия. Това беше вратата на Тилда, червенокосата жена, която танцува с него, упои го, а сега щеше да му помогне. Поне така се надяваше.

С Томи бяха обсъдили това решение и смятаха, че Сторм не ще може да се справи без помощ отвътре. Нямаше никаква представа къде държат професор Уилиам Макрей, но Тилда положително знаеше. Тя знаеше всичко за кораба и уязвимите му места. Беше му казала, че някой ден ще го спаси и сега бе моментът да удържи на думата си. Сторм рискуваше, вярно, но това не беше нищо необичайно. Правеше го всяка сутрин, щом станеше от леглото. Просто трябваше да я убеди,

че е на страната на правдата, със или без шегите на Томи. Беше доловил доброта в нея и се надяваше, че не греши.

Валеше като из ведро и дрехите му бързо подгизнаха. Вървеше нормално, за да не предизвика нечий подозрения, убеден, че наоколо има камери. Надяваше се никой да не ги следи неотклонно по време на ураган, но ако все пак го видеха, целта му беше да прилича на член на екипажа, макар и без униформа. Стигна до вратата на Тилда и се заслуша за момент. Не, нямаше смисъл, ревът на вятъра заглушаваше всичко. От тази страна стаята нямаше прозорци. Влизаше, без да знае какво го очаква.

Не беше заключено, той натисна дръжката и се втурна вътре. Тилда я нямаше. Сторм се вкамени за момент, обилно капейки върху килима. Това не беше част от плана му. Тогава от банята се разнесе тихо съскане. Душът. Да се къпеш по време на ураган, лукс в най-чистата му форма.

Сторм остави торбата на леглото, промъкна се до вратата на банята и я открехна. Тилда си тананикаше някаква мелодия, която приличаше на шведски поп. Той отвори вратата още малко, за да надникне. Чувстваше се като пълен перверзник. Нямаше вана, а душкабина с матови стъклени стени. От горната ѝ част излизаше пара. Вмъкна се в банята и взе една хавлия и щом пеенето спря, отвори светкавично вратата на кабината, спря водата, уви Тилда с хавлията и запуши устата ѝ, за да заглуши писъка, който положително нямаше да закъснее. После я хвана през раменете с другата си ръка.

Тя беше твърде смаяна, за да се противи и ръцете ѝ се вдигнаха машинално нагоре, за да придържат кърпата. Скъмността е мощен инстинкт.

— Моля те, говори много, много тихо — каза ѝ Сторм. — Никак, никак не желая да ти причиня болка, но ако се развикаш, няма да имам избор. Разбираш ли?

Тя кимна.

— Трябва само да ме изслушаш за момент, съгласна ли си?

Тя пак кимна. Ръката му още притискаше устата ѝ.

— Благодаря ти. На покрива в Монако си говорихме за доброто, злото, Айнщайн и така нататък, помниш ли?

Още едно кимване.

— Е, боя се, че се окажа, че госпожа Карлсон, твоята шефка, е от лошите. Сигурно си забелязала, че през изминалия месец няколко пъти изнасят нещо голямо от тук с хеликоптер.

Тя се поколеба, после кимна.

— Това е лазер, изработен от много рядък елемент, наречен прометий. Тя отвлече един учен и го принуди да ѝ го изработи, а после го използва, за да свали самолетите, за които положително си чула.

Тя изрече нещо зад дланта му. Беше твърде приглушено, Сторм нищо не разбра и отдръпна ръката си, за да ѝ даде възможност да го повтори.

— Повтори, ако обичаш?

— Казах „Ингрид ли е била?“

— Опасявам се, че да.

— Но това не е... Тя постоянно повтаря, че хората трябва да живеят в мир.

— И е готова да го постигне насила, колкото и странно да звучи. Смята, че онова, което прави, е полезно за човечеството, независимо дали то е съгласно, или не. Не се съмнявам, че е убедена, че действията ѝ са оправдани.

— Но ти откъде знаеш, че Ингрид го е организирила?

— Открих човека, който ѝ е продал прометия. Освен това се оказа, че моят началник е бил наясно още от самото начало. Бригите Билт е идвала в Съединените щати, за да ни предупреди за Ингрид, просто така и не е пристигнала. Самолетът на „Карлсон лоджистикс“ беше сред първите свалени.

— Ингрид е убила Бригите умишлено?!

— Да.

Тя вдигна кърпата нагоре, а Сторм усети, че тялото ѝ се отпуска.

— Съжалявам, просто... Иска ми се да кажа, че не е възможно, че Ингрид никога не би постъпила така, особено с Бригите, но... Чух няколко неща, които не ми е работа да знам. Откъслечни реплики. Повтарях си, че не е възможно, че очевидно просто не съм разбрала...

— Какво чу?

— Достатъчно — бе единственият ѝ отговор.

— Достатъчно, за да знаеш, че казвам истината.

Тилда кимна и попита:

— Какво искаш от мен?

Сорм я пусна и тя се обърна.

— Имам нужда от помощта ти — отговори той. — Искам да минеш на страната на добрите.

Докато Тилда се обличаше Сорм се обърна с гръб и ѝ обясни онова, което трябваше да знае. Съгласиха се, че първо ще се погрижат за Уилям Макрей, а после ще се изправят срещу Ингрид Карлсон.

Осем минути по-късно излязоха от стаята ѝ, но Тилда внезапно го спря.

— Чакай, дрехите ти.

— Какво за тях?

— Ако те хване някоя камера, веднага ще разберат, че не работиш тук. Мога да подобря ситуацията.

Тя бързо отиде до гардероба си и се върна с чифт бели панталони и синя риза, предпочитаните цветове на борда на „Принцесата-воин“. Очевидно не бяха нейни — спокойно щяха да станат на мъж, по-едър и от Сорм.

— Големички са за теб — отбеляза той.

— Хм, един приятел ги остави.

Сорм ги огледа и се усмихна.

— Явно е добър приятел.

— По-скоро удобен. Насред океана е самотно.

Тя му хвърли дрехите, а той се пъкна в банята, свали своите и облече униформата на Карлсон. Новият костюм му беше доста голям, особено панталоните. Пристегна колана, за да не се смъкват, и се наведе да навие крачолите.

— Добре ще ми се отрази още един приятел — каза Тилда от вратата. — Особено такъв, който танцува и се целува добре.

— Била ли си някога на Сейшелите? — попита Сорм.

— Не.

— Ще трябва да попълним този пропуск.

Той излезе от банята точно когато Тилда хващаше пистолета му за цевта, за да го извади от непромокаемата торба. Беше се отдръпнала в другия край на стаята, до вратата.

— Това какво е? — попита тя с премерено отвращение. Държеше зиг заuera така, сякаш беше най-противния предмет на света.

— Ами, пистолет.

— Виждам. Наистина ли ти трябва?

— Да, освен ако успея да изненадам всички на борда, докато се къпят.

Тя поклати глава.

— Сега си с мен. По никого няма да стреляш, тук има само свестни хора. Ще им кажа, че си от добрите. Ще се вслушат, особено ако не си въоръжен. Не е нужно никой да пострада.

Сторм замълча и обмисли алтернативите. Беше приел, че ще трябва да превземе кораба насила, че Тилда ще му съдейства, но останалите служители на Ингрид Карлсон ще останат верни на шефа си. Чувстваше се гол без пистолет, но Тилда имаше право. Може би щеше да му е по-лесно да спечели сърцата на хората, отколкото да стреля по тях. Със сигурност беше по-хуманно.

— Собственикът на панталоните се нарича Леерд Нелсон и е началник на охраната. Ще направи, каквото му кажа — продължи Тилда. — Хората тук са ми приятели, не мога да ги изложа на опасност. Ако искаш да ти помогна, остави пистолета.

— Добре, а Ингрид? — попита Сторм. — Имам много качества, но не съм от стомана. Ако някой стреля по мен, искам да мога да му отвърна.

— Ингрид ненавижда оръжията. Смятам, че ако можеше да предотврати едно човешко изобретение, освен държавата, би избрала барута. Наложил се да я убеждават да позволи дори на охраната да носи оръжие! Склони чак след като ни нападнаха пирати.

— И все пак бих се чувствал по-комфортно с пистолет.

Отговорът на Тилда бе да отвори вратата и да изхвърли зиг заuera навън като бумеранг, само дето пистолетът не се върна обратно и изчезна зад борда пред очите на Сторм.

— Аз пък ще се чувствам най-комфортно без него — заяви тя.

— Ще ми се да не беше постъпила така.

Тя пресече стаята, повдигна се на пръсти и го целуна.

— Е, късно е вече. Хайде, да вървим.

Сторм въздъхна и я последва. Заобиколиха до десния борд и минаха по коридор, който, макар и покрит, бе станал хлъзгав и опасен заради вятъра и проливния дъжд. На всеки няколко крачки се налагаше

да спират и да се държат, докато „Принцесата-воин“ прехвърли някоя голяма вълна.

Тилда спря пред врата е малко прозорче, отвори я и се спусна по тясно стълбище, което водеше под палубата. Там отвори друга врата, която ги изведе в коридор. За разлика от богато украсените помещения в останалата част на кораба, обстановката тук беше почти аскетична.

„Каютите на екипажа“ — съвсем правилно предположи Сторм.

Тилда спря пред една от вратите и натисна дръжката. Беше заключено и тя силно почука няколко пъти, за да надделее над виенето на вятъра.

— Леерд, аз съм! — извика тя.

Докато чакаше отговор, се обърна към Сторм и попита:

— Говориш ли шведски?

— Само колкото да си поръчам нещо в ресторант — отвърна той.
— Не повече.

— Тогава остави всичко на мен. Леерд говори добър английски, но на шведски ще стане по-бързо.

Накрая вратата се отвори и Сторм се намери пред две ключици. Леерд Нелсон беше грамаден мъж, поне половин глава по-висок от него, с руса коса, сини очи и мускули навсякъде, където Сторм успя да погледне.

Тилда го вкара в стаята и заговори на шведски с такава скорост, че той успяваше да разчлени само имената — Ингрид, Бригите и своето собствено. Леерд, който носеше цивилно облекло, само я слушаше и кимаше. На Сторм му се стори, че всичко върви добре. От време на време Леерд го поглеждаше и той се опитваше да изглежда приветлив.

Щом Тилда приключи, Леерд кимна за последен път.

— Един момент, моля — каза той на английски и посегна към нощната си масичка. Извади берета, която изглеждаше малка в подобните му на мечи лапи ръце, и я насочи към Сторм: — Горещите, хайде.

Сторм усети, че стомахът му се свива, и бавно се подчини.

— Ингрид Карлсон е визионер, само че наемник като теб никога не би го схванал — сопна му се Тилда. — Не разбираш ли? Някой ден всички ще бъдем жители на света. Ингрид ни води натам!

— А хората, които не искат да следват нейния път, лягат в гроба, така ли?

Тилда го пренебрегна напълно и се обърна към Леерд.

— Не носи пистолет, лично се погрижих, само че има нож. Видях калъфа на глезена му.

— Много добре. Извадете ножа и го сложете на бюрото — нареди Леерд. — Бавно, ако обичате.

Стом се подчини. С крайчеца на окото си видя, че Тилда свирепо се усмихва.

ГЛАВА 32

На борда на „Принцесата-воин“

Макар че не говореше добре шведски, Дерик Сторм знаеше, че думата *mörda* е глагол, а преводът ѝ гласи „да убиеш“. Чу я поне четири пъти, докато Тилда и Леерд обсъждаха как да постъпят с пленника. Накрая решиха да изчакат, макар че той не успя да си преведе причините. Може би искаха да изчакат императрицата, Ингрид Карлсон, да определи съдбата му лично. Може би щяха да го използват, за да се спазарят за нещо или просто чакаха ураганът да отmine, за да се отърват от тялото му без притеснения, че ще изплува на сушата.

Каквото и да беше обяснението, скоро го отведоха в единствената каюта на „Принцесата-воин“, пригодена за затворници. Намираше се до тези на Леерд и останалите пазачи. Точно там цял месец бяха държали Уилиам Макрей.

Сторм тръгна по коридора с вдигнати ръце, а Леерд опря беретата в гърба му.

Тилда отключи вратата.

— Влизайте — нареди Леерд, Сторм се подчини и тя веднага щракна зад гърба му.

На леглото лежеше мъж на около седемдесет години, строен, с редичка, отдавна неподстригвана сива коса, и четеше книга от покойния майстор на медицинския трилър, Майкъл Палмър.

— Кой сте вие? — попита той, докато Сторм сваляше ръце.

— Здравейте, професор Макрей. Казвам се Дерик Сторм, дошъл съм да ви спася.

— Вие сте мъжът, когото спомена Алида — енергично каза той и критично го огледа. — Макар че, честно да си призная, след разговора с нея останах с впечатлението, че сте по-добър в спасяването.

— Признавам, че това не е най-успешната ми мисия до момента, но спънката е само временна. Ще ви измъкна оттук.

— Господин Сторм, не желая да ви обезкуражавам, но не смятам, че е възможно.

— Наистина ли, защо?

Макрей остави книгата и седна.

— Защото съм тук от цял месец и можах да се измъкна само веднъж, и то не поради липса на усилия. Успях само защото един от пазачите се разсея и остави вратата отворена. Тогава се обадох на Алида, но останалите ме откриха доста бързо. Навсякъде има камери, включително в тази стая. Не знам дали забелязахте, но вратата няма дръжка от вътрешната страна. Това е само една от подробностите, които правят бягството невъзможно. От един месец насам се опитвам да измисля нещо, а сигурно забелязвате, че все още съм тук.

Сторм кимна замислено.

— Знаете ли кой е Енрико Ферми, професор Макрей?

— Естествено. Той какво общо има?

— Ами, бил е един от най-добрите физици на своето време, дори спечелил Нобеловата награда през 1938 година, както знаете. Говорим за истински гений и въпреки това когато се присъединил към проекта „Манхатън“, останалите учени заявили, че неговия метод за производство на атомна бомба е невъзможен, тъй като електроните, отделени при разделянето на един атом, не са в състояние да разделят и следващия, а така бомбата нямало да работи. Всички опити на Ферми се оказали неуспешни, но истината била, че всеки така наречен „провал“ всъщност го доближавал до решението. Така през 1942 именно той провел първата ядрена верижна реакция в контролирани условия. Как? Като не загубил вяра в себе си и не позволил на спънките да го откажат. Изводът е, че ако човек се постарее достатъчно, нищо не е невъзможно.

— Прекрасна реч, господин Сторм, но...

— Освен това нося С-4. От вътрешната страна на бедрото ми е.

— О, защо не започнахте с това?

— Защото исках да произнеса тази реч и да ви впечатля с познанията си по физика.

Макрей се усмихна.

— Трябваше да повярвам на Алида за вас. Последният път, когато сгреши, беше през 1978 година, а тогава тя се закле, че това няма да се повтори.

— Наистина няма друга като нея — каза Сторм. — А сега да изчезваме оттук.

Сторм започна да оглежда критично стаята, от горе на долу и от долу на горе. Стените и таваните бяха от стоманени панели, най-вероятно занитени за трегери. Той почука тук-там — дебели бяха, доста повече от стандартните. Повдигна крайчеца на килима, за да огледа металния под, после влезе в банята и проведе същия оглед. Стаята наистина беше замислена като затворническа килия.

Щом се върна в стаята, Сторм каза:

— Казахте, че тук има камери. Ами в банята?

— Не, никакви.

— Отлично. Щом сглобявате лазерите, значи тук някъде има работилница, нали?

— Да.

— Къде?

— Надолу по коридора, от отсрещната страна.

— Там има ли камери?

— Доколкото знам, не. Постоянно имах пазач, който следеше да не саботирам оборудването или да направя нещо друго, което не им изнася.

— Идеално. В такъв случай мисля, че страдате от морска болест, професор Макрей.

— Всъщност нищо ми няма.

— Не, не, уверявам ви, не изглеждате добре.

— Стомахът ми е железен, никога не ми е...

— Пазачите идват, когато натиснете бутона, нали? — каза Сторм и отиде до интеркома.

— Да, точно така.

Сторм го натисна и зачака. Накрая отсреща се чу:

— Да?

— На професор Макрей му е лошо, казва, че ще повърне. На борда има ли драмамин?

— Сега ще дойдем — отговори гласът.

Сторм се обърна така, че да е с гръб към камерата, която беше забелязал в най-близкия ъгъл.

— Когато дойдат, искам морска болест. Като за Оскар, представете си, че сте Кевин Костнър във „Воден свят“. Най-важното е

накрая да прегърнете тоалетната чиния и да се направите, че повръщате. Шумно и противно.

Пет минути по-късно вратата се отвори. Бяха двама, Леерд с насочена берета и един от подчинените му, онзи, когото Макрей наричаше Делта.

Професорът беше затворил очи, лежеше на леглото и стенеше.

— Човекът страда — заяви Сторм, преливайки от съчувствие. — Кога ще свърши тази буря?

— Най-лошото вече мина — отговори Леерд. — Остават още два-три часа, но според прогнозата до утре сутринта вълните ще спаднат до три метра и корабът няма да се люлее толкова.

— Ъ-ъ-ъ... Няма да оживея! — изохка Макрей, хукна към банята и започна да издава страховити звуци.

Леерд и Делта бяха подobaващо отвлечени.

— Оставете лекарството на леглото — каза Сторм. — Ще се погрижа да го вземе. Понякога е най-добре да изкара всичко от организма си. Какво е вечерял?

— Спагети с кюфтенца, две порции — отвърна Леерд.

— Олеле, това вече ще е противна гледка! Добре, доста ще се помъчим. Ще ви повикам по интеркома, ако се нуждаем от нещо.

Макрей избра точно тази кратка пауза в разговора, за да започне второто си престорено настъпление срещу тоалетната чиния. Делта хвърли драмина на леглото и с Леерд биха отбой.

Сторм влезе в банята, където професорът посягаше да пусне водата, за да се отърве от повърнатата храна, която не беше повърнал. Сторм изчака малко, върна се в спалнята и взе лекарството. Дотогава вратата вече се беше затворила, а Леерд и Делта ги нямаше. Ако някой следеше камерата, щеше да му се стори, че просто е забравил драмина, върнал се е да го вземе и пак е отишъл в банята, за да се погрижи за болния. Вместо това той затвори вратата, стъпи върху умивалника и свали панталоните си. После отлепи експлозива и го огледа.

— Някога работили ли сте с експлозиви? — обърна се той към Макрей, който беше прекратил драматичния етюд и го наблюдаваше.

— Не, защо?

— Просто се чудя колко да използвам. Не знам колко е дебел таванът. Искам да съм сигурен, че ще го пробия, но трябва да си оставя малко и за после.

— Бих препоръчал СНН.

— СНН?

— Да — кимна Макрей. — Строго научно налучкване.

Сторм повдигна рамене и отчупи половината, извади няколко капсули изпод лепенката на другото си бедро, а после и безжичния детонатор. Намести пластичния експлозив между два нита, където очакваше да има кухня, залепи капсулите и слезе от умивалника. След това отвори вратата на душкабината, която беше също като тази в банята на Тилда.

— Влизайте — каза той на Макрей. — Ще се престорим, че това е бомбено убежище.

— Това се казва здрава врата — отбеляза професорът и почука по пластмасата. — Енрико Ферми така ли е провел реакцията?

— Не, но съм чел, че най-добрите идеи на Опенхаймер му хрумнали под душа, така че вероятно ще ни провърви. — Сторм затвори вратата зад Макрей. — Готов ли сте?

— По-готов няма накъде.

— Момент, да не забравим високотехнологичната защита на слуха — каза Сторм и пъкна пръсти в ушите си. Макрей последва примера му.

— Три, две, едно — безгласно отброи Сторм и натисна двата бутона на детонатора с кутретата си.

Чу се глухо „туп“, а после — звукът от удар на метал в метал, доста силен, но нищо особено в сравнение с виенето вятъра, който фучеше отвън с над сто километра в час. Сторм отвори вратата на душкабината и видя, че в тавана зее дупка.

— Успяхме — обяви той, покачи се върху умивалника и си избра място, където металът се беше отделил напълно от трегера и нямаше нужда да се пази от остри ръбове. Подскочи нагоре, изтегли се в кухнята и се въртя напред-назад, докато се намести до гредата така, че да го крепи. После подаде ръка на Макрей.

— Хайде, професоре — каза му той.

— Къде отиваме?

— В лабораторията ви. Разполагате с около двадесет минути, за да ми направите лазер.

— Лазер ли? Защо?

— Защото иначе единственият начин да победя охраната е като ги предизвикам на канадска борба, а подозирам, че те просто ще ме застрелят. Ако разполагам с лазер, ще ги улуча пръв.

— Но...

— Не казвайте, че е невъзможно. Ферми го е постигнал, забравихте ли?

— Не, не става дума за това. Просто... Вижте, лазерите, които им правя, са много мощни. Предостатъчно, за да видят сметката на когото и да било от пазачите, но освен това са много обемисти. Изнасят ги през специална врата в лабораторията, не са много мобилни.

— Няма проблем, не ми е нужно нещо толкова мощно или смъртоносно. Чел съм, че използват лазери, за да заслепяват самолетните пилоти. Можете ли да ми направите такъв, който да причини временна слепота?

Макрей внезапно заприлича на готвач в професионално оборудвана кухня, попитан дали ще може да свари яйце.

— Да, разбира се, че мога.

Той стъпи върху умивалника и прие помощта на Сторм, за да се покачи в тавана.

— Накъде, професоре?

Макрей посочи наляво.

— Мисля, че натам.

Двамата запълзяха през трегерите в тясното пространство под горния етаж и когато Макрей му направи знак, че се намират над работилницата, Сторм с облекчение забеляза, че са стъпили върху най-обикновен таван, без метални плочи. Съвсем лесно изрита един от панелите, помогна на професора да се спусне долу и го последва.

— Това за Опенхаймер под душа си го измислихте, нали? — попита Макрей.

— Нищо подобно — излъга Сторм.

В интерес на истината си измисляше и за Енрико Ферми, но това едва ли беше най-подходящият момент да го спомене.

Резултатът от трескавите усилия на Макрей да измайстори нещо за двадесет минути не би впечатлил почитателите на „Стар Трек“ е дизайна си. Нямаше лъскав корпус, дръжка или спусък. За лаик като Сорм представляваше просто някаква платка и къс цилиндрично стъкло, които Макрей набързо бе запоил върху метален лист. Устройството беше голямо колкото два тостера.

Когато настъпи моментът да го изпробват, Макрей си сложи чифт тъмни очила, накара Сорм да направи същото и стреля само веднъж, като натисна гумения връх на парченце метал, за да го допре до друго парченце. От лазера изскочи лъч светлина, не чак толкова яркосин, колкото онзи, който Сорм видя в Мериленд, но все пак доста живописен, и потъна в стената отсреща.

— Добре — заяви Макрей. — Имате си лазер.

— Гениално — съвсем искрено каза Сорм.

— Имайте предвид няколко неща. Първо, мощността му е много по-малка, отколкото на моите. Както виждате, кристалът е само един, а не цял ред, както в другите. Освен това е много по-малък, направих го от остатъци, които използвах в ранните си експерименти, но ако целта ви е слепота, ще свърши работа. Така, ето го отворът, от който ще излезе лъчът — каза професорът и посочи покрита със стъкло пролука в предната част на приспособлението. — Конструирах лазера така, че след изстрелването лъчът да се разпространи. Така става по-слаб, но от друга страна ще ви бъде по-лесно да се прицелите. Ако го изстреляте в близост до лицето на някой пазач, а той не носи тъмни очила, сякаш сте го накарали да се вира в слънцето прекалено дълго. Ще бъде сляп в продължение на двадесет и четири до четиридесет и осем часа.

— Страхотно!

— Само че внимавайте, много е крехък. Нямах време да го подготвя за битка, нали разбирате. Освен това няма да работи много дълго. Сложил съм му няколко батерии — каза Макрей и му ги показа, — но лазерът бързо ще ги изтощи.

— Колко бързо?

— Ако трябва да налучкам строго научно, бих казал, че разполагате с двадесет и пет до тридесет секунди лъчение.

— Имате ли резервни батерии?

— Това не е детска количка с дистанционно — поклати глава Макрей. — Боя се, че нямам други. Щом свършат, край.

— Добре, страхотна работа свършихте — каза Сторм и пъкна предпазните очила в един от джобовете на панталоните си. — Преди да се изправим срещу пазачите обаче трябва да се погрижим за още нещо.

— Какво?

— Прометият. Сигурно още имате запаси?

Макрей кимна.

— Трябва да го унищожим — каза Сторм. — Погрижих се да не им карат повече, но искам да се уверя, че каквото и да се случи с нас, няма да остане достатъчно за още един лазер.

— Добре. Ето там е.

Макрей посочи към голям метален контейнер, който приличаше на хладилник.

— Как препоръчвате да го унищожа?

— Топлината ще свърши работа. Ако изложите прометия на достатъчно висока температура... ще трябва да проверя, но мисля, че е около петстотин и петдесет градуса по Целзий, вътрешната му структура се променя и вече няма как да бъде превърнат в кристал.

— Тук има ли нещо, което би могло да генерира подобна топлина?

— Не.

— Значи...

— Можем също да го изсипем в умивалника и да пуснем водата — прекъсна го Макрей. — Този прометий е под формата на соли, лесно ще се разтвори.

— Защо не започнахте с това?

— Искях да ви впечатля с познанията си по химия, както вие ме впечатлихте с вашите по физика.

Сторм се ухили.

— Така е честно. Къде отива водата, след като изтече в канала?

— Казаха, че се оттичала в резервоар в трюма, но съм сигурен, че сега помпите там работят постоянно. Ще го изхвърлим направо в океана.

— Добре, да пуснем чешмата.

Отне им само няколко минути с общи усилия да изпразнят сандъка. За втори път този ден Сторм наблюдава как милиони долари под формата на най-редкия елемент на планетата изчезват във водата.

Олекна му при тази гледка. Само той знаеше къде се намира находището, а когато Макрей спомена, че високите температури повреждат прометия, му хрумна начин да се увери, че никой никога няма да се възползва от него.

Накрая и последните няколко шепи заминаха в канала.

— Е, да вървим — каза Сторм и тръгна към вратата на лабораторията. Дръжката не се помръдна.

— Отвътре винаги е заключено — обясни Макрей. — Сигурен съм, че останалият С-4 ще...

— Не — каза Сторм. — Искам да запазим елемента на изненадата възможно най-дълго. Време е пациентът да се върне в леглото си.

Върнаха се по същия път и скоро се спуснаха през дупката в банята на Макрей. Щом влязоха в спалнята, Сторм мелодраматично отведе приведения на две професор до леглото му. Преструваше се, в случай че някой ги наблюдава, но освен това така криеше лазера от камерата, без да изглежда подозрително.

Като се стараеше тялото му винаги да се намира между лещата и устройството, той отиде до интеркома и натисна бутона.

— Да?

— Здравейте. Съжалявам, че пак ви притеснявам, но професор Макрей повръща ужасно. За момента престана, но би било най-добре да вземе лекарство против гадене, за да не започне пак.

— Веднага идвам.

Сторм си сложи тъмните очила.

— Затворете очи — каза той на Макрей.

Вратата се отвори. Този път дойде само един пазач, Делта. Сторм включи лазера, прицели се в лицето му и след четири секунди прекъсна контакта.

Шведът изрева и падна на колене. Все още запушваше вратата, така че Сторм остави лазера на леглото, отиде при него, ритна го в главата и Делта падна по лице, а той върза ръцете зад гърба му с чифт свински опашки и го претърси. Не беше въоръжен.

— Така, един — заяви Сторм. — Колко са общо?

— Виждал съм само петима, нарекох ги на букви от гръцката азбука. Този например е Делта.

— В такъв случай остават Алфа, Бета, Гама и Епсилон, все едно сме на парти в колежански мъжки клуб. Дано да прекараме още по-добре.

Взе лазера от леглото и се върна при вратата. Сигурен беше, че нападението му е било засечено от камерите и скоро ще последва реакция, и застана така, че да вижда целия коридор, без самият той да е уязвим. После зачака. Изминаха тридесет секунди. Шестдесет. Деветдесет.

— Какво става? — попита Макрей.

Сторм не отговори, защото не знаеше. Накрая вратата в дъното на коридора, онази, която водеше към стълбите, едва-едва се откряна. Пръв влезе Епсилон, а после Бета и Гама. Бяха приклекли ниско, с насочени пистолети, един до едната стена, един до другата и един в средата.

Сторм свали лазера на нивото на очите им и го насочи към тях иззад ъгъла. Те стреляха веднага, но същото се отнасяше и за него, а за разлика от техните оръжия, неговото не се нуждаеше от точен мерник. Той натисна импровизирания бутон и го пусна след петнадесет секунди, като се постара да покрие целия коридор.

Крясъците им за малко да заглушат изстрелите. Дори начинаещ като Сторм можеше да се досети, че ругаят на шведски. Тримата продължиха да стрелят на сляпо, а той се вслушваше в свистенето на куршумите, които се забиваха в стените и пода. Накрая пистолетите им само щракаха — бяха останали празни.

Сторм предпазливо се показва иззад ъгъла. Бяха в средата на коридора и още псуваха; двама търкаха очи със свободните си ръце и напразно се опитваха да възвърнат зрението си с масаж, а третият ровеше в джобовете си. Сигурно търсеше резервен пълнител, за да презареди.

Сторм остави лазера на пода и хукна към тях, а вятърът и мокетът напълно удавиха шума от стъпките му.

Докато тичаше, си представи хореографията на движенията си и щом пристигна, я изпълни умело. Свали Гама с лакът в главата, а Бета получи ритник в лицето. Сторм приключи, като блъсна челото му в слепоочието на Епсилон, а после сложи белезници и на тримата.

— Еха! В края на краищата сте доста добър! — възкликна Макрей, докато предпазливо надничаше от стаята си.

— О, това ли? Научих го от Алида, така се бори с глухарчетата — отвърна Сторм.

— Сигурно са много грозни.

— Е, в един момент човек свиква — подсмихна се Сторм. — Хайде, елате.

— Ами Алфа?

— За Леерд Нелсон ли говорите? Началникът на охраната?

— Да, огромен и рус.

— Предполагам, че двамата с Тилда, високата червенокоса жена, която може би сте виждали да обикаля из кораба, в момента са при Ингрид Карлсон и обмислят как да се отърват от мен.

— Чакайте малко. Ингрид Карлсон? Нейна ли е лодката? Онази Ингрид Карлсон?!

— Същата, защо?

Макрей поклати глава.

— Чел съм автобиографията ѝ, „Гражданка на света“.

— Само не ми казвайте, че много ви е харесала, всъщност подкрепяте целите ѝ и сега ще се обърнете срещу мен. Веднъж вече ми се случи.

— Не. Куп зле написани бълнувания, нищо повече. Купих я на разпродажба за пет долара — отговори Макрей. — Щом се прибера, ще си поискам обратно парите.

Сторм отиде да вземе лазера. Оставаха му между шест до единадесет секунди енергия в зависимост от това колко точно бе предположението на професора. На връщане пак мина край пазачите. Гама, онзи, когото бе ударил с лакът, стенеше и той го срита в главата. Не му се стори много спортменско, но това не беше игра. Бързо претърси и тримата, не откри резервни пълнители и не си направи труда да извади пистолетите от ръцете им. Нямаше чак такава нужда от празни оръжия.

Следван от Макрей, Сторм се изкачи по стълбите, насочил лазера към вратата най-горе. Който и да я отвореше, щеше да получи син лъч в лицето. Никой не се появи.

Щом се качиха, той каза:

— Каютата на Ингрид е в предната част на кораба. Сега ще завием надясно и ще тръгнем към носа. Стойте зад мен и внимавайте къде стъпвате, доста е тясно и много се хлъзга. Има парапет, но едва ли е нужно да ви казвам колко малко вероятно е да бъдете спасен, ако паднете зад борда. Ако ви се струва, че няма да се справите, стойте тук. Ще се върна да ви взема.

Щом Сторм отвори вратата, вятърът я блъсна в стената, като едва не изтръгна дръжката от пръстите му. Той погледна навън — на палубата нямаше никой.

Превит под силата на вятъра, той тръгна мъчително напред. Всяка крачка му костваше усилие. Трябваше да прегърне лазера като топка за американски футбол, за да попречи на вихъра да му го отнеме. Стъклата на тъмните му очила бързо се намокриха от дъжда и солените пръски морска вода. Той ги бутна надолу, за да може да наднича над тях и веднага присви очи, полузаслепен от капките, които бурята блъскаше в лицето му.

Очакваше, че Макрей е някъде зад него, но когато се обърна, видя, че ученият се е върнал на стълбището. Така беше най-добре. Съпругът на Алида не биваше да пострада.

Сторм бе изминал половината път до завоя към покоите на Ингрид Карлсон, когато иззад ъгъла се показа грамадната фигура на Леерд Нелсон.

Мъжът, когото Макрей наричаше Алфа, всъщност се стресна. Очевидно досега беше разговарял с Ингрид, без да следи камерите, и нямаше представа, че затворниците са избягали. Това закъснение даде възможност на Сторм да завърти лазера нагоре, докато Нелсон посягаше към кобура на рамото си. Когато извади беретата, лазерът вече беше точно на нивото на очите му.

Докато Нелсон се прицелваше, Сторм намести тъмните си очила и направи контакт. От устройството изскочи яркосин лъч и го улучи право в лицето. Сторм смяташе да натиска прекъсвача в продължение на четири секунди, но след три две неща се случиха почти едновременно. Първо батерията свърши и лъчът секна. Макрей беше превишил прогнозата си с една секунда. После куршумът, изстрелян от пистолета на Нелсон, улучи Сторм. Шведът се целеше в центъра на

тежестта му и се оказа точен. Куршумът го удари точно под гръдната кост, изкара му въздуха и го събори по задник.

Това обаче беше най-хубавото, което можеше да му се случи, защото останалите три куршума минаха високо над главата му. Сторм чуваше крясъците на Нелсон въпреки рева на урагана. Беше вдигнал ръка към очите си и бясно ги триеше, сякаш можеше да избърше ефекта от лазера. Когато най-сетне осъзна, че не може, вдигна пистолета и започна да обстрелва мястото, където стоеше Сторм преди малко. Той пусна лазера, свали очилата и се прилепи плътно към пода. Имаше чувството, че гръдният му кош гори и все още дишаше трудно. Когато запълзя напред, за да избяга от мястото, където Нелсон го бе видял за последно, с мъка си поемаше дъх.

Гигантът приближаваше към него отчасти защото вятърът го блъскаше в тази посока. По походката му личеше, че нищо не вижда, но въпреки това беше опасен — размахваше пистолета във всички посоки и от време на време стреляше. Внезапно престана и посегна към джоба си, сякаш за да извади нов пълнител. Тогава Сторм скочи и хукна към него. Не умираше от желание да влезе във физически сблъсък с мъж, поне четиридесет килограма по-тежък от него, но в противен случай щеше да се изправи срещу още осемнадесет куршума, които можеха да му нанесат далеч по-сериозни щети.

В последния момент Нелсон сякаш усети, че ще го нападнат и вдигна ръце пред себе си, за да се защити, но той се заби в него и го събори по гръб. Беретата изхвъркна от ръката му.

Сторм се канеше да хукне след нея, но бързо забрави за това — Нелсон го беше сграбчил и не го пускаше. Началникът на охраната на Ингрид Карлсон бе схванал най-важното в този сблъсък: при ръкопашен бой слепият губи надмощие в момента, в който изпусне противника, иначе шансовете им са общо взето равни. Неслучайно гимназиалните титли по борба нерядко се печелят от слепи състезатели.

Нелсон посегна към лицето му или поне към мястото, където мислеше, че се намира то, пръстите му деряха всичко, което им се изпречеше. Сторм успя да го удари, но крошето му не беше силно; намираха твърде близо един до друг. Въпреки това той не можеше да се измъкне. Мъжете, достатъчно едри и силни да го удържат, не бяха много, но този беше от тях.

Сторм отново се опита да се изскубне, но сякаш се бореше с октопод. Постоянно трябваше да пази лицето си от дивашките атаки на шведа, като в същото време полагаше жалки усилия да му отвърне. Нанесе му няколко удара, но нито един от тях не беше много убедителен.

Фактът, че не успява да нарани Нелсън, толкова го разсейваше, че не се беше подготвил напълно за онова, което последва. С едно-единствено умело движение той го преобърна и сложи ръце на гърлото му. Пръстите на пазача се стегнаха около врата му, а мускулите на предлакътниците му се издуха. Сторм посегна към очите му и заби палци в тях, но него сякаш не го беше грижа. Вече бе загубил това сетиво и внезапно Сторм усети, че с него се случва същото. Нелсън притискаше врата му с цялата си тежест и прекъсваше кръвоснабдяването към мозъка му. Мракът на границата на зрението му се сгъстяваше, не му достигаше кислород.

Сторм събра цялата си енергия, опря стъпала в гърдите на Нелсън и изпъна крака. Това беше класическо движение от тренировките му по вдигане на тежести. Колкото и силен да беше противникът, тласъкът от клек на Сторм бе много по-могъщ от хватката му.

Огромният мъж полетя назад и прехвърли парапета, който се намираше малко по-ниско от изпънатите крака на Сторм. Нелсън посегна да се хване за нещо, за да не падне във водата — стъпалата на Сторм, парапетът, все едно — но тъй като не виждаше, успя само безпомощно да размаха ръце. Залови се за момент, но ускорението го повлече надолу. Сторм скочи на крака, хукна към парапета и погледна към водата. Последното, което видя, беше русата глава на Леерд Нелсън, докато една огромна вълна се затваряше над нея.

След като огледа набързо палубата, Сторм откри пистолета, който началникът на охраната бе изгървал, извади пълнителя и обнадеждено го огледа. Уви, оказа се празен. Единственото му предимство беше, че никой друг не знаеше това. Пъхна оръжието в колана си и тръгна към покоите на Ингрид. След още един завой нахлу вътре, благодарен, че се е подслонил от бурята. Гърдите го боляха, а ларинксът му сякаш беше притиснат в гигантско менгеме.

Сторм спря за момент, за да дойде на себе си. Намираще се в стаята с портрета на принц Георг Датски и бухналата му перука и неволно си спомни за Бригите и любовта ѝ към картината.

— Май не е толкова лесно да си женен за кралица, а, друже? — попита Сторм.

Георг не изказа мнение.

— Да, така си и мислех — кимна той и отвори двоината врата, която водеше към убежището на Ингрид. Вътре нямаше никой или поне Сторм никого не видя. Разпозна стаята — това беше офисът, който и той, и милиони други хора бяха видели във видеозаписа, качен в YouTube, с античния килим, махагоновото бюро и всички останали безценни дрънкулки. От съседната стая, иззад друга двоина врата, Ингрид каза нещо на шведски. Започна с „Леерд“, после Сторм чу собственото си име и отново думата *mörda*. Сам се досети за превода: „Леерд, много бързо се върна. Уби ли вече Дерик Сторм?“

— Съжалявам, Леерд в момента го няма — отговори Сторм. — Отиде да поплува, но ми се стори, че не го бива много. Да кажем, че отиде да потъне.

Отговор не последва и Сторм предпазливо пристъпи в стаята. Извади беретата, въпреки че тя беше просто реквизит. Тилда му беше казала, че Ингрид ненавижда оръжията, но той вече знаеше, че Тилда не е разказвач, на когото може да се вярва. Нямаше да се учуди, ако Ингрид го чакаше вътре с артилерийски топ. Или пък не? Прецени, че е най-сигурно да приеме, че е въоръжена. Ако не беше прав, в най-лошия случай просто щеше да се забави малко. Много по-зле би било да реши, че е невъоръжена и да сбърка.

Стигна до двоината врата и се заслуша. Не долови никакво движение. Позволи си да надникне и веднага се дръпна. Определено се намираще в спалнята на Ингрид — най-голямата мебел беше легло с балдахин. Имаше също антични бюра, шкафове, огледала и хиляди други подробности, които не успя да огледа.

Липсваше само Ингрид. Явно се криеше и смяташе да го нападне от засада — от гардероба, от банята, иззад някоя мебел. Сторм можеше да си позволи да бъде търпелив, но не до безкрайност. Познаваше хората на Джоунс, среднощните удари им бяха специалност. Най-често удряха дълго преди зазоряване, в два или три сутринта, а вече приближаваше полунощ. След няколко часа времето щеше да се успокои

достатъчно, за да се появят и да овладеят положението. Не толкова те, колкото Джедедая Джоунс, а той щеше да започне преговори, на които нямаше да присъстват единствено близките на хората, убити от Ингрид.

Сорм се огледа, за да види как може да я разсее или да провокира реакцията ѝ. Видя една ваза, китайска, вероятно от късния период на династията Минг, вероятно на стойност стотици хиляди долари. Взе я и я хвърли в съседната стая, а тя се плъзна по гънките на балдахина, удари се в ръба на едно бюро и се пръсна на стотици парченца.

Никаква реакция. Сорм взе една статуя на Богородица от слонова кост и хвърли и нея. Тя се удари в някакво огледало и го строши. Пак нищо. Той тъкмо се опитваше да реши какво да предприеме, когато от палубата над главата му се чу ритмично свистене. Не беше лесно да определи източника, тъй като вятърът още свиреше във всички цепнатини, пролуки и открити повърхности на кораба, но звучеше почти като барабан, който бие все по-бързо и по-бързо.

Изведнъж Сорм осъзна, че чува не барабан, а ротори на хеликоптер. Ингрид Карлсон очевидно бе излязла през друг изход и като бивш пилот-каскадьор се опитваше да избяга по единствения възможен начин, въпреки урагана.

За част от секундата той реши как да постъпи и планът на кораба изникна в паметта му. Хеликоптерната площадка се намираше на най-горната палуба, но при кърмата, в задната част на „Принцесата-воин“, докато покоите на Ингрид бяха най-отпред. Корабът беше дълъг сто и седемдесет метра и за да се добере до нея, трябваше да пробяга поне сто и двадесет от тях. Нямаше друг избор — Ингрид разполагаше с предостатъчно средства, за да изчезне и ако сега избягаше, никога нямаше да я осъдят.

Сорм изхвъркна от покоите ѝ и хукна по тесния коридор, в който едва не го бяха удушили. Сега вятърът беше попътен и той почти прелетя край килията на Макрей и каютите на охраната. Вратата още зееше, но от учения нямаше и следа.

Грохотът на роторите се засилваше. Единственото, което работеше в негова полза, бе фактът, че турбините се нуждаят от около минута, за да се засилят достатъчно и да издигнат хеликоптера. Сорм

се напрягаше отвъд предела на силите си и мускулите на краката му горяха. Мина край стаята на Тилда — смяташе да я остави на хората на Джоунс, които положително щяха да го оценят — и изкачи стълбите до външната палуба. Не погледна към вълните, които бяха започнали да спадат, но все още приличаха на внушителни водни планини. Беше се съсредоточил изцяло върху усилието да не се подхлъзне по мокрите стъпала. Едно спъване можеше да му коства секундите, от които се нуждаеше, за да се добере до хеликоптера навреме.

Когато стигна до края на площадката, Ингрид тъкмо дърпаше лоста към себе си, за да излети. Сторм вложи и последните си сили, за да се засили още повече и докато хеликоптерът се издигаше, успя да зърне съсредоточеното й изражение. Знаеше, че го е видяла, но на този етап така или иначе не се опитваше да я изненада. Втренчи се в побликия плъзгач на машината и прецени скока си.

Забивката в баскетбола изисква играчът да достигне приблизително на три метра и двадесет сантиметра от земята. Кошът е на три метра, а допълнителните двадесет сантиметра са му нужни, за да прехвърли топката над ръба. Когато Сторм стигна до площадката, плъзгачът, в който се целеше, беше на три метра и тридесет сантиметра от палубата.

За щастие, той беше майстор на забивките. Скочи, пръстите му достигнаха лъскавия метал и се заключиха около него. Тежестта му за миг наклони хеликоптера, но той бързо компенсира допълнителните сто килограма и докато се издигаше, мощният вятър го подхвана и бързо го отдалечи от „Принцесата-воин“.

Не би било преувеличение да се каже, че Сторм се беше вкопчил, сякаш животът му зависеше от това. Държеше се само е една ръка, а под него ревеше разпененият Гибралтарски проток. Когато носеше неопренов костюм с регулатор за плаваемост, а в непромокаемата му торба чакаше пистолет с абордажна кука, можеше да се справи с гнева на морето. С взетите назаем дрехи на Леерд Нелсон нямаше никакви шансове да оцелее до сутринта.

Докато хеликоптерът се люшкеше, той успя да се хване и с лявата си ръка. Опита се да се изтегли, но не беше лесно. Може би Карлсон умишлено пилотираше хеликоптера, сякаш е бик на родео,

който се опитва да се отърси от ездача си, а може би ураганът я принуждаваше — ефектът беше един и същ. При обикновени обстоятелства Сторм лесно щеше да се набере двадесет-тридесет пъти, без да се напруга много. В тези условия бе херкулесова задача да го постигне само веднъж, но накрая успя, бавно и мъчително. Това, че Ингрид най-сетне бе овладяла хеликоптера, също му помогна. След като посвикна с лоста, тя успя да се издигне и да навлезе в по-стабилни, предвидими ветрове, избягвайки хаотичните им пориви над огромните вълни.

Сторм очакваше, че тя ще продължи нагоре, докато се издигне над урагана. Височината определено бе неин приятел и негов враг. Имаше таван, над който въздухът ставаше твърде рядък и роторите не можеха да поддържат подемната сила, но той беше далеч и Ингрид може би щеше да се опита да го достигне.

Вместо това тя направи нещо, което Сторм ни най-малко не очакваше: върна се при кораба, малко по-ниско от носа, обратно в турбуленцията, която можеше да убие и двама им, ако тя се блъснеше. Не успяваше да разгадае целта ѝ. Тогава Ингрид започна да обикаля и той се досети: летеше право към надстройките на кораба. Смяташе да го блъсне в някоя от тях, може би в големия комин, който беше най-висок, и вече бе изминала една четвърт от пътя до него.

Сторм прегръщаше плъзгача с двете си ръце, но краката му още висяха и докато хеликоптерът се носеше напред, той удвои усилията си да се изтегли. Прехвърли единия си крак, след това и другия, после погледна нагоре и видя товарната врата на хеликоптера. Това може би беше единственото му спасение; всичко зависеше от мерника на Ингрид.

Успя да седне върху плъзгача и да се подпре на дъното на хеликоптера. Така беше по-близо до дръжката, но все така не можеше да я стигне. Сега летяха над палубата, а вятърът ги тласкаше към комина с убийствена скорост. Нямахме време да бъде предпазлив. Трябваше да скочи, за да сграбчи дръжката, а това означаваше да се изправи на крака върху плъзгача и да няма за какво да се хване. Можеше да се подпре на хеликоптера, но щеше да се осланя най-вече на вестибуларния си апарат. Също както при сърфирането в градски условия, макар и с ниво на трудност, на каквато не се е излагало дори безразсъдно хлапе от Вашингтон.

Сторм хвана здраво плъзгача с двете си ръце и някак успя да се изправи. Подпря се на фюзелажа на хеликоптера, макар че това не му помогна много. Ако точно в този миг Ингрид беше решила да се наклони надясно, той щеше да падне на палубата и да се пребие. Тя обаче се целеше в комина и летеше направо. Оставаха ѝ само няколко метра.

В последната секунда Сторм се хвърли към дръжката, сграбчи я и я използва, за да се изтегли нагоре точно преди Ингрид да остърже комина с плъзгачите на хеликоптера. Последва оглушителен трясък, единият плъзгач се откъсна и хеликоптерът се завъртя два пъти около оста си. Ингрид за малко да загуби контрол, а Сторм висеше, заловен единствено за дръжката... която вече не беше неподвижна. Вратата се беше отворила и главата, изпънатите му ръце и раменете му се блъскаха в хеликоптера. Той реагира по единствения възможен начин: хвана се още по-здраво и пое ударите, като нападател в отбор по американски футбол, който знае, че защитата всеки миг ще се стовари отгоре му и някак си успява да не изпусне топката.

Ингрид отново набираще височина. Вратата беше на път да се затвори, така че Сторм надви ефекта от слабото мозъчно сътресение, което най-вероятно беше получил, и използва дясната си ръка, за да сграбчи каквото може във вътрешността на хеликоптера, преди вратата да се затръшне. Напипа нещо, което приличаше на мрежа, и го стисна. Сега ръката му пречеше на вратата да се затвори и той прекара няколко секунди наполовина извън хеликоптера, наполовина вътре, но за негов ужас вратата започна да се откача от пантите си. Те не бяха пригодени да издържат теглото на стокилограмов мъж, който се люлее напред-назад като орангутан в джунглата.

Докато винтчетата едно по едно изскачаха, Сторм отчаяно се метна към вътрешността на хеликоптера, сграбчи основата на празната седалка и успя да издърпа и краката си. След миг вратата се откъсна и изчезна завинаги, но той не си направи труда да наблюдава падането ѝ. Само дишаше тежко, благодарен, че лежи на твърд под.

Това не продължи дълго. Той тъкмо се беше изправил на ръце и колене, когато Ингрид, която явно беше включила автопилота, се надигна от седалката си. На лицето ѝ имаше грозна, налудничавя усмивка, а в лявата ѝ ръка — нож е двадесет и петсантиметрово острие, извито, жестоко и смъртоносно.

Според конвенционалната мъдрост не е толкова лесно да убиеш някого с нож. Първо трябва да го надвиеш, като дори след това са нужни много усилия. Раните по телата на жертвите често са десетки, като в края на краищата ги убиват не те, а загубата на кръв. Конвенционалната мъдрост обаче едва ли се е изправяла срещу шведка е амазонски пропорции в подмятан от ураган хеликоптер.

Ингрид не се поколеба да удари първа. Замахна към главата на Сторм и не улучи само защото той се претърколи в последната наносекунда. После скочи на крака и веднага приклепна, вдигнал юмруци пред себе си. Ингрид не беше глупава. Да, ножът ѝ даваше някакво предимство, но Сторм беше по-едър, по-силен и по-бърз. Не биваше да попада в ръцете му.

Той се престори, че се хвърля надясно, за да провери дали Ингрид ще го последва и ще наруши равновесието си, но тя не се подведе. Той посегна към ножа, но тя отстъпи и замахна към корема му и Сторм едва успя да избегне удара. Тя вдигна високо ножа и го насочи надолу. Той се опита да отстъпи, но се блъсна в ъгъла на хеликоптера и вдигна ръце, за да се предпази. Ножът на Ингрид отвори рана в дясната му предмишница и тя му нанесе още една, този път до лакътя. Тогава Сторм вдигна десния си крак, ритна я в слънчевия сплит и я запрати в другия край на тесния хеликоптер, до вратата. Двамата бяха на около три метра един от друг и мълчаливо се гледаха.

— С Джоунс се споразумяхме — каза Ингрид, останала без дъх.

— Убеден съм в това — каза Сторм. — Но сделката ви не се отнася до мен.

— Вие сте глупак. Не разбирате ли, че така заставате на пътя на историята? Нациите и глупавите линии, с които са разчертали планетата, скоро няма да ги има. Държавите само пречат на човечеството да живее по-добре!

— Защо не оставите човечеството само да реши това?

— Защото повечето хора са прекалено глупави, за да преценят кое е добро за тях! — озъби се тя. — Имат нужда от лидер, който да им покаже пътя и този лидер съм аз.

— Вие сте луда.

— Какво? Нима смятате, че вашият президент може да направи света по-добро място така, както мога да го сторя аз? Или вицепрезидентът ви? Държавният секретар? Когато наредих да свалят Еър форс 1, си мислех какво щастливо събитие ще бъде тази катастрофа. Самолет, пълен с политици, най-могъщите в света, които все пак не могат да подпомогнат прогреса като мен! Срамота е, че беше инсценировка. Вие, американците, скоро щяхте да осъзнаете, че съм ви направила услуга.

— Не виждате ли колко грешите? Революциите не се дължат на това, че един човек вярва в нещо. Така на власт идват деспоти! Революция избухва, когато милиони хора вярват в нещо. Не можете да им наложите мечтите си за бъдещето!

— Нищо не разбирате — каза тя. — Преценката ви не е трезва.

— Напротив, съвсем трезва е и преценявам, че ще влезете в затвора.

— Това няма да стане — заяви тя и отново го нападна, а Сторм умело избегна удара ѝ, така че накрая двамата просто си размениха местата. Той усещаше поривите на вятъра зад гърба си, там, където доскоро беше товарната врата. Отново приклезна, готов за следващата атака, която не се забави. Този път обаче той не отстъпи и когато Карлсон се доближи, сграбчи острието с лявата си ръка и изрева, когато то срязва дланта му. От болката обаче имаше полза — Сторм успя да стисне лявата ѝ китка с дясната си ръка. Сега трябваше само да използва собствената ѝ инерция срещу нея. Извъртя се в последната секунда, като опитен тореадор, а Ингрид изхвърча от хеликоптера и полетя към морето, на десетки метри под тях.

Спаси я единствено фактът, че Сторм не пускаше китката ѝ. Той легна по корем и разтвори широко крака, за да се захване по-здраво за пода и да не изхвърчи след нея. Няколко секунди Ингрид само висеше и ненужно подритваше — плъзгачът от тази страна на хеликоптера се беше откъснал при сблъсъка в комина и тя нямаше на какво да стъпи. Все още стискаше ножа, а заради начина, по който я държеше, китката на Сторм бе обърната към нея, а вената, която самоубийците най-често прерязват, пулсираше насреща ѝ.

Мисълта хрумна и на двама им едновременно.

— Ингрид, недейте! — изкрещя Сторм.

Тя го погледна с искрена омраза.

— Ингрид, няма начин да оцелеете! — продължи да я убеждава той. — Аз може да умра, може и да оживея, но няма съмнение какво ще се случи с вас. Ще загинете!

Тя оголи зъби. Шумът беше ужасен — от дъжда, от вятъра, от роторите — но въпреки това Сторм ясно чу думите, които се отрониха от устните на Ингрид Карлсон:

— В природата ми е.

Тя замахна към китката му.

— Не! — изрева той и блокира острието с опакото на лявата си длан. Върхът на ножа се заби за миг и удари някаква кост. Заради неочакваното съпротивление Ингрид изпусна оръжието и то изчезна в океана, а Сторм започна бавно да я тегли. Кървеше и щеше да има нужда от шевове, но раните му не бяха фатални. Единствената жертва беше амбицията на Ингрид. Той я издърпа в хеликоптера и тя се опита да се бори, но в края на краищата беше петдесетгодишна, изтощена и обезсилена и Сторм лесно я надви. Извади два чифта свински опашки и върза първо ръцете, а после и краката ѝ, докато тя крещеше и ругаеше, но накрая притихна. Той намери въже и я върза за една от седалките, за да не реши да се хвърли през изкъртената врата. После откри куфарчето за първа помощ и превърза раните си, така че поне да престанат да кървят. Накрая се настани на мястото на пилота и се насочи към Хага. Главният чиновник в Международния съд с удоволствие щеше да приеме спътницата му.

ГЛАВА 33

Балтимор, Мериленд

Първият бейзболен мач, на който бе присъствал Дерик Сторм, се игра на стария стадион в порутения работнически квартал, в който живееха, далеч от пристанището и богаташите, които започваха да се нанасят там.

Ако някога се разболееше от алцхаймер или друга болест, присъща на напредналата възраст, той знаеше, че този спомен ще го напусне последен: на седем години е и през целия мач не пуска ръката на баща си, а стадионът се дигли пред него като съвършено изумрудено одеяло.

Победата на „Ориолс“, на която присъства с баща си две седмици по-късно, се нареди на второ място. Този път не го държеше за ръка, но го прегърна, преди да тръгнат към местата си. Карл вече беше чул всичко, което искаше да знае за последното приключение на сина си.

— Много се радвам, че съм тук с теб — каза Дерик. — Съжалявам, че трябваше да го отложим малко.

— Хайде — подкани го Карл. — Да не изпуснем първото хвърляне.

Изминалите две седмици бяха безкрайна, хаотична върволица от разследвания, адвокати и съдии, които до един искаха да чуят всичко „от самото начало“.

В края на краищата Сторм предаде Ингрид Карлсон на Международния съд в Хага, където тя, асистентката ѝ Тилда и петнадесет души, изпълнявали заповедите ѝ на два континента, щяха да бъдат обвинени в повече от хиляда предумишлени убийства. Сред съучастниците ѝ беше и Нико Серано, директорът на Ауторидад дел Канал де Панама, който скоро щеше да бъде екстрадиран от страната заради ролята си в заговора.

Уилиам Макрей бе открит жив и здрав от група агенти на ЦРУ, които всички наричаха „екип за спасяване на заложници“ в резултат на неуморните усилия на Джоунс да изопачи истината. Преди да се

събере отново с любимата си съпруга, професорът с радост продаде чертежите си на държавата. Без прометий, който да охранява лазера, те бяха просто безполезни рисунки, но въпреки това им осигуриха просторна нова градина, както и пари за образованието на внуците им.

В деня, когато спасиха Макрей, се състоя още един арест: полицията в Хъркюлийз прибра мъж с виненочервено петно на лицето и му повдигна множество обвинения: влизане с взлом, притежание на нерегистрирано оръжие, нахлуване в чужда собственост и нарушаване на личното пространство, всичко това в резултат на десетките снимки в апарата му, всичките на възрастна жена, която работи в градината си.

Междувременно, докато пребиваваше в Хага, Сторм получи цели четири торти с банани и сметана от местната сладкарница, до една придружени от благодарствена бележка от Алида, всяка по-дълга от предишната, докато накрая той намери време да ѝ благодари и да я помоли да престане. Прибра се у дома точно навреме, за да види снимката на Кейти Комли на първата страница на „Уошингтън поуст“ (и много други вестници в страната). Оказа се, че мумията, която е открила, е на Нармер, древният фараон, обединил Горен с Долен Египет. В момента тя решаваше дали да отиде в „Принстън“, „Харвард“ или в колежа в Дартмут, макар че се смяташе, че клони към третия вариант.

Докато с Карл слизаха по стълбите към местата си, телефонът на Сторм извъня. Той погледна номера, видя, че го търсят от Пентагона и вдигна.

— Да?

Заслуша се за момент, а после каза:

— Значи е уредено? Добре. Много ви благодаря, че ме уведомихте, задължен съм ви.

— Кой беше? — попита баща му, щом той затвори.

— Бившият лейтенант Марлоу, понастоящем генерал Марлоу от военновъздушните сили. Обади се да ми съобщи за ужасната грешка, която са допуснали току-що. Без да искат, са пуснали двутонна бомба за бункери в пустинята недалеч от Луксор. Не знам дали знаеш, но този вид бомби ужасно се загряват при взрив, до няколко хиляди градуса. Слава богу, че е станало в някаква затънтена част от Сахара, която няма значение за никого.

— Слава богу — ухили се Карл.

Стигнаха до ред В.

— До пътеката ли ще седнеш?

— Не — отвърна Дерик Сторм. — Място 2В ми носи късмет.

Издание:

Автор: Ричард Касъл

Заглавие: Буря назрява

Преводач: Илиана Велчева

Издание: първо

Издател: Pro Book

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: Мултипринт ООД

Излязла от печат: 08.03.2018 г.

Редактор: Иван Иванов

Коректор: Георги Димитров

ISBN: 978-954-2928-94-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10785>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.